

ULLA-HAHN-HAUS

Reisen
mit Stift
und Papier

Vorwort von Bürgermeister Daniel Zimmermann

Unsere Städtepartnerschaften leben ganz besonders von den persönlichen Begegnungen. Auch mit unserer türkischen Partnerstadt Ataşehir, einem Stadtbezirk von Istanbul auf der asiatischen Seite, pflegen wir seit 2015 eine enge Freundschaft, die vor allem durch den Austausch junger Menschen lebendig wird. In den vergangenen Jahren haben wir dabei kreative Wege gefunden, den Kontakt trotz der Pandemie weiterhin aufrecht zu erhalten.

Mit der interkulturellen Schreibwerkstatt „Reisen mit Stift und Papier“ hat das Ulla-Hahn-Haus den Austausch im virtuellen Raum ermöglicht. Die Düsseldorfer Autorin Aygen Sibel Celik, die selbst einige Jahre ihrer Kindheit in Ataşehir verbracht hat und sich immer noch regelmäßig in Istanbul aufhält, ist mit zwei Gruppen zu einer besonderen Reise aufgebrochen: Eine Schulklassie der Monheimer Astrid-Lindgren-Schule und eine Gruppe aus Ataşehir entwickelten mit der Autorin Geschichten und feierten eine gemeinsame digitale Leseparty, bei der sie sich die entstandenen Texte gegenseitig vorstellen konnten. Wir freuen uns, dass das Projekt von der Jugendbrücke unterstützt wurde.

Oft enden die vorliegenden Texte mit den Worten „Fortsetzung folgt“, denn im Mittelpunkt stand das Entwickeln erster Ideen für Geschichten, die nun weitergesponnen werden können. Dazu laden die Texte nun auch Euch ein und ich wünsche dabei viel Vergnügen!

Euer Daniel Zimmermann

Daniel Zimmermann
Bürgermeister der Stadt Monheim am Rhein

Foto: © Titelseite Dariusz Santowski / unsplash

Kardeş belediyecilik özellikle kişisel ziyaretler ile gelişir. Ayrıca Türkiye'nin, Anadolu yakasında İstanbul'un şirin bir ilçesi olan kardeşbelediyemiz, Ataşehir ile 2015 yılından beri yakın temas halindeyiz. Karşılıklı kişisel ziyaretler özellikle gençler için çok önemlidir. Ne yazık ki, bu son yıllarda pandemiden ötürü ziyaret imkanları bir hayli zorlaştı, ancak kültürler arası diyalogu mümkün kılan ilişkileri sürdürmenin yaratıcı yolları bulunmasında hoşumuza gidiyor.

Ulla-Hahn-Haus, sanal alanda „Kalem ve Kağıt ile yolculuk“ adlı kültürlerarası yazı atölyesi ile böyle bir ilişkiyi başlattı. Çocukluğunun birkaç yılını Ataşehir'de geçiren ve halen düzenli olarak İstanbul'da kalan Düsseldorflu yazar Aygen Sibel Celik, iki grupta özel bir yolculuğa çıktı. Monheim'daki Astrid Lindgren İlkokulu'ndan bir sınıf ile Ataşehir'den bir çocuk grubu, yazarla birlikte hikayeler geliştirdiler ve ortaya çıkan metinleri birbirlerine sunabilecekleri bir dijital okuma şenliği ile birlikte kutladılar. Bu projenin gençlik köprüsü tarafından desteklenmesi bizi memnun ettiştir.

Mevcut metinler genellikle „devamı gelecek“ sözleriyle bitiyor – çünkü bu projenin odak noktası, artık daha fazla yazılacak hikayeler için, ilk hikaye fikirlerinin keyifli bir şekilde geliştirilmesiydi. Bu broşür tüm okuyucuları aynı şekilde yazmaya davet ediyor, umarım beğenirsiniz!

Daniel Zimmermann

Vorwort von Bürgermeister Battal Ilgezdi

Ataşehir Belediyesi olarak; 2015 yılından bu yana kardeş belediyemiz Monheim Belediyesi ile ortak birçok çalışma yürütüyoruz. Farklı kültürel değerler, farklı diller olsa da bir araya gelibileceğini, farklı kültürlerin yaşamımıza yeni ufuklar ve değerler katacağını, birebir uygulamalı olarak çalışmalarda çocuklara sunuyor, çocuklara deneyimliyoruz.

Monheim Belediyesi ile „Kalem ve Kağıt ile Yolculuk“ atölyesi; farklı coğrafyalarda, farklı dilde, ama aynı öyküde bir arada olan çocukları; Yazar Aygen Sibel Celik desteğiyle bir araya getirerek, atölyemizi tamamlamış bulunuyoruz. Yazarımızın da yapmış olduğu çalışmalar neticesinde, Atölyede Ataşehirli ve Monheimli çocuklar, sanal ortamda da bir araya getirildi. Öykülerini kendi dillerinden birbirlerine aktararak, keyifli okuma teknikleri de kullanarak etkinliği gerçekleştirdi.

Kardeşleşmeye birlikte daha yaşanabilir bir dünyanın tohumlarını atma yolunda, birliliklerini devam ettireceğiz. Monheim Belediyesi ile ortak yapmış olduğumuz projelerin; insanlığa, eğitime, öğretmeye ve yaratıcılığı artırmaya katkısının gün geçikçe çoğalacağını düşünüyor ve gurur duyuyoruz.

Als Gemeinde Ataşehir arbeiten wir seit 2015 mit unserer Partnergemeinde Monheim am Rhein zusammen. Gemeinsam mit den Kindern unserer Städte erleben wir, dass wir trotz unterschiedlicher Kulturen und unterschiedlicher Sprachen zusammenkommen können und unser Leben um neue Horizonte und Werte bereichern können.

Im Workshop „Reise mit Stift und Papier“ hat die Schriftstellerin Aygen Sibel Celik aus Ataşehir mit unseren Kindern in Ataşehir und Monheim am Rhein zusammengearbeitet – Kinder in verschiedenen Regionen, mit verschiedenen Sprachen, vereint durch die gleichen Geschichten. Bei einer virtuellen Veranstaltung haben sich die Kinder die Geschichten in ihrer eigenen Sprache mit unterhaltsamen Lesetechniken erzählt.

Gemeinsam mit unserer Partnerstadt Monheim am Rhein wollen wir weiterhin die Saat für eine lebenswertere Welt säen. Wir glauben, dass unsere Projekte einen wichtigen Beitrag zur Menschlichkeit, Bildung, zum Lernen und zur Steigerung der Kreativität in unseren Städten sein können und wir sind stolz darauf.

Inhalt

Naturgesetz von Öykü	S 4	Fırtına von Öykü	S 182
Mimi und ihr großes Abenteuer von Jana und Paulina	S 7	Borç von Ela	S 185
Ein süße kleine Katze ging über die Straße von Florian und Damian	S 13	Halloween in Fortnite von Bajram	S 189
Zwei Löwenbrüder von Amir und Svea	S 21	Halloween!!! von Matteo und Maya	S 197
Kayıp Dünyalar von Siraç Doruk	S 29	Büyük Bir Mucize von Siraç Doruk	S 203
Araba von Melih Kayra	S 37	Huzur Ormanı von Elif Yıldız	S 207
Ben Bir Astronotum von Ela	S 49	Die magische Brücke von Mila	S 211
Boom! von Melih Kayra	S 53	Jautzy und Fluffy von Florian und Damian	S 217
Der gemeine Gepard von Reena und Lian	S 57	Kaybolan Doğa von Öykü	S 223
Der Hund von Simon	S 67	Kevin in Portugal von Svea und Armir	S 227
Der kleine Delfin von Lotta und Charlotte	S 77	Klaras große Reise von Paulina und Jana	S 231
Der kleine Fuchs von Soley und Charlie	S 83	Nicky ve Prenses; Ölümsüzlük Çiçeği von Asel Zeren	S 237
Der kleine Hase von Amelie und Maria	S 87	Mavi Ve Renkler von Elif Yıldız	S 251
Der vergessene Wald von Matteo	S 95	Memo Ve Kızgın Balığın Dostluğu von Ayşe	S 255
Der Zauberwald von Norik und Juni	S 103	Murksis Abenteuer von Mara und Leo	S 259
Kalemin Gücü!!! von Murat	S 109	Die Löwen-Familie von Tamia und Amira	S 273
Die Bremer Stadtmusikanten von Soley	S 121	Der verkleidete Kürbis von Reena und Lian	S 283
Die drei ??? von Emil und Oskar	S 125	Rengarenk Hikayeler Kayıp Unicorn von Elif Yıldız	S 291
Die drei kleinen Entchen von Charlotte und Lotta	S 133	dolabın içindeki sevimli hayalet von Zeynep	S 397
Die Geburtstagsfeier von Lotta und Charlotte	S 139	Teknolojiyi seven maymun I von Elif	S 303
Die kleine Fee von Amelie und Maria	S 143	Teknolojiyi seven maymun II von Elif	S 307
Die Rettung von Oskar und Emil	S 149	Uyuyor muyum? von Zeynep	S 311
Die Zwillinge von Mara und Leo	S 159	Ben, hayat kurtaran müdür von Murat	S 327
Süpürgesiz Kardanadam von Melek'nur	S 165	Gut gegen Böse von Mila	S 331
Eine Nachricht	S 171	Der große, weiße Hai von Juni und Norik	S 337
Eine Party von Bent	S 177	Y&D ve Hayat von Zeynep	S 353

Doğanın Kanunu

Doğanın Kanunu

Bu gün çiçekler ve böcekler için sıradan bir gün iken insanlar için çok yoğun bir gün. Bu gün herkesin bildiği bir gün, tabiki de Pazartesi günü, çünkü haftanın ilk günü. Yapılacak işler üst üste gelir iken, hayvanlar ve bitkilerin böyle oduğunun göstergesi bu fotoğraf. Bakın ve anlayın. Çok güzel bir resim değil mi? Ama bu fotoğrafın gerçek olması için doğayı temiz tutmak gerekiyor, bunu yapmak bizim elimizde. Hayvanların ve bitkilerin rahat yaşaması için çok çalışmamız gerekiyor gibi geliyor, ama aslında bunu yapmak çok kolay. Bunu yapmak için doğayı temiz tutun ve biz çocuklar için temiz dünya gerekiyor. Bizim için. Hani siz hep bize, siz bizim geleceğimizsiniz dersiniz ya...

Naturgesetz

Während dies ein gewöhnlicher Tag für Blumen und Insekten ist, ist es ein sehr arbeitsreicher Tag für den Menschen. Heute ist der Tag, den jeder kennt. Ja, natürlich Montag, denn es ist der erste Tag der Woche. Während sich die Dinge, die zu tun sind, überhäufen, ist dieses Foto ein Hinweis darauf, dass Tiere und Pflanzen anders sind. Schau hin und versteh! Ist es nicht ein schönes Bild? Aber damit dieses Foto Wirklichkeit wird, ist es notwendig, die Natur sauber zu halten. Es liegt in unserer Hand, es zu tun. Es hört sich so an, als müssten wir hart arbeiten, um sicherzustellen, dass Tiere und Pflanzen gut leben, aber es ist eigentlich ganz einfach. Um dies zu tun, müssen wir nur die Natur sauber halten. Wir brauchen eine saubere Welt für die Kinder. Für uns. Weil ihr ja immer sagt, wir seien die Zukunft...

Es war einmal eine wunderschöne, rot getigerte Katze, diese hieß Mimi. Sie war ganz alleine in einem tiefen Wald und hatte Hunger. Sie war schon ganz mager. Nach ein paar Tagen kam Mimi an einem Wasserfall an.

Mimi ging hinter den Wasserfall. Als Mimi hinter den Wasserfall trat, sah sie ein Haus. Aus dem Haus trat ein Mädchen. Mimi miaute ängstlich.

Das Mädchen kam direkt auf Mimi zu und sagte: "Hallo, ich bin Dilara und wer bist du?" Mimi stotterte: "Ha, ha, hallo! Ich bin Mimi." Mimi und das Mädchen sahen sich erstaunt an. Dann fragte Dilara: "Kannst du mich verstehen?" Mimi sagte: "Wie es aussieht schon."

Fortsetzung folgt...

Mimi Ve Onun Büyük Macerası

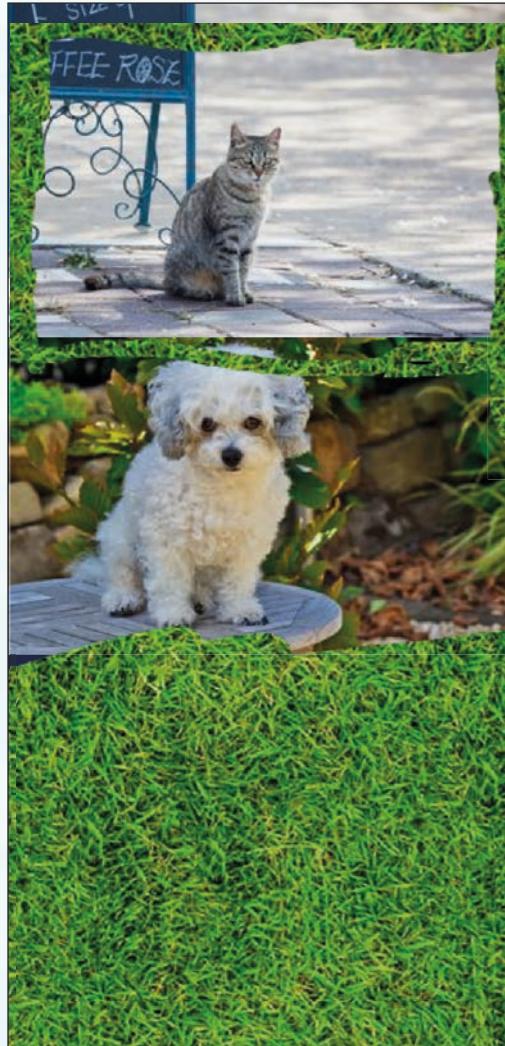
Bir zamanlar güzel, kırmızı bir tekir kedi vardı, adı Mimi'ydı. Derin bir ormanda yapayalnızdı ve açtı. Zaten çok zayıftı. Birkaç gün sonra Mimi bir şelaleye geldi. Mimi şelalenin arkasına gitti. Mimi şelalenin arkasına geçtiğinde bir ev gördü. Evden bir kız çıktı. Mimi endişeyle miyavladı.

Kız doğruca Mimi'nin yanına geldi ve "Merhaba, ben Dilara, sen kimsin?" dedi. Mimi kekeledi: "Me, me, merhaba! Ben Mimi." Mimi ve kız şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra Dilara sordu: "Beni anlayabiliyor musun?" Mimi, "Belli ki anlıyorum" dedi.

Devam edecek...

Eine kleine süße Katze ging über die Straße

Die beiden gingen zum Tierheim. Ein paar Monate später
wurden die beiden adoptiert. Die beiden hatten dann viel
Spaß und am nächsten Tag gingen sie ganz früh am
Morgen im Garten spielen. Ein paar Jahre später war ihr
erster Schultag. Sie waren aufgeregt, sie waren richtig nervös. "Was
passiert, wenn die uns dort nicht mögen oder uns
mobben?", haben sie sich gedacht. Aber
die beiden blieben stark.

Heute war ihr erster Schultag. Sie waren sehr aufgeregt. Um 8:00 Uhr ging es los. Sie sind um 5:46 Uhr aufgestanden, um noch Zeit zum Spielen zu haben. Um 7:00 Uhr haben sie ihre Sachen gepackt. Sie hatten heute nur eine Stunde, weil es ihr erster Schultag war. Ihre allererste Stunde war Deutsch mit Herrn Hase. Sie haben von ihm gelernt wie man...

Fortsetzung folgt...

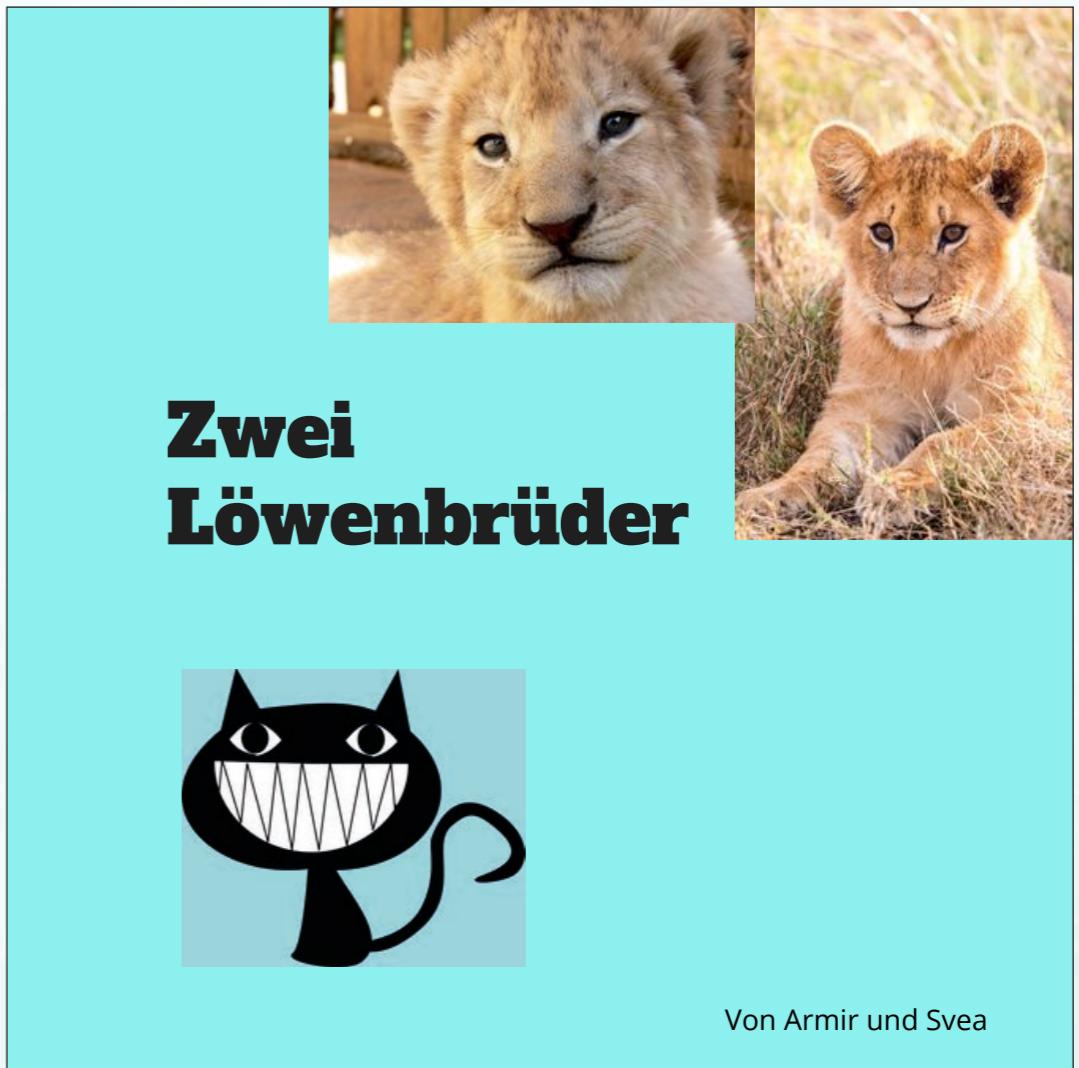
**Sevimli küçük bir kedi karşısından karşıya
geçiyordu**

İkisi hayvan barınağına gitti. Birkaç ay sonra ikisi de sahiplenildi. Bundan sonra çok eğlendiler ve ertesi gün sabah erkenden bahçeye oynamaya çıktılar.

Birkaç yıl sonra okulun ilk günüydü. Heyecanlıydılar, gerçekten çok gerginlerdi. "Ya orada bizi sevmezlerse, ya da bize zorbalık ederlerse?", diye düşündüler. Ancak ikisi de güclü kaldı.

Bugün okulun ilk günüydü. Çok heyecanlıydılar. Okul sabah 8:00'de başlayacaktı. Oynamak için zamanları olsun diye sabah 5:46'da kalktılar. Sabah 7'de eşyalarını topladılar. Bugün okulun ilk günü olduğu için sadece bir dersleri vardı. İlk ve tek dersleri Bay Hase ile Almancayıdı. Ondan öğrendikleri...

Devam edecek...

An einem heißen Sommermorgen wachten die zwei Löwenbrüder Luis und Luan in ihrer Höhle auf.

Als erstes sind sie rausgerannt und haben mit ihren Löwenfreunden Fangen gespielt. Als sie am Abend nach Hause gekommen sind, haben sie mit ihrer Familie Steak gegessen.

Am nächsten Morgen war Luis' und Luans erster Schultag. Sie freuten sich schon sehr auf die Schule. Sie mussten früh Schlafen gehen, damit sie am nächsten Morgen nicht zu spät zur Schule kamen.

Am nächsten Morgen gingen die beiden in die Schule. Dort sahen sie Elefanten, Zebras, Kängurus und auch noch andere Tiger und Löwen. Am Ende der Schule gingen die beiden nach Hause. Am nächsten Tag war Luans 6. Geburtstag. Deswegen backten sie eine große Schokoladentorte für Luan.

Am nächsten Morgen stand Luan ganz früh auf. Am Frühstückstisch wurde für Luan "Happy Birthday" gesungen. Er bekam als Geschenk ein Spielzeugauto. In der Schule wurde auch noch ein Mal für Luan gesungen. In der Pause spielte er mit Luis und seinem neuen Freund Kevin Känguru.

Ein halbes Jahr später kamen die beiden in die zweite Klasse. Dort waren auch ihre anderen Freunde. Sie freuten sich sehr. In der Pause erzählten sie ihren Freunden was sie später mal werden wollten. Luan wollte Boxer und Luis wollte ein Rennfahrer werden. Kevin sagte, er wolle mal ein Bauarbeiter werden.

Als Luis und Luan nach Hause kamen, erzählte ihr Vater ihnen, dass er im Lotto gewonnen habe. Es wären Fünfhunderttausend Euro!

Luis und Luan freuten sich sehr. Sie fragten ihren Vater für was er das ganze Geld ausgeben wolle. Dieser sagte: "Vielleicht für ein neues Haus?"

Luis und Luan fühlten sich in ihrem neuen Haus sehr wohl. Sie lebten glücklich zusammen und gingen weiterhin zur Schule.

Fortsetzung folgt...

İki aslan kardeş

Sıcak bir yaz sabahı, iki aslan kardeş inlerinde uyandılar. Luis ve Luan'ın ilk yaptıkları şey, dışarı koşarak aslan arkadaşlarıyla kovalamaca oynamak oldu. O akşam eve geldiklerinde aileleriyle birlikte biftek yediler.

Ertesi sabah Luis ve Luan'ın okuldaki ilk günüydü. Gerçekten okulu dört gözle bekliyorlardı. Ertesi sabah okula geç kalmamak için erken yatmaları gerekiyordu.

Ertesi gün ikisi de okula gitti. Orada filler, zebralar, kangurular ve ayrıca kaplanlar ve aslanlar vardı. Okulun sonunda birlikte eve gittiler. Sonraki gün Luan'ın 6. doğum günüydü. Bu yüzden Luan için büyük bir çikolatalı kek yaptılar.

Altı ay sonra ikisi de ikinci sınıfa başladı. Diğer arkadaşları da oradaydı. Hepsi çok mutluydu. Teneffüs sırasında arkadaşlarıyla büyüğünce ne olmak istedikleri konusunda sohbet ettiler. Luan bir boksör olmak istiyordu ve Luis bir yarış pilotu olmak istediğini söyledi. Kevin ise bir inşaat işçisi olmak istediğini anlattı.

Luis ve Luan eve vardıklarında babaları onlara piyangoda kazandıklarını söyledi. Beş yüz bin avro kazanmışlardır!

Luis ve Luan çok mutluydu. Babalarına o kadar parayı neye harcamak istediğini sordular. "Belki yeni bir ev için?", dedi babaları.

Luis ve Luan yeni evlerinde kendilerini çok rahat ve iyi hissettiler. Birlikte mutlu bir şekilde yaşadılar ve okula gitmeye devam ettiler...

Devam edecek...

Kayıp Dünyalar

By Siraç Doruk Suvak

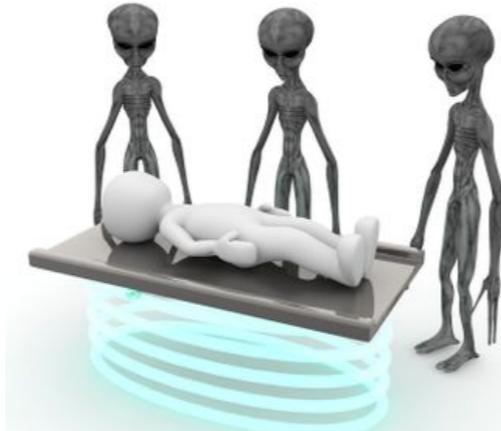

Bölüm Bir

Küçüklüğünden beri astronot olma hayali kuran Calum. Zenginliği tahmin edilemeyecek kadar çok. Bir gün çocukluk hayali aklına gelir ve bu hayal onu uzay gemisi almaya zorlar ve en sonunda ise uzay gemisi alır. Calum aldığı roket ile ay'a gider, geri sayım başlar. Calum çok heycanlıydı, bir yandan ise korkuyordu. Roket rotaya doğru gidiyordu, o dakikadan sonra istikamet aydı. Calum ay'a vardığında, gözlerine inanamadı. Calum ay'ı icelerken bir ses geldi.

Calum sesin geldiği yere doğru ilerlerken, birden karşısına bir tabela çıktı, tabelada çok farklı yazılar vardı. Calum yazıların ne anlamına geldiğini anlamadı, ama orda kendisi dışında birisinin olduğundan şüpheleniyordu. Calum hiç moralini bozmadan ortalığı araştırmaya devam etti. Ansızın hareketsiz kaldı ve yavaşça yere düştü. Calum uyandığında çok değişik bir gezegendeydi, etrafında ise maskeli değişik varlıklar vardı.

Bölüm İki

Calumun etrafındaki yaratıklar bir anda yok oldu Calum bu duruma bir yandan sevindi bir yandan ise korktu. Calum yattığı yerden kalktı ve bulunduğu gezegenin yüzeyine indi. Calum çok şaşırılmıştı olduğu gezegen típkı bir RBG klavye gibiydi.

Calum etrafta dolanırken bir taş buldu bu taş uranyuma çok benziyordu. Calum bu taşı incelerken aklına nedense babası geldi Calum bir an babasının sözünü hatırladı "Her yeşil taş Uranyum değildir" Calum bu lafın üzerine taşı cebine koyup sakladı. Calum uzun süre ilerledikten sonra cebindeki taş parladı ve ses çıkarttı. Calum olduğu yerde istemsiz bir şekilde koşuyodu, Calum bunun cebindeki taş yüzünden olduğunu düşünüyodu.

Bölüm Üç

Calumun cebindeki taş onu bir uzaylıya götürüyor. Taş: "Rota hesaplandı istikamet Inferno gezegeni!", dedi. Calum artık gezegenden gezegene gitmeye alışmıştı. Taş, Calumu bir uzayının yanına doğru indirdi ve durdu. Uzaylı: "Sen kimsin?" dedi. Calum: "Ben Calum, asıl sen kimsin?" dedi.

Uzaylı: "Ben bu evrenin sahibiyim, benim adım Musti dedi!" Calum: "Tanıştığımıza memnun oldum, Musti!" dedi. Musti: "Bak Calum, bir daha buralara sakın gelme!" dedi. Calum cevap vermeden oradan uzaklaştı, tabii bu onun araştırma yapmasına engel olamazdı. Calum bir yandan eve dönmek için roket parçası arıyor, bir yandan ise araştırma yapıyordu.

Bölüm Dört

Calum yine etrafta gezinirken başına türlü türlü felaketler geliyor. Tabii Calum akıllanmadan parça toplamaya devam ediyor, şimdiden geminin krokisini kurmuştu.

Bölüm Beş

Calum bir ara Musti ile karşılaşıyor. Musti: "Ben sana burda dolaşma demedim mi?" dedi. Calum: "Kardeşim, Musticim eve dönmeye çalışıyorum, beni daha çok uğraştırm!", dedi, sonra Musti sinirlendi ve Calumla kavga etmeye başladı.

Calum Mustiyi bayıldıp onun roketini ve değerli taşlarını çalıp kaçıyor. Calum roketi rotaya doğru ayarlamış ve dünyaya geri dönmüş. Calum uzun bir süre boyunca başına gelen şeyleri unutamamış ve başına gelen şeyleri kitabı yazıp yayınlamış.

Çok yakında devam edecek

Verlorene Welten

Kapitel eins

Calum träumt seit seiner Kindheit davon, Astronaut zu werden. Sein Reichtum ist unvorstellbar. Eines Tages kommt ihm sein Kindheitstraum in den Sinn und dieser Traum zwingt ihn, ein Raumschiff zu kaufen. Calum fliegt mit der gekauften Rakete zum Mond. Der Countdown läuft, Calum ist sehr aufgeregt und hat andererseits Angst. Die Rakete steuert auf die Route zu. Von diesem Moment an ist die Richtung der Mond. Als Calum den Mond erreicht, traut er seinen Augen nicht. Während Calum den Mond erreicht, ertönt eine Stimme.

Als Calum auf die Stelle zugeht, von der die Stimme kommt, erscheint vor ihm ein Schild mit sehr unterschiedlichen Schriften darauf. Calum versteht nicht, was die Hinweise bedeuten, aber er vermutet, dass es hier noch jemand anderen als ihn gibt. Calum setzt seine Suche fort, ohne sich entmutigen zu lassen. Plötzlich bleibt er stehen und fällt langsam zu Boden. Als Calum erwacht, befindet er sich auf einem ganz anderen Planeten, umgeben von verschiedenen maskierten Wesen...

Wird fortgesetzt...

Merhaba ben Johny Johny Johny Johny Clark. Adında 5 kere Johny'nin geçmesinin sebebi 5 kişinin de Johny olmamı istemesi. Babaannem, anneannem, dedem, diğer dedem ve anne-babam. Hepsi Johny olmamı istemiş ama hepsi benim Johny'm diye sevmek istedikleri için 5 kere Johny demişler. Çocukluğumda arkadaşlarım bana 5 kere Johny derlerdi.

Hobilerim: Arabalar, (hayatımın amacı arabalar. Zaten bu metin arabalarla ilgili olacak.) Satranç, Hamburger, (her öünde 5 ismim için birer hamburger yemek kolay olmazdı sevmeyince.) Minecraft ve Harry Potter.

Arabalar: Araba tutkunu olduğumu ve metnin konusunun arabalar olduğunu söylemiştim. Ama bu arabaları biraz daha özelleştirelim

Camaro: **Chevrolet**

Camaro Amerikan oto mobil firması Chevrolet tarafından imal edilen, orta boyutlu olarak sınıflandırılan, pony car ve bazı sürümlerinde muscle car olarak nitelenebilecek bir otomobilidir. İlk olarak 29 Eylül 1966'da 1967 model yılı için satışa çıktı ve Ford Mustang'e rakip bir model olarak tasarlanmıştır. Camaro, platformunu ve ana bileşenlerini yine 1967'de tanıtılan Ponitac Firebird ile paylaşmıştır.

Üretim 2002'de sona ermeden önce Camaro'nun dört farklı nesli geliştirildi. Model adı, beşinci nesil Camaro'ya dönüsen bir konsept otomobilde yeniden canlandırıldı; 16 Mart 2009'dan bu yana süren üretimle 5 milyondan fazla üretildi.

Şubat 1970'te tanıtılan ikinci nesil Camaro, 1974 ve 1978 model yıllarında yapılan kozmetik değişikliklerle 1981 model yılı boyunca üretildi. Araba ağır bir şekilde yeniden tasarlandı ve yeni stil ile biraz daha büyük ve daha geniş hale geldi. Yine de F-body platformunu temel alan yeni Camaro, yekpare bir yapı, ön alt şasi, A kollu ön süspansiyon ve sağlam arka aksı kontrol etmek için yaprak yaylarla önceki modeline benzıyordu. 1980 ve 1981 Z28 modelleri, tam gazla açılan bir giriş kapısı olan bir hava indüksiyonlu başlık kepçesini içeriyordu. RS SS paketi 1972'de düşürüldü ve 1996'da yeniden sunuldu.

Road & Track, 1971 SS350'yi Ağustos 1971'de dünyanın en iyi 10 otomobilinden biri olarak ilân etti.

Kısaca böyle. Bu çok mu kısa? Peki. Demek ki size iyi bir nutuk değerinde bir yazı yazmam gerekiyor.

İlk nesil bir standart, *Super Sport* ve *Rally Sport* sürümleri sundu. 1967'de Z / 28 modeli, kaput ve bagajda şeritler, ralli yol tekerlekleri tarzında ve bir 302 inç küp (4,9 L) V8 motoru. Rally Sport sürümünde, daha çok arabanın kendi tarziydi. Gizli farlar, kanat camları ve daha yuvarlak arka çamurluk ile yerleştirilmiştir. 1968 yılını ortaya çıkardıklarında, yan işaret lambalarının kullanımını başlattılar. 1968 model Camaro, 1967 modelinde standart olarak bulunan kapılardaki havalandırma pencerelerini kaldırmıştır.

Şubat 1970'te tanıtılan ikinci nesil Camaro, 1974 ve 1978 model yıllarında yapılan kozmetik değişikliklerle 1981 model yılı boyunca üretildi. Araba ağır bir şekilde yeniden tasarlandı ve yeni stil ile biraz daha büyük ve daha geniş hale geldi. Yine de F-body platformunu temel alan yeni Camaro, yekpare bir yapı, ön alt şasi, A kolu ön süspansiyon ve sağlam arka aksı kontrol etmek için yaprak yayarla önceki modeline benziyordu. 1980 ve 1981 Z28 modelleri, tam gazla açılan bir giriş kapısı olan bir hava indüksiyonlu başlık kepçesini içeriyordu. RS SS paketi 1972'de düşürüldü ve 1996'da yeniden sunuldu.

Road & Track, 1971 SS350'yi Ağustos 1971'de dünyanın en iyi 10 otomobilinden biri olarak ilân etti.

Üçüncü nesil Camaro, 1981'den (1982 model yılı için) 1992'ye kadar üretilmiştir. Bu, modern yakıt enjeksiyonu, Turbo-Hydramatic 700R4 dört vitesli otomatik şanzımanlar, beş vitesli manuel şanzımanlar, 14, 15 veya 16 inç jantlar, standart OHV 4 silindirli motor ve hatchback gövde tipiyle gelen ilk Camaro'lardır. Arabalar ikinci nesil modelden yaklaşık 500 pound (227 kg) kadar daha hafiftir.

Dördüncü nesil Camaro, 1993 yılında güncellenmiş bir F-body platformunda piyasaya çıkmıştır. 1967'de piyasaya sürülmüşinden bu yana aynı özellikler korudu: 2 + 2 koltuklu (isteğe bağlı T üstü tavanlı) veya dönüştürülebilir (1994'te yeniden piyasaya sürülen) bir coupé gövde stili, arkadan çekişli, itmelii 6 silindirli ve V8 motorlu. 1993'ten 1995'e kadar olan standart motor, 3.4 L V6, ardından 3.8 L V6, 1995 yılında tanıtıldı. 1992'de Corvette'de tanıtılan bir 350 MPFI (LT1) Küçük Blok V-8 motoru, Z28'de standarttı. İsteğe bağlı donanım, tüm hızda çekiş kontrolü ve yeni bir altı ileri T-56 manuel şanzımanı içeriyordu; 4L60E 4 vitesli otomatik şanzıman Z28'de standarttı, ancak standart olarak 5 ileri manuel ile gelen V6 modellerinde isteğe bağlıydı. Kilitlenmeyi önleyici frenler tüm Camaro'larda standart ekipmandı. Sınırlı sayıda SS versiyonu (1996-1997) Corvette'den 330 HP LT4 küçük blok motorla birlikte geldi, ancak çoğu 275 ile donatılmıştı. hp LT1.

1997 model yılı revize edilmiş bir iç mekanı içeriyordu ve 1998 modelleri dış stil değişiklikleri ve Corvette C5'te kullanılan GM'nin alüminyum bloğu LS1'e bir geçiş içeriyordu. 1998'de 5.7 L LS1, 1969 ZL-1'den bu yana bir Camaro'da sunulan ilk tamamen alüminyum motordu ve 305 beygir gücü derecesine sahipti. SS versiyonları (1998-2002) biraz geliştirilmiş egzoz ve emme sistemleri, daha büyük tekerlekler ve lastikler, sürüş konforunu korurken iyileştirilmiş yol tutuşu ve kavrama için biraz revize edilmiş süspansiyon, bastırma kuvveti için yay şeklinde bir arka kanat ve daha hızlı için farklı vites oranları aldı. Z28 modellerine göre hızlanma. Chevrolet, 2002 model yılı için 35. yıldönümü baskısı sundu. F-Body platformunun üretimi, yavaşlayan satışlar, spor coupé'ler için kötüleşen bir pazar ve aşırı fabrika kapasitesi nedeniyle durduruldu, ancak 2009'da tamamen yeni bir platform satışa sunuldu. Polis teşkilatları için B4C Özel Hizmet Paketi, 3. nesilden devralınmıştır ve 1993 ile 2002 yılları arasında satılmıştır.

Camaro, 2010 model yılı ve beşinci nesil için 2009'da tamamen yeniden tasarlandı ve yeni bir platform almıştır. 2006 Camaro Concept ve 2007 Camaro Convertible Concept'e dayalı olarak, beşinci nesil Camaro'nun üretimi 10 Ağustos 2006'da onaylanmıştır. Kanada, Ontario, Oshawa şehrinde bulunan Oshawa Araba Montaj fabrikası, 2009 baharında 2010 model yılı araç olarak satışa çıkmıştır.

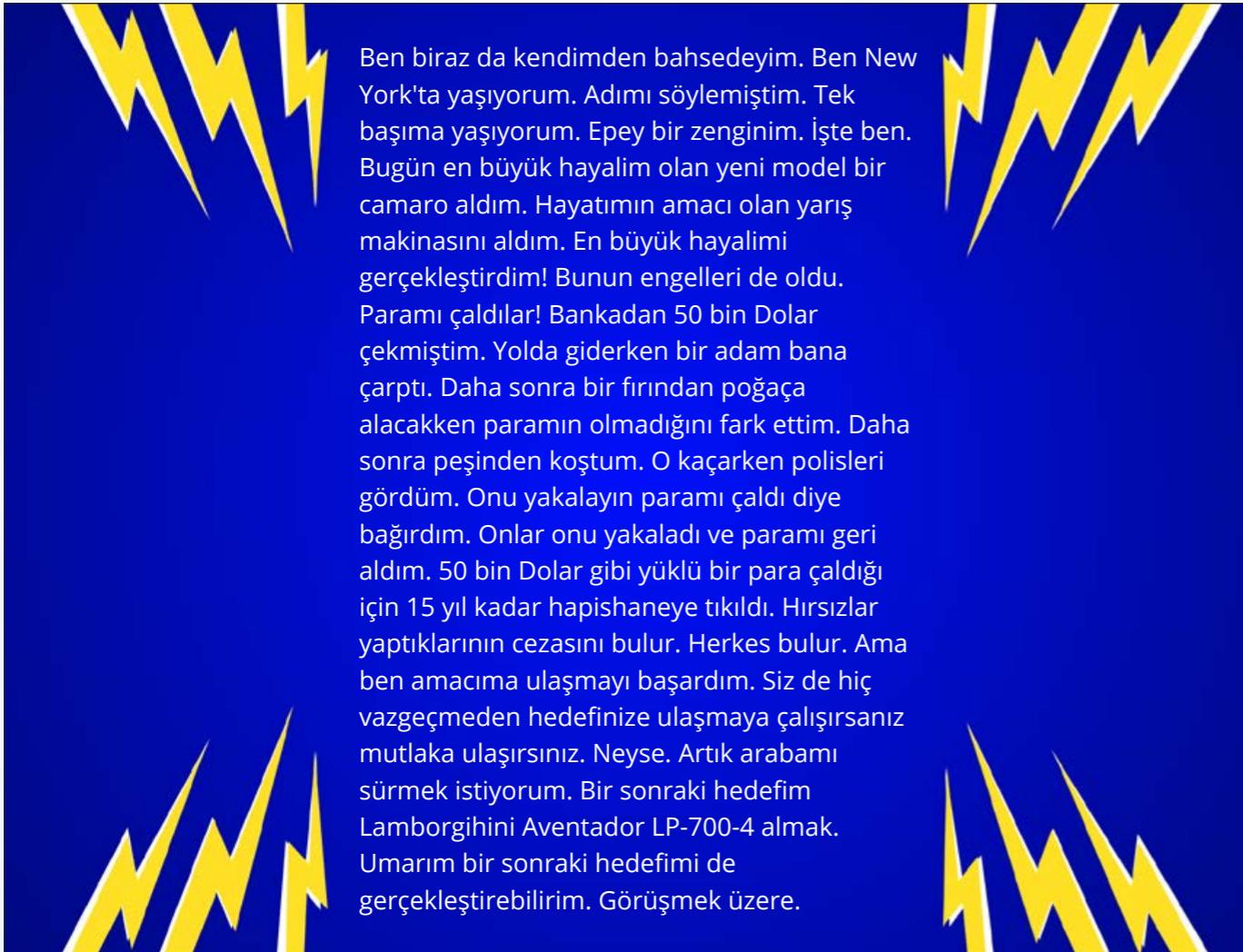
Zeta platformunun gelişimini takiben ve GM küresel RWD geliştirme merkezi olarak konumu nedeniyle, Avustralya'daki GM Holden, Camaro'nun son tasarımına, mühendisliğine ve geliştirilmesine öncülük etti. Coupé'nin üretimi 16 Mart 2009'da LS, LT ve SS donanım seviyelerinde başladı. LS ve LT modelleri 36 litre (2.200 cu in) V6 312 beygir gücü (233 kW) 2010 ve 2011 modelleri için ya 6 ileri manuel ya da manuel vitesli 6 ileri otomatik ile eşleştirilmiştir. SS, 376 inç küp (6,2 L) LS3 V8 426 beygir gücü (318 kW) ve 6 ileri manuel ile eşleştirilmiştir. 400 beygir gücü (300 kW) ile L99 V8'e sahiptir. RS görünüm paketi hem LT hem de SS'de mevcuttur ve daha koyu gri renkli 20 inç jantlar, xenon farlar etrafında halojen halkaları, benzersiz bir rüzgarlık ve kırmızı RS veya SS rozetleri içerecektir.

Beşinci nesil Camaro Orijinal 2012 Camaro LS modeline ek olarak, Chevrolet, 2LS modelini üretti. 2LS modeli, orijinal LS'den biraz farklı bir arka aks oranı kullanır. 2.92 arka aks oranına sahip olmak, yakıt ekonomisini galon başına yaklaşık 19/30 mil artırdı. Temel motor 2012 modeli, önceki V6 modellerinden daha yüksek bir redline sahipti ve şimdi 7200RPM'ye ulaştı; otomobilin gücünde ve performansında genel bir artış sağlar. Hemen hemen tüm 2LS modelleri, arkada da çeşitli stillerde arka spoyler ile piyasaya sürüldü. 2LS, Camaro LS'den daha iyi yakıt kilometre performansına sahip olacak şekilde yapılmıştır.
1 Nisan 2010'da Camaro, Dünya Yılın Otomobili Ödüllerinde Yılın Dünya Otomobil Tasarımı seçildi.

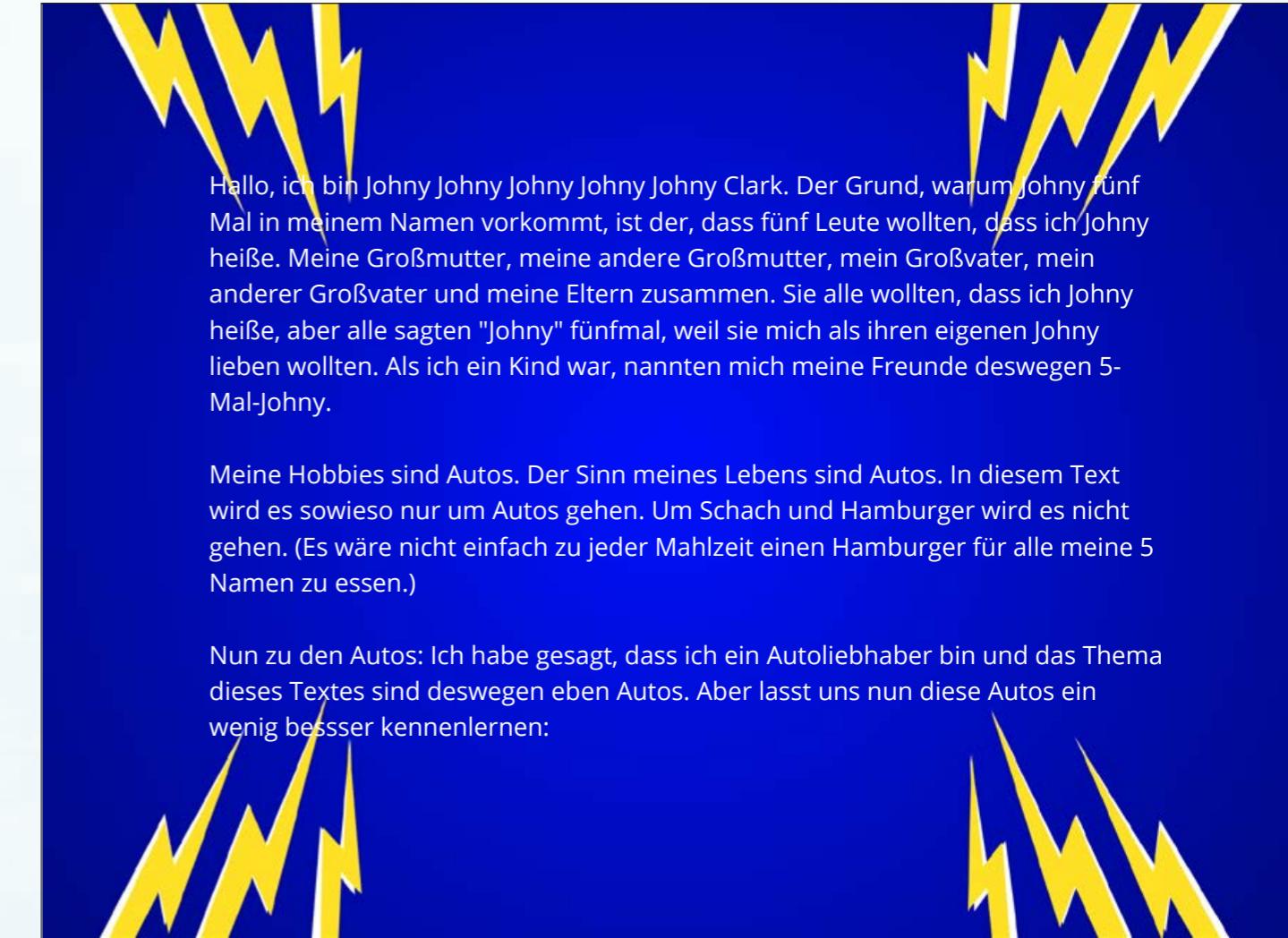
16 Mayıs 2015'te Chevrolet, Detroit'teki Belle Isle parkında altıncı nesil Camaro'y'u tanıtmıştır. Sergilenen önceki nesil Camaro ile tamamlanan lansman, aracın yaklaşan 50. yıl dönümüne denk gelmiştir.
Altıncı nesil Camaro satışları 2015'in sonlarında başladı ve Michigan'daki Lansing Grand River Assembly'de GM Alpha platformu üzerine inşa edilen LT ve SS modellerinde sunuldu. Alpha platformu şu anda Cadillac ATS tarafından kullanılmaktadır. 2016 Camaro'nun ağırlığı 200 pound (91 kg) selefinden daha az. Altıncı neslin mimari bileşenlerinin% 70'inden fazlası otomobile özgüdür ve diğer mevcut GM ürünlerile paylaşılmalıdır.

Motor Trend, 2016 Camaro'y'u "Yılın Otomobili" seçmiştir. Erken üretimin üç motor versiyonu vardır: 2.0 L turbo şarjlı sıralı dört üretim 275 beygir gücü (205 kW; 279 PS), yeni bir 3.6 L V6 335 beygir gücü (250 kW; 340 PS), SS modelinde 6.2 bulunurken 455 beygir gücü (339 kW; 461 PS) ile L LT1 V8 ; ZL1 modeli süper şarjlı 650 beygir gücü (485 kW; 659 PS) Corvette Z06, tabanlı LT4 ve şanzımanlar ya altı ileri manuel ya da sekiz ileri otomatiktir (2017 ZL1 altı ileri kılavuzu paylaşacak, ancak isteğe bağlı on vitesli otomatik).
2016 Camaro, hem Apple CarPlay hem de Android Auto Capability özellikleriyle donatılmıştır.

2017 model yılı için 1LE performans paketi Camaro'ya geri dönmüştür. Paket, önceki nesil 1LE'nin başarısını temel alarak artırılmıştır. Tutuşu ve palet performansı sunar. Müşteri talebine yanıt olarak Chevrolet, hem V6 hem de V8 modelleri için, her biri bir siyah kaput ve özel tekerleklerle görsel olarak ayırt edilen iki farklı 1LE paketi sunar. 2017 ZL1 Camaro'nun en yüksek hızı 205 mph ve 7: 16,4'lük bir Nürburgring Nordschleife tur süresi. 2017 ZL1 sürümü, aynı zamanda 10 ileri otomatik şanzımana sahip ilk otomobilinden biridir ve bu, onu formunda en eşsiz kılar.
Chevrolet, 2018 model yılı için Camaro için ZL1 1LE paketini tanıttı. Yeni paketin, General Motors'un Milford Road Course çevresinde, bir sonraki en hızlı ZL1 Camaro'dan üç saniye daha hızlı olduğu test edildi. ZL1 1LE performans paketi, geliştirilmiş aerodinamik, yarıştan ilham alan yeni bir ayarlanabilir süspansiyon ve özellikle ZL1 1LE için oluşturulan Goodyear Eagle F1 Supercar 3R lastikleri ile yeni hafif dövme alüminyum jantlar sunar. Genel olarak yeni performans paketi otomobilin ağırlığını 60 pound (27 kg) ZL1 üzerinde. ZL1 1LE hisseleri ZL1 en 650 beygir gücü (485 kW; 659 PS) kompresörlü LT4 moturu, Active Rev Match özellikli altı ileri manuel şanzıman ile eşleştirilmiştir.

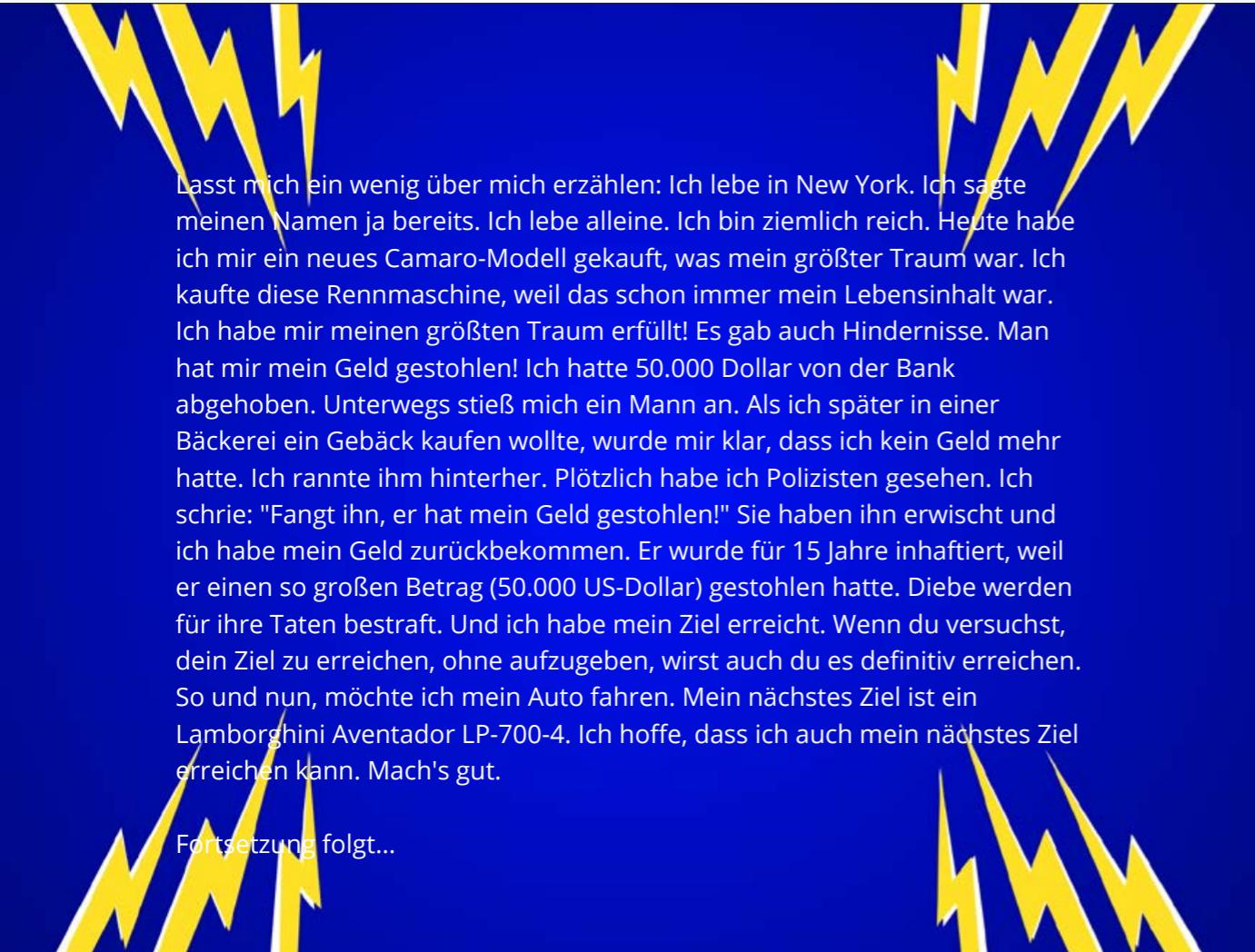
Ben biraz da kendimden bahsedeyim. Ben New York'ta yaşıyorum. Adımı söylemiştim. Tek başına yaşıyorum. Epey bir zenginim. İşte ben. Bugün en büyük hayalim olan yeni model bir camaro aldım. Hayatımın amacı olan yarış makinasını aldım. En büyük hayalimi gerçekleştirdim! Bunun engelleri de oldu. Paramı çaldılar! Bankadan 50 bin Dolar çekmiştim. Yolda giderken bir adam bana çarptı. Daha sonra bir fırından poğaça alacakken paramın olmadığını fark ettim. Daha sonra peşinden koştum. O kaçarken polisleri gördüm. Onu yakalayın paramı çaldi diye bağırdım. Onlar onu yakaladı ve paramı geri aldım. 50 bin Dolar gibi yüklü bir para çaldığı için 15 yıl kadar hapishaneye tıkıldı. Hırsızlar yaptıklarının cezasını bulur. Herkes bulur. Ama ben amacına ulaşmayı başardım. Siz de hiç vazgeçmeden hedefinize ulaşmaya çalışırsınız mutlaka ulaşırınız. Neyse. Artık arabamı sürmek istiyorum. Bir sonraki hedefim Lamborghini Aventador LP-700-4 almak. Umarım bir sonraki hedefimi de gerçekleştirebilirim. Görüşmek üzere.

Hallo, ich bin Johny Johny Johny Johny Clark. Der Grund, warum Johny fünf Mal in meinem Namen vorkommt, ist der, dass fünf Leute wollten, dass ich Johny heiße. Meine Großmutter, meine andere Großmutter, mein Großvater, mein anderer Großvater und meine Eltern zusammen. Sie alle wollten, dass ich Johny heiße, aber alle sagten "Johny" fünfmal, weil sie mich als ihren eigenen Johny lieben wollten. Als ich ein Kind war, nannten mich meine Freunde deswegen 5-Mal-Johny.

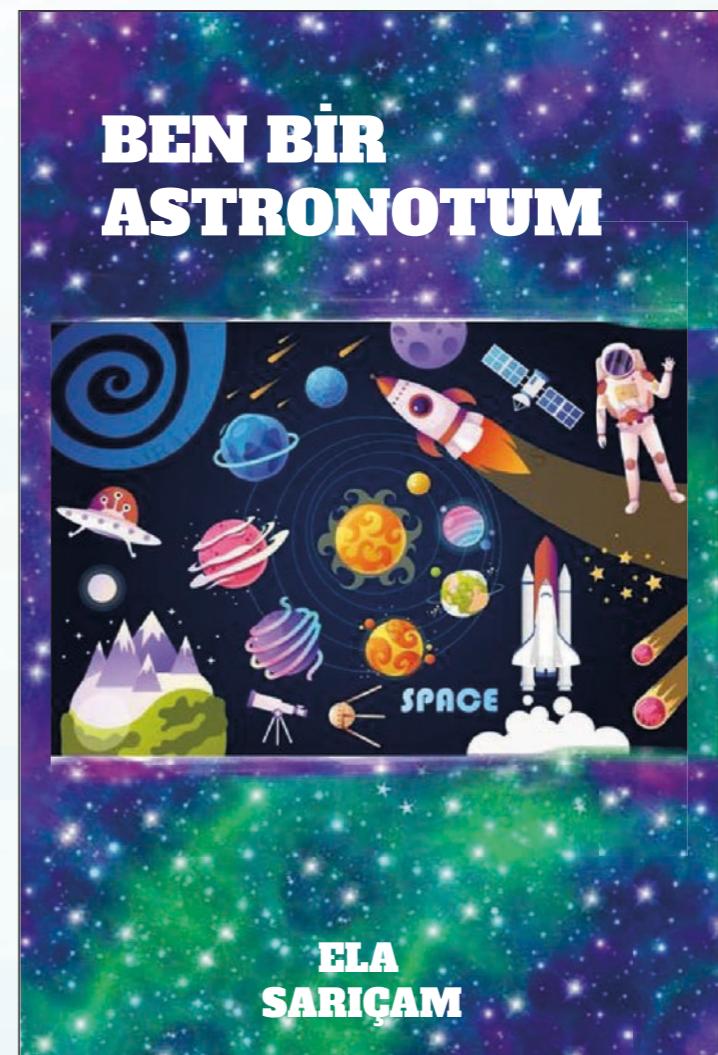
Meine Hobbies sind Autos. Der Sinn meines Lebens sind Autos. In diesem Text wird es sowieso nur um Autos gehen. Um Schach und Hamburger wird es nicht gehen. (Es wäre nicht einfach zu jeder Mahlzeit einen Hamburger für alle meine 5 Namen zu essen.)

Nun zu den Autos: Ich habe gesagt, dass ich ein Autoliebhaber bin und das Thema dieses Textes sind deswegen eben Autos. Aber lasst uns nun diese Autos ein wenig besser kennenlernen:

Lasst mich ein wenig über mich erzählen: Ich lebe in New York. Ich sagte meinen Namen ja bereits. Ich lebe alleine. Ich bin ziemlich reich. Heute habe ich mir ein neues Camaro-Modell gekauft, was mein größter Traum war. Ich kaufte diese Rennmaschine, weil das schon immer mein Lebensinhalt war. Ich habe mir meinen größten Traum erfüllt! Es gab auch Hindernisse. Man hat mir mein Geld gestohlen! Ich hatte 50.000 Dollar von der Bank abgehoben. Unterwegs stieß mich ein Mann an. Als ich später in einer Bäckerei ein Gebäck kaufen wollte, wurde mir klar, dass ich kein Geld mehr hatte. Ich rannte ihm hinterher. Plötzlich habe ich Polizisten gesehen. Ich schrie: "Fangt ihn, er hat mein Geld gestohlen!" Sie haben ihn erwischt und ich habe mein Geld zurückbekommen. Er wurde für 15 Jahre inhaftiert, weil er einen so großen Betrag (50.000 US-Dollar) gestohlen hatte. Diebe werden für ihre Taten bestraft. Und ich habe mein Ziel erreicht. Wenn du versuchst, dein Ziel zu erreichen, ohne aufzugeben, wirst auch du es definitiv erreichen. So und nun, möchte ich mein Auto fahren. Mein nächstes Ziel ist ein Lamborghini Aventador LP-700-4. Ich hoffe, dass ich auch mein nächstes Ziel erreichen kann. Mach's gut.

Fortsetzung folgt...

BEN BİR ASTRONOTUM

Benim en büyük hayalim astronot olup, güneşin yanına gitmekti. Çok çalıştım. Bu ödülü hak etmiştim. JOAN uzay gemisi ile uzaya çıkmışım. Artık Güneş'e doğru gidiyorduk. Yanıma en yakın arkadaşlarımın Sinem ve Ayşe Yağmur'u almışım. Eşya olarak ise koltuğumu, mikroskopumu ve özel giysiler almışım. Güneş gözlüğünü de ihmali etmemışım. Giderek Güneş'e yaklaştığımızı hissediyorduk. Çünkü gitgide isınıyorduk. Allahtan özel bir uzay gemisi ile gidiyorduk. Özel bir uzay gemisiyle gitmeseydik şuan sıcaktan erimişti. Sonunda istediğimiz yere gelmiştık. Akımda bir sürü soru vardı. Artık o sorularımı cevaplama zamanı gelmişti. Arkadaşlarımla özel giysilerimizi giyip Güneş'e doğru yaklaşыorduk. Sonra Güneş'e dokunduğumda elim içine girdi ve elimi soktuğum yer hiç sıcak değildi. Öğrendiğimiz bilgilerin hepsi yanlışmış. Sonra gövdem ve bütün vücudum. Daha sonra arkadaşlarım. Güneş'in içinde çeşit çeşit canlı vardı.

Hayvan, uzaylı, dinazor, ruhlar ve melekler. Hepsi ile tanışmak istiyordum. Yıllar geçti ve hepsiyle tanışmışım. Burası sanırım cenneti. Sonra o çeşit çeşit canlılara sorumu sormak istiyordum. Meleklerle sorduğumda:

—Ancak bir şartımız var, dediler.

—Neymiş o şart?

—Bu bilgileri dünyadaki insanlara anlatmayacaksınız.

Biz de bu şartı kabul ettik ve sorularımı sordum.

Çok mutlu oldum. Burada yıllarca kalabilirdim ama başka yerbere de gitmem gerekiyordu. On iki yıl burada kalmaya karar verdim ve kaldım. Ama dünya'ya döndüğümde sadece on iki gün geçmişti. Çok şaşırdım. Ama olsun çok güzel yıllar geçirmiştim. Bilim artmıştı. Artık başka gezegenlere yolculuk etmeliydim arkadaşlarımla...

Devam edecek...

ICH BIN EINE ASTRONAUTIN

Mein größter Traum war es, Astronaut zu werden und zur Sonne zu reisen. Ich habe hart dafür gearbeitet und diese Auszeichnung verdient. Ich bin mit dem Raumschiff JOAN ins All geflogen. Wir waren jetzt in Richtung Sonne unterwegs. Ich nahm Sinem und Ayşe Yağmur, meine engsten Freundinnen, mit. Was mein Gepäck anging, nahm ich meinen Stuhl, das Mikroskop und spezielle Kleidung mit. Die Sonnenbrille hatte ich auch nicht vergessen. Wir hatten das Gefühl, der Sonne immer näher zu kommen. Weil es uns immer heißer wurde. Gott sei Dank waren wir mit einem speziellen Raumschiff unterwegs. Wenn es nicht so gewesen wäre, wären wir jetzt vor Hitze geschmolzen. Endlich kamen wir an dem Ort an, den wir erreichen wollten. Ich hatte viele Fragen im Kopf. Jetzt war es an der Zeit, Antworten auf diese Fragen zu bekommen. Als ich schließlich die Sonne berührte, tauchte meine Hand ein, und die Stelle war überhaupt nicht heiß. Alles, was wir bisher über die Sonne gelernt hatten, war gelogen gewesen. Auch mein Oberkörper und später mein ganzer Körper tauchten ein. Später auch meine Freunde.

Es gab alle möglichen Kreaturen in der Sonne. Tiere, Aliens, Dinosaurier, Geister und Engel. Ich wollte sie alle kennenlernen. Jahre vergingen und ich traf sie alle. Ich dachte, das wäre das Paradies. Dann wollte ich diesen Kreaturen meine Frage stellen. Als ich die Engel fragte, sagten sie: „Aber wir haben eine Bedingung!“

„Was ist das für eine Bedingung?“

„Ihr werdet diese Informationen nicht den Menschen auf der Welt mitteilen!“

Wir akzeptierten diese Bedingung und ich stellte meine Fragen.

Ich war so glücklich. Ich hätte ewig hier bleiben können, aber ich musste weiter ziehen. Ich beschloss, zwölf Jahre hier zu bleiben, und das tat ich auch. Aber als ich zur Erde zurückkehrte, waren erst zwölf Tage vergangen. Ich war schockiert. Aber ich hatte tolle Jahre gehabt. Mein Wissen war gewachsen. Jetzt musste ich mit meinen Freunden zu anderen Planeten reisen... wird fortgesetzt...

Seri bomba
makinesi çalışmıştı.
Düşman yok
oluyordu. Ancak iyi
orduda 5 kişi
kalmıştı.

Devam edecek...

SIR, IST DIESER AUFTRAG SEHR WICHTIG?

Ja schon!

Die gesamte Armee wurde zerstört. Es waren nur noch 10 Leute in der riesigen Armee.

Plötzlich ertönte ein Ruf nach unten.

Jeder hatte von der Explosion der Waffe gehört.

Dann waren unaufhörlich Schüsse zu hören.

Sie mussten da raus. Der Feind hatte zusätzliche Kräfte geschickt.

Während sich alle aufstellten, standen zwei Leute einfach herum. Deshalb fragte der Kommandant, was sie da taten. Aber zum Schluss wurde der Feind zerstört.

Der Höchstrangige unter ihnen beschloss, dass sie sich zurückzogen.

Aber er sagte: 'Wir bleiben hier, um den Feind zu zerstören!'

DER KOMMANDANT SAGTE: "WAS SAGST DU DA? SIE WERDEN MIT MINDESTENS 100 PERSONEN ANGREIFEN. WAS KÖNNEN WIR DAGEGEN TUN MIT NUR 10 LEUTEN?"

ABER ER SAGTE: "WIR KÖNNEN UNSERE GEHEIMWAFFE BENUTZEN."

Schließlich hatte die Serienbombenmaschine funktioniert. Der Feind war weg. Von der guten Armee waren jedoch nur noch 5 übrig.

Fortsetzung folgt...

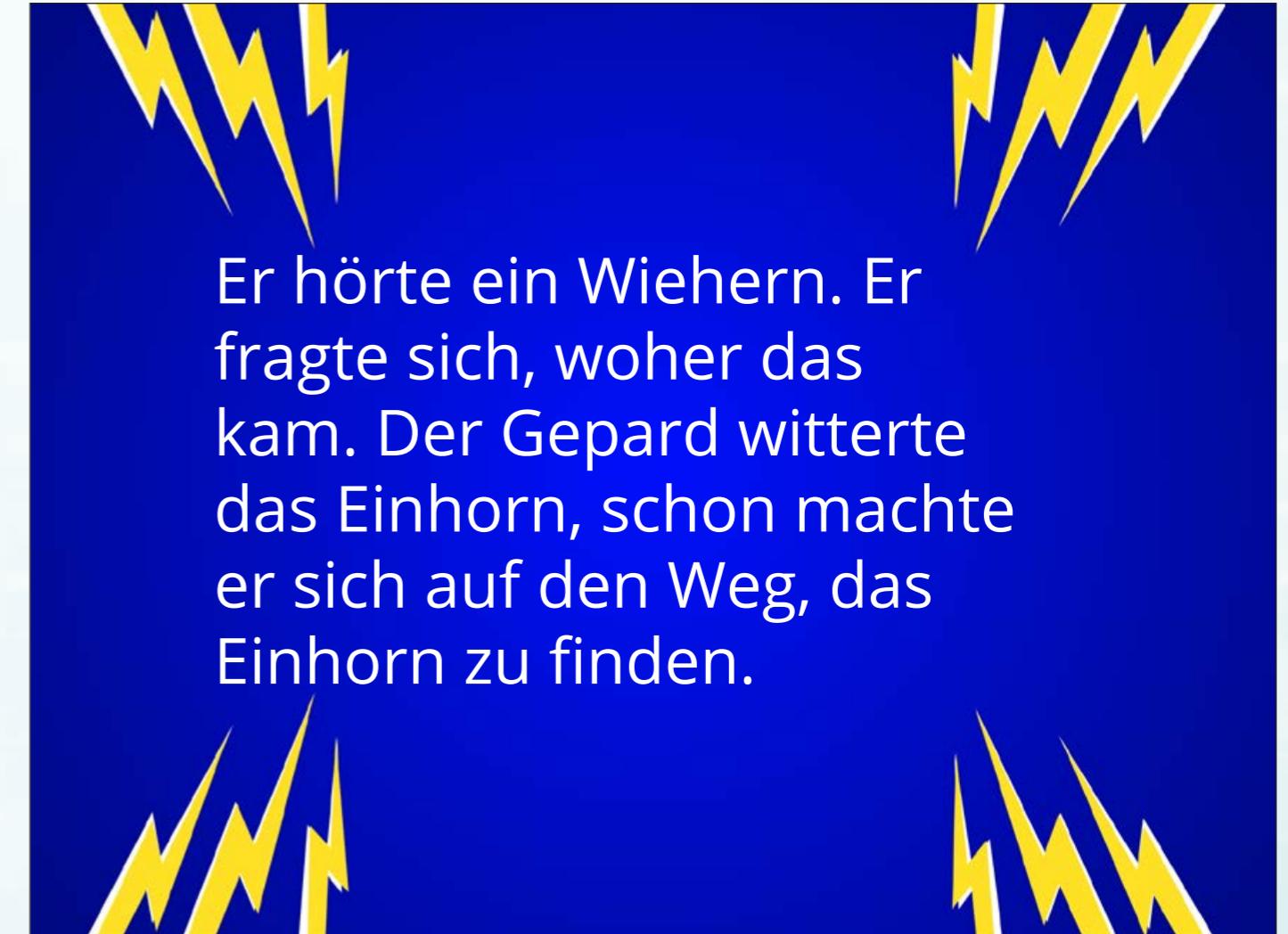
Der gemeine Gepard

Es war einmal ein Gepard. Er hatte es schon lange auf ein schönes Einhorn abgesehen, doch bis jetzt hatte er es noch nicht gefangen.

Er hörte ein Wiehern. Er fragte sich, woher das kam. Der Gepard witterte das Einhorn, schon machte er sich auf den Weg, das Einhorn zu finden.

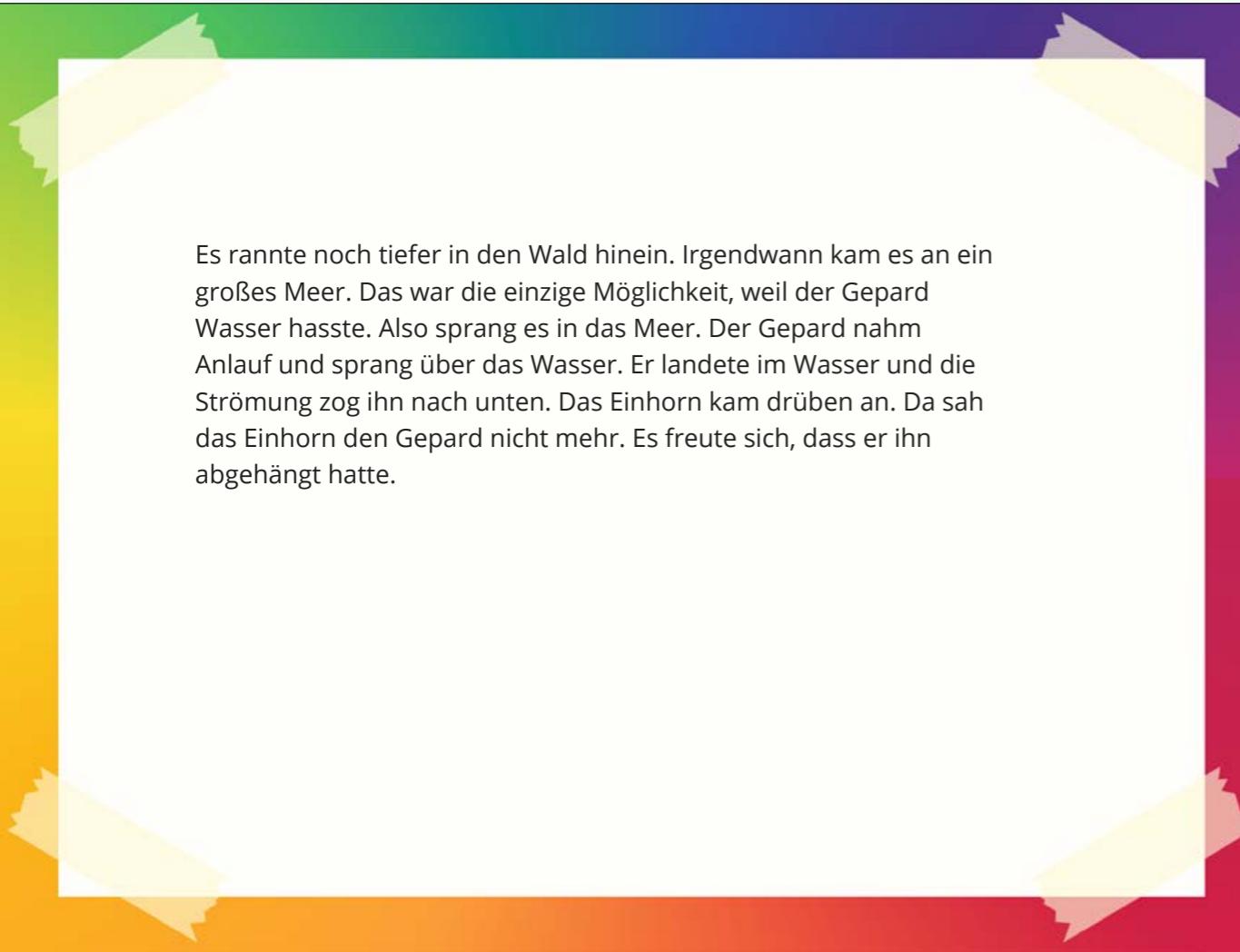

Er folgte seiner Witerrung.
Der Gepard kam an eine
wunderschöne Lichtung.

Jetzt merkte das Einhorn,
dass der Gepard hinter
ihm her war.

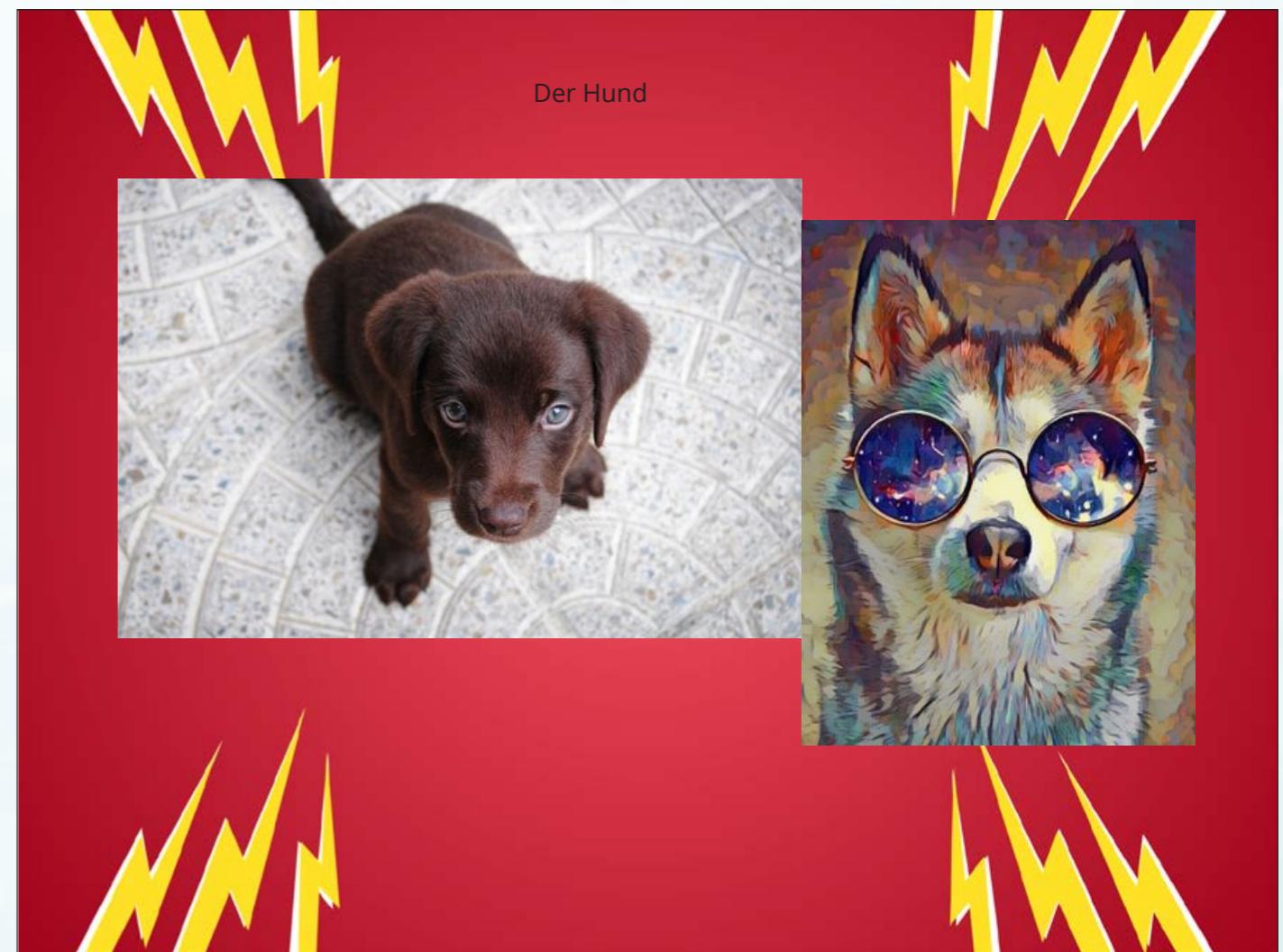

Es rannte noch tiefer in den Wald hinein. Irgendwann kam es an ein großes Meer. Das war die einzige Möglichkeit, weil der Gepard Wasser hasste. Also sprang es in das Meer. Der Gepard nahm Anlauf und sprang über das Wasser. Er landete im Wasser und die Strömung zog ihn nach unten. Das Einhorn kam drüben an. Da sah das Einhorn den Gepard nicht mehr. Es freute sich, dass er ihn abgehängt hatte.

Hain Çita

Bir zamanlar bir çita vardı. Uzun zamandır güzel bir tek boynuzlu atı hedefliyordu, ama onu henüz yakalayamamıştı. Bir kişneme duydu. Bunun nereden geldiğini merak etti. Çita tek boynuzlu atın kokusunu aldı ve onu bulmak için yola koyuldu. Kokusunu takip etti. Çita güzel bir alana geldi. Artık tek boynuzlu at, çitanın peşinde olduğunu fark etti. Orada bulunan ormanın daha da derinlerine koştu. Bir süre sonra büyük bir denize geldi. Çita sudan nefret ettiği için, tek boynuzlu at için tek seçenek buydu. Böylece denize atladı. Çita koşarak suyun üzerinden atlamaya çalıştı, ama suya düştü ve akıntı onu aşağıya çekti. Tek boynuzlu at karşıya geçti ve çitayı artık göremedi. Ondan kurtulduğu için mutluydu.

Der Hund

Eines Tages ging Benno in den Wald. Er sah rechts und links viele Bäume. Da raschelte auf einmal etwas. Benno hatte sehr viel Angst. Plötzlich sprang ein Tier mit spitzen Zähnen aus dem Gebüsch. Es war ein Wolf.

"Ich bin nicht gefährlich", sagte der Wolf. "Wollen wir Freunde sein?"
"Ja, aber nicht, wenn du mich auffressen willst."
"Okay, dann los!"

Benno und der Wolf lebten von nun an zusammen.
"Wir müssen jetzt mal baden gehen", sagte Benno.
"Aber ich hasse Wasser", sagte der Wolf.
"Trotzdem!" Benno bestand darauf.

"Und jetzt gehen wir in die Berge,
oder?", fragte der Wolf.

"Wollen wir heiraten?"
"Ja, ich will!"
Zehn Tage später...

Benno und der Wolf 🐺 waren sehr
aufgeregt. "Wollen wir wirklich heiraten?"

"Und wollen Sie Mann und Frau werden?"

"Ja!"

"Ja!"

Und so waren ihre Leben miteinander vereint. Und bald darauf bekamen sie schon die ersten Babys.

Köpek

Bir gün Benno ormana gitti. Sağında ve solunda birçok ağaç gördü. Aniden bir şey hisirdadı. Benno çok korkmuştu. Çalıların arasından sıvri dişli bir hayvan fırladı. O bir kurttu.

"Ben tehlikeli değilim" dedi kurt. "Arkadaş olalım mı?"

"Evet, ama beni yemek istersen olmaz."

"Tamam, hadi gidelim!"

Benno ve kurt artık birlikte yaşıyorlardı. Benno, "Biz yıkanmalıyız", dedi.

"Ama ben sudan nefret ederim", dedi kurt.

"Yine de yıkanmalıyız!", diye Benno ısrar etti.

"Ve şimdi de dağlara gidiyoruz, değil mi?" diye sordu kurt.

"Evlenelim mi?"

"Evet kabul ediyorum!"

On gün sonra...

Benno ve kurt çok heyecanlıydı. "Gerçekten evlenmek istiyor muyuz?"

"Siz karı koca olmayı kabul ediyor musunuz?"

"Evet!"

"Evet!"

Ve böylece hayatları birbirlarıyla birleşmişlerdi. Ve kısa bir süre sonra ilk bebekleri oldu.

Der kleine Delfin

Autorinnen :
Lotta und Charlotte

Ein Buch zum Vorlesen und selber
Lesen.
Eine tolle Delfin-Geschichte.
Viel Spaß.

Es war einmal eine Delfinmutter. Sie hatte ein Baby, es hieß Hanna.

Eines Tages ist die Mutter mit Hanna zu einem nicht weit gelegenen Fischerboot geschwommen. Hannas Mutter sagte: "Ich gucke mal, ob auf der anderen Seite mehr Fische sind."

Hanna sagte: "Du musst dir um mich keine Sorgen machen. Ich schwimme nicht näher an das Schiff heran und auch nicht weiter vom Schiff weg." Als die Mutter auf der anderen Seite war, kam auf einmal eine starke Strömung. Die Strömung war so stark, dass Hanna nicht dagegen anschwimmen konnte. Die Strömung trieb Hanna in das Fischernetz und sie wurde wie ein großer Fisch mitgezogen.

1

Als der Kapitän im Hafen ankam, bemerkte er, dass er einen Delfin in seinem Fischernetz mitgezogen hatte. Er hatte Angst, dass er gleich sterben würde. Er ging direkt in die Kajüte und rief die Delfinauffangstation an. Eine sehr nette Frau namens Sehrafina...

Fortsetzung folgt...

Küçük Yunus

Bir zamanlar bir anne yunus vardı. Bebeğinin adı Hanna'ydı. Bir gün anne, Hanna ile çok uzak olmayan bir balıkçı teknesine yüzdü. Hanna'nın annesi şöyle dedi: "Diğer tarafta daha fazla balık var mı, bir bakayım." Hanna, "Benim için endişelenmene gerek yok. Ne gemiye yaklaşırmı, ne de gemiden uzaklaşırıım." Anne diğer taraftayken, aniden güçlü bir akım oluştu. Akıntı o kadar güçlündü ki Hanna ona karşı yüzemedi. Akıntı Hanna'yı balık ağına sürükledi ve o büyük bir balık gibi yakalandı. Kaptan limana vardığında, balık ağına bir yunus takıldığını fark etti. Ölmek üzere olduğundan korkuyordu. Doğruca kulübeye gitti ve yunus koruma istasyonunu aradı. Şehrafina adlı çok hoş sesli bir kadın çıktı telefona...

Devam edecek...

Der kleine Fuchs

die F

Es war einmal ein kleines Fuchsbaby, das hieß Rabbat. Es lebte mit seiner Mutter im . Die Luft dort war herrlich. Am Nachmittag ging die Mutter jagen. Das kleine Fuchsbaby Rabbat folgte ihr heimlich. Er sah viele Tiere, die er jagen könnte, aber er wusste, dass er zu jung war. Er sah Rehe, Hirsche und ganz viele .

Als Rabbat endlich ein ausgewachsener Fuchs 🦊 war, ging er zum ersten Mal in die Menschenwelt. "Alle fürchten sich vor mir", sagte er traurig 😞. Viele Jahre vergingen. Nach seinem 23. Geburstag kam der Tag, an dem die Mutter von Rabbat starb. Alle kamen aus der Tierwelt, um zu trauern. Es kamen Eltern und alle Freunde noch dazu. Viele Jahre nach dem Tod 💔 seiner Mutter zog Rabbat aus und suchte sich in der Menschewelt ein neues Zuhause 🏠. Er fand Freunde. Er fand ein Haus, was aber nur eine optische Täuschung war. Plötzlich verwandelte er sich in einen Polarfuchs. Er freute sich riesig, dass sein Traum 🎉 in Erfüllung gegangen war. Seine Freunde folgten ihm. Sie wurden ebenfalls Polarfüchse 🦊.

Fortsetzung folgt...

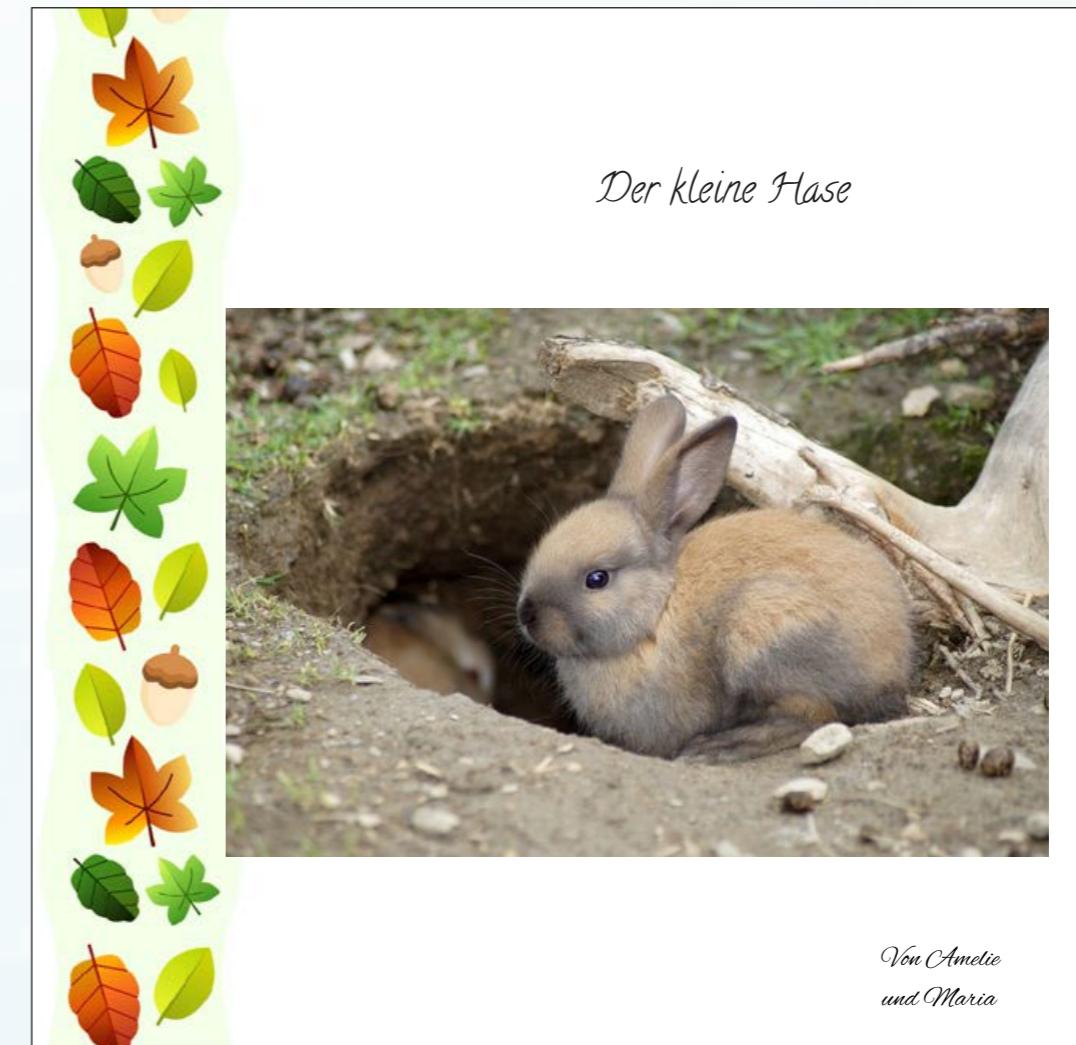
Küçük Tilki

Bir zamanlar Rabbat adında küçük bir tilki yavrusu vardı. Annesiyle birlikte 'da yaşıyordu. Oranın havası çok güzeldi. Öğleden sonra annesi ava gitti. Küçük tilki bebek onu gizlice takip etti. Orada avlanacak bir sürü hayvan gördü, ama henüz çok genç olduğunu biliyordu. Karaca, geyik ve bir sürü görüdü.

Rabbat yetişkin bir tilki olduğunda, ilk kez insan dünyasına girdi. "Herkes benden korkuyor," diye üzüldü. Uzun yıllar geçti. 23. doğum gününden sonra, Rabbat'ın annesi öldü. Hayvanlar aleminden hepsi baş sağlığı için geldi. Hatta arkadaşlarının hepsi ve onların ebeveynleri bile geldi.

Annesinin 🐾 ölümünden yıllar sonra, Rabbat insanların dünyasında yeni bir yuva aramak için taşınmak istediler. Orada arkadaş bile edindi. Bir ev buldu, ama bu sadece bir göz yanılışasıydı. Ve aniden bir kutup tilkisine dönüştü. Hayalinin 😱 gerçekleştiği için artık çok mutluydu. Arkadaşları onu takip etti. Hangi kutup tilkisi dönüştü?

Devam edecek...

*Von Amelie
und Maria*

Es war einmal ein kleiner Hase. Er hatte keine Eltern, er hatte nur einen kleinen Bruder, der die ganze Zeit nur nervte. Aber auf einmal war er weg.

Der kleine Hase wollte ihn finden. Er suchte Tag und Nacht, aber er fand seinen Bruder nicht. Langsam wollte der Hase aufgeben, weil er müde und hungrig war. Trotzdem suchte er weiter.

Küçük Tavşan

Bir zamanlar küçük bir tavşan varmış. Annesi, babası yokmuş, sadece hep sinir bozucu olan küçük bir erkek kardeşi varmış. Ama o bir gün aniden kaybolmuş. Küçük tavşan onu bulmak istemiş. Gece gündüz aramış ama kardeşini bulamamış. Tavşan yorgun ve aç olduğu için yavaş yavaş pes etmek istemiş. Ama yine de aramaya devam etmiş.

Tavşan sekiz yıl sonra kardeşini bulmuş ve gözlerine inanamamış. Kardeşler ağlamaya başlamışlar. Fakat onlar sevinç gözyaşlarıymış. Sarılıp öpüşmüşler. Sakinleşince tekrar eve gitmişler. İkisi de çok açılmış. Yiyecek bir şeyler yapmışlar, taze çiçekler yemişler. İkisi de birbirlerine yaşadıklarını anlatmış. İkisinin de anlatacak çok şeyi varmış.

Devam edecek...

DER VERGESSENE WALD

Autor: Matteo

Es war einmal vor langer Zeit am Ende der Welt ein Wald. Man sagte, wenn man reingeht, wird man vergessen. Aber das stimmte nicht, weil man einfach nur zu einem Fabelwesen wurde. Aber manchmal, wenn man zu weit ging, dann wurde man wirklich vergessen, denn man war dort tot. Es hieß das vergessene Land.

Es hieß, dass mal eine Meerjungfrau überlebt hätte, die eine Königin war.

Ich bin 16 Jahre alt und heiße Tom. Ich fahre gerade Fahrrad zur sch...ß Schule 😱FFFFF, weil dort Jack ist, der immer auf cool macht 🙅. Und er ist einfach blöd, aber eines Tages hat er mich in den Wald gejagt. Dort war ich auf einmal nackt und dann wuchs mir eine Flosse. Ich dachte "Haha, was ist das wieder für ein blöder Prank." Ich bekam einen Dreizack ↗ und bemerkte, dass das kein Prank war. Ich warf den Dreizack nach ihm. Er hatte Angst und rannte weg.

Auf einmal kommt eine Meerjungfrau, die mich ins Wasser holt und dabei schreit: "Jemand Neues!" Ich denke, dass das eine Spinnerin ist, aber als ich Unterwasser-Einhörner und Meerjungmänner und -frauen sowie Unterwasser-Zwerge sehe, bin ich durcheinander. Dann wird es dunkel und jeder zieht sich eine Rüstung an. Jemand wirft mir eine Rüstung zu. Ich ziehe sie an und sehe eine ganze Truppe gruseliger Wesen.

Alle werfen Dreizacke und so einen Kram. Ich kämpfe auch damit und ersteche einen, den anderen spieße ich auf, bis alle tot sind. Dann kommt eine Königin, die einem den Kopf abwirft.

Und dann wird dieser zu einem gruseligen Wesen. Jemand schießt ein Pfeil in ihr Gesicht und dann kommt Ruhe ins Leben.

UNUTULAN ORMAN

Bir zamanlar dünyanın sonunda bir orman vardı. İçeri giren unutulur deniliyordu. Ama bu doğru değildi, çünkü sadece efsanevi bir yaratık oluyordu. Ama bazen, çok ileri gidenler, gerçekten unutuluyordu, çünkü orada ölüyorlardı. Oraya unutulmuş toprak da deniliyordu. Ancak bir zamanlar kraliçe olan bir deniz kızının hayatı kalmayı başardığı söylenirdi.

16 yaşındayım ve adım Tom. Bisikletimle okula gitmeyip, ama orayı sevmiyordum, çünkü orada hep hava atan Jack vardı. O çok aptal biriydi ve bir gün beni ormana kadar kovaladı. Orada aniden çıplak kaldım ve sonra vücudumda bir yüzgeç büydü. "Haha, bu ne aptal bir eşek şakası?" diye düşündüm. Sonra elimde bir trident⁴ olduğunu anladım ve bunun bir şaka olmadığını anladım. Üç dişliyi ona fırlattım. Korktu ve kaçtı.

Aniden, beni suya götürüren ve "Yeni biri!" diye bağırın bir deniz kızı geldi. Bunun bir tuhaflık olduğunu düşündüm, ama tek boynuzlu su altı atlarını, deniz kızlarını ve oğlanlarını, su altı cücelerini gördüğümde, kafam karışdı. Sonra hava karardı ve herkes zırhını giydi. Biri bana zırh attı. Onu giydim ve bir sürü ürkütücü yaratık gördüm. Herkes trident falan fırlattı. Ben de savaşdım ve birini bıçakladım, diğerini mızraklıdım. Sonra kafa fırlatan bir kraliçe geldi. Daha sonra ürkütücü bir varlık onun suratına bir ok attı ve dünyaya sükunet geldi.

DER ZAUBERWALD

Eines Tages ging ein Mädchen namens
Juni in einen schönen Wald,
wo die Vögel am lautesten zwitscherten.
Da kam sie an einer Höle
vorbei und blieb stehen. Die Höhle sah
komisch aus.

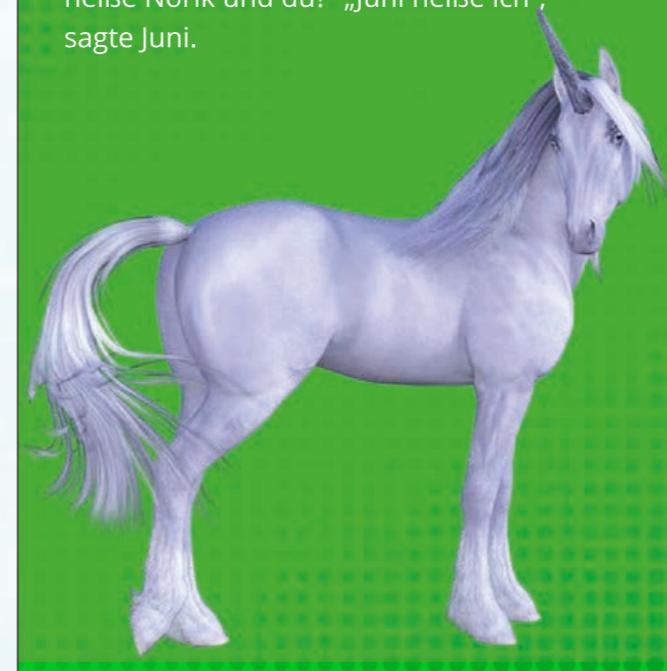
Dann ging sie in die Höhle
hinein.

Die Höhle war sehr dunkel und groß.
Irgendwann wurde es plötzlich heller
und als Juni weiterging, wurde es so hell,
dass sie kurz die Augen schließen musste.
Als sie die Augen wieder öffnete, staunte
sie. Sie stand am Höhlenausgang und vor
ihr war ein Wasserfall, der in einen See
fiel.

Die Vögel zwitscherten noch viel lauter
als vor der Höhle.

Juni ging aus der Höhle und kam bald
zu einer Lichtung, auf der ein
Pferd mit einem langen schönem Horn
stand. Juni erkannte, dass es ein
Einhorn war. Sie ging näher an das
Einhorn heran. Sie fragte: „Wie heißt
du?“ Das Einhorn antwortete: "Ich
heiße Norik und du?" „Juni heiße ich“,
sagte Juni.

Norik sagte: „Du bist hier im Zauberwald.
Soll ich dir mein Revier zeigen?“
„Ja, bitte zeig mir dein Revier“, antwortete
Juni.
„Dann steig auf meinen Rücken. Ich trage
dich durch mein Revier.“

Es machte Spaß, auf dem Einhorn zu reiten
und sie wurden immer schneller
und schneller. Doch plötzlich fiel Juni von
Noriks Rücken. Norik hielt
sofort an und lief zu Juni. „Ist alles Ok?“ „Ja,
mir geht es gut.“

Fortsetzung folgt...

Sihirli Orman

Bir gün Juni adında bir kız, kuşların en yüksek sesle civildadığı güzel bir ormana gidiyordu. Sonra bir mağaranın önünden geçerken orada durdu. Mağara tuhaf görünüyordu. Mağaraya girdi. Mağara çok karanlık ve büyülü. Aniden mağara aydınlandı ve Juni ilerledikçe ortam o kadar parlaklıktı ki, o bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar açtığında şaşırıldı. Mağaranın çıkışında duruyordu ve önünde göle akan bir şelale vardı. Kuşlar burada mağaranın önünden çok daha yüksek sesle civildiyordu. Juni mağaradan çıktı ve kısa süre sonra bir yaylaya geldi.

Uzun ve güzel boynuzlu bir at ayağa kalktı. Juni onun bir tek boynuzlu at olduğunu fark etti. Juni unicorn'a yaklaştı ve sordu: "Adın ne?" Tek boynuzlu at yanıtladı: "Benim adım Norik, peki senin adım ne?" "Benim adım Juni," dedi Juni.

Norik dedi ki: "Burası sihirli orman. Sana benim bölgemi göstereyim mi?"

"Evet, lütfen", diye yanıtladı Juni.

"O zaman sırtına bin. Seni bölgeme götürürecğim."

Tek boynuzlu ata binmek eğlenceliydi ve gittikçe daha hızlı ilerliyorlardı. Ama aniden Juni Norik'in sırtından düştü. Norik hemen durdu ve Juni'nin yanına koştu. "Her şey yolunda mı?" "Evet, iyiyim."

Devam edecek...

MERHABA!!! BEN
HABIDI ABIDI
NIBUDU GINGEL
ENGUL LEMESTIR.
SIZ BANA KISACA
HANGEL
DIYEBILIRSINIZ.

YINE BİR GÜN OKULA GIDERKEN
KIRTASIYEYE UĞRADIM. ZATEN AZ
PARAM VARDI. O PARAYA DA BIR
KALEM ALDIM. SONRA, OKULA
VARDIğIMDA KALEMI DENEMEK İÇİN
DEFTERİ ÇIKARTTIM.

BEN
AMA KALEM KARALAMAYI
BİR ANDA GERÇEğE
DÖNÜŞTÜRDÜ.

VE O
KARALAMA
TOPU SINIFIN
ORTASINDA
DÖNMİYEYE
BAŞLADI.
ALLAH'TAN
SINIFTA
KİMSE
YOKTU Kİ
KİMSE FARK
ETMEDİ.

O SIRADA HANGEL
KALEMININ
ARKASINI
ÇEVİRİP,
KARALAMAYI
SILDİ.

VE TAM O
SIRADA
TENEFFÜS ZILI
ÇALDI. HERKES
SINIFA
DOLUŞTU.

OKUL BITINCE...

HANGEL BÜTÜN DERSLER
BOYUNCA ELİNDEKİ KALEMLE
NELER YAPABILECEĞİNİ
DÜŞÜNÜP DURDU.

NELER YAPILABILIRDİ
AMA... AMAN NEYSE!
OKUL ÇIKIŞI HANGEL EVE
GIDERKEN ÖNÜNE BİR
ADAM DİKİLİVERDİ.

BU ADAM HANGEL'E

BU KALEMI BANA
VERİRSEN, SANA BU
KALEME VERDİĞİN
PARANIN 2 KATINI
VERİRİM DEDİ.

SONRA HANGEL KABUL
ETMEYİNCE 3 KATI, 4 KATI, 5
KATI DİYE ARTIRMAYA
BAŞLADI. EN SONUNDA HANGEL,

O adamın
kalemin
gütünü
öğrendiğini
düşünmeye
başladı ve
hemen
oradan
evine doğru
kaçtı.

GECE OLDUĞUNDA HANGEL
YATAĞINDA 39456. RÜYASINI
GÖRÜRKEN, BIRİNİN ŞARKI
SÖYLEĞİNİ DUYDU. KORKARAK
YATAĞINDAN KALKTI.

SESİN GELDİĞİ (SALON) YÖNE
DORU İLERLİYORDU HANGEL.
BİRDE NE GÖRSÜN!!!
SALONDA ŞARKI SÖYLEYEN
KİSİ MEĞERSE DÜN ALDIĞI
KALEMDİ.

MERHABA...

SENİN GİBİ BİR
KALEMİM HİÇ
OLMAMİŞTİ.

ÖZÜR DILERİM, PEKİ
SANA NE DIYEYİM?

MERHABA...

HEY!!! BİR KERE
BEN SENİN
KALEMIN DEĞİLİM.

BENİM ADIM DEŞİK
ÖMENİK NERKİK
ENTATIR RINGİK

PEKİ SEN NEREDEN
GELİYORSUN?

BEN KALEM ÜLKESİNDEN GELİYORUM.
ORASI ÇOK GÜZEL BİR YER. ANNEM
BENİM DIĞER KALEMLERDEN DAHA
FARKLI YAZI YAZDIĞIMI FARK ETTİ VE
BENI DUBUDU BUD BUD AMCA YA
GÖTÜRDÜ...

O KİM?

**ŞEHRİN BİLGİLİSİ... NEYSE, TAM
İÇERİ GİRMİŞTİK Kİ ALTIMDAKİ YER
AÇILDI VE AŞAĞI DOĞRU DÜŞMİYEYE
BAŞLADIM. SONRA BİR YERE
VARDIM. YAKLAŞIK 2-3 SAAT
SONRA SEN BENİ ALDIN VE
BURAYA GETIRDİN GERİSİ MALUM.**

3 gün sonra...

Hangel ile Döner çok iyi arkadaş olmuşlardı. Bir Perşembe günü Hangel yine okula giderken aynı adam tekrar Hangel'in karşısına çıktı ve bu sefer zorla elinden kalemi almaya çalıştı. Döner'in çok canı yanıyordu. Artık Hangel'in gücü kalmayınca, Döner kendini korumaya çalışırken yanlışlıkla adamin kafasına büyük bir şapka çizdi.

Adamın gözü kapanınca Hangel ile Döner kaçtılar. Bu olay bir kaç kez tekrarlanınca artık Hangel Döner'e çizim öğretmeye başladı. Böylece adam hiç bir şekilde döneri alıp götürüremedi. Ancak adamin başka fikirleri var mıydı bilinmez..."

DIE KRAFT DES STIFTS!!!

Hallo!!! Ich bin Habidi abidi nibudu gingel engul lemes. Du kannst mich kurz Hangel nennen.
Eines Tages, auf dem Weg zur Schule, kam ich beim Schreibwarenladen vorbei. Ich hatte ein wenig Geld dabei. Für das Geld habe ich mir einen Stift gekauft. Dann, als ich an der Schule ankam, holte ich das Notizbuch heraus, um den Stift zu testen.

Aber der Stift machte das Kritzeln im Handumdrehen zur Realität.

Und dieser Kritzelball begann sich mitten im Unterricht zu drehen. Gott sei Dank war niemand im Klassenzimmer, und niemand bemerkte es.

Hangel drehte den Stift um und löschte das Gekritzeln. In diesem Moment läutete die Pausenglocke. Alle drängten sich in den Klassenraum.
Hangel verbrachte den ganzen Unterricht damit, darüber nachzudenken, was er mit dem Stift in der Hand machen könnte.

Als Hangel nach der Schule nach Hause ging, stand ein Mann vor ihm, er sagte: "Wenn du mir diesen Stift gibst, gebe ich dir das Doppelte des Geldes, das du für diesen Stift bezahlt hast."
Was hätte er tun können?

Als Hangel sich weigerte, das Angebot anzunehmen, begann der Mann es dreimal, viermal, fünfmal zu erhöhen. Schließlich dachte Hangel, dass dieser Mann die Kraft des Stifts erkannt hatte. Deswegen rannte er sofort davon, zu sich nach Hause. Nachts hatte Hangel seinen 39456. Traum in seinem Bett, als er jemanden singen hörte. Er sprang erschrocken hoch. Hangel bewegte sich in Richtung des Geräusches. Was sah er da? Die Person, die in der Halle sang, stellte sich als der Stift heraus, den er gestern gekauft hatte.

"Hallo..."
"Hallo..."
"Ich hatte noch nie einen Stift wie dich."
"Hey!!! Ich bin nicht dein Stift."
"Es tut mir leid, aber wie soll ich dich sonst nennen?"
"Mein Name ist Deşik ömenik nerkik entatir ringik."
"Wo kommst du denn her?"
"Ich komme aus dem Stiftland. Es ist ein wunderschöner Ort. Meine Mutter bemerkte, dass ich anders schreibe als andere Stifte und brachte mich zu Onkel Dubud Bud Bud..."
"Wer ist das?"
"Jedenfalls, als ich hier ankam, öffnete sich der Platz unter mir und ich begann zu fallen. Dann bin ich irgendwo angekommen. Nach ca. 2-3 Stunden hast du mich abgeholt und hierher gebracht, der Rest ist bekannt."

Fortsetzung folgt...

Die Bremer Stadtmusikanten

Es war einmal ein Esel, er musste viel tragen. Also beschloss er nach Bremen zu ziehen, um Stadtmusikant zu werden. Der Esel sagte zum Hund: "Komm mit mir nach Bremen! Ich werde da Stadtmusikant!" Der Hund ging mit. Wenig später trafen sie eine Katze. "Ich bin zu schwach, um Mäuse zu fangen und meine Zähne werden außerdem stumpf!", sagte die Katze. "Komm mit uns nach Bremen, wir werden dort Stadtmusikanten", sagte der Esel. Das fand die Katze gut und ging mit. Als sie eine Weile gegangen waren, kamen sie an ein Gartentor. "Warum schreist du denn so?", fragte der Esel den Hahn? "Mein Frauchen will mich in der Suppe essen und mir den Kopf abschneiden", sagte der Hahn.

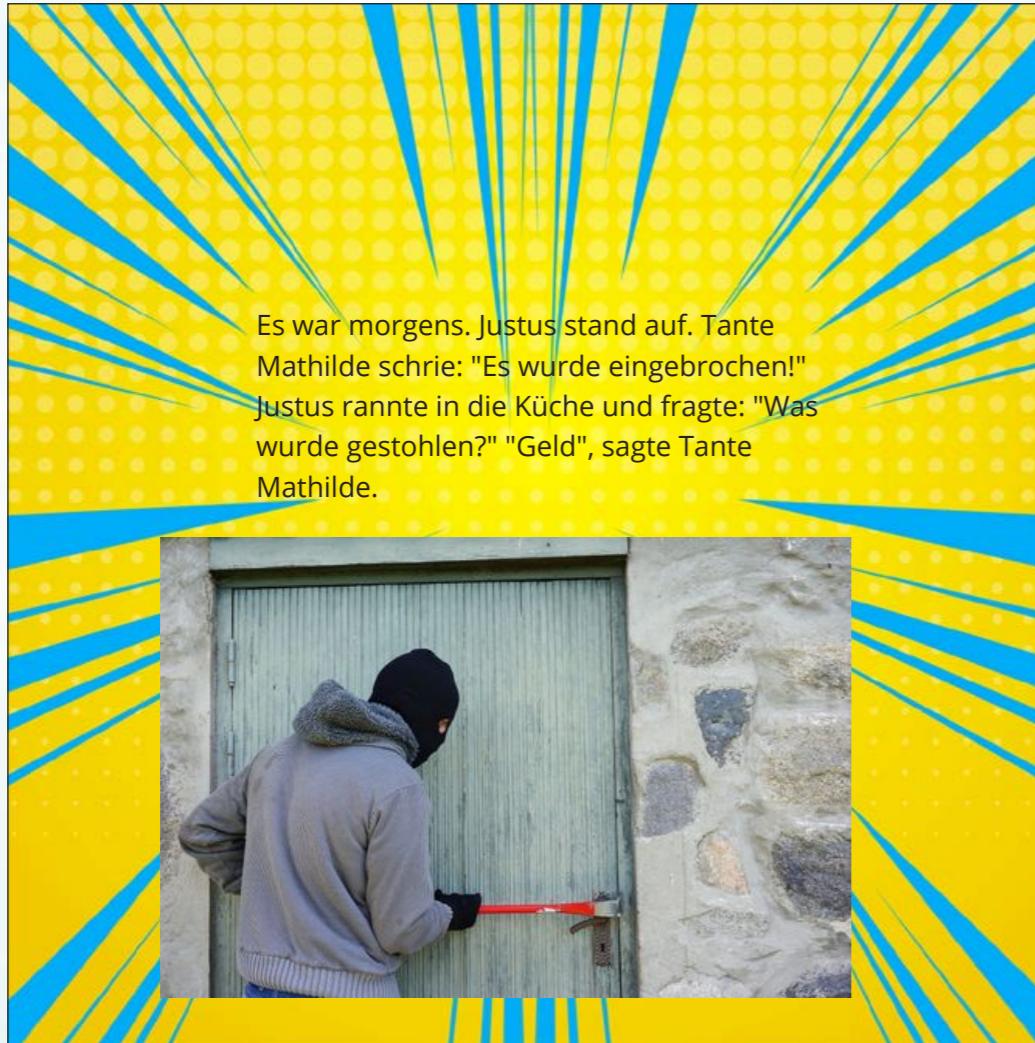
Fortsetzung folgt...

Bremen Mizıkacıları

Bir zamanlar bir eşek vardı, çok eşya taşımıası gerekiyordu. Böylece müzisyen olmak için Bremen'e taşınmaya karar verdi. Eşek köpeğe, "Benimle Bremen'e gel! Orada müzisyen olacağım!" dedi. Köpek onunla gitti. Biraz sonra bir kediyle karşılaşlardır. "Fareleri yakalamak için artık çok zayıfım ve dışlerim de köreliyorum!" dedi kedi. "Bizimle Bremen'e gel, orada müzikacı olacağız" dedi eşek. Kedi bunun iyi bir şey olduğunu düşündü ve onlara katıldı. Bir süre gittikten sonra bir bahçe kapısına geldiler. "Neden böyle bağıriyorsun?" diye sordu eşek horoz. Horoz, "Hanimım kafamı kesmek ve beni çorba yapıp yemek istiyor" dedi.

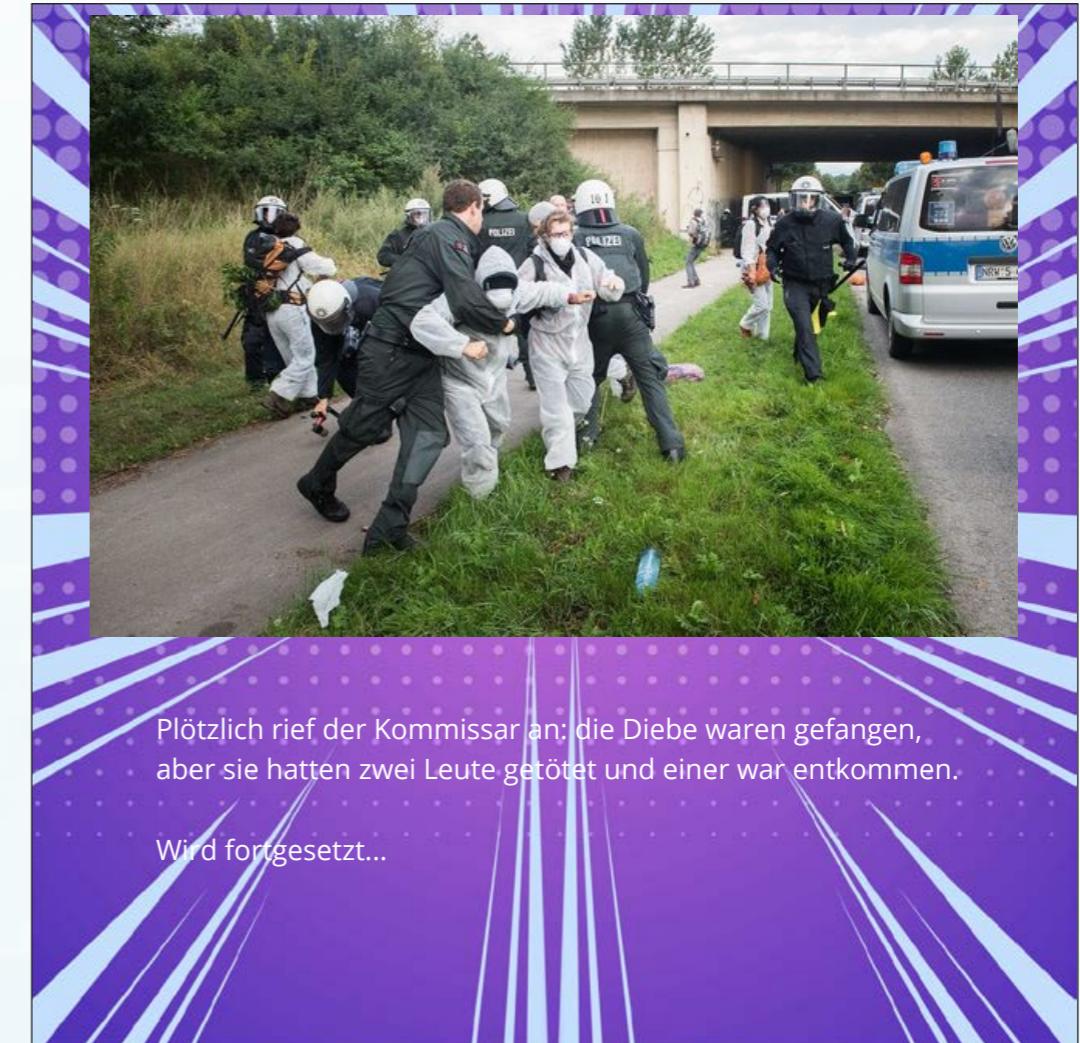
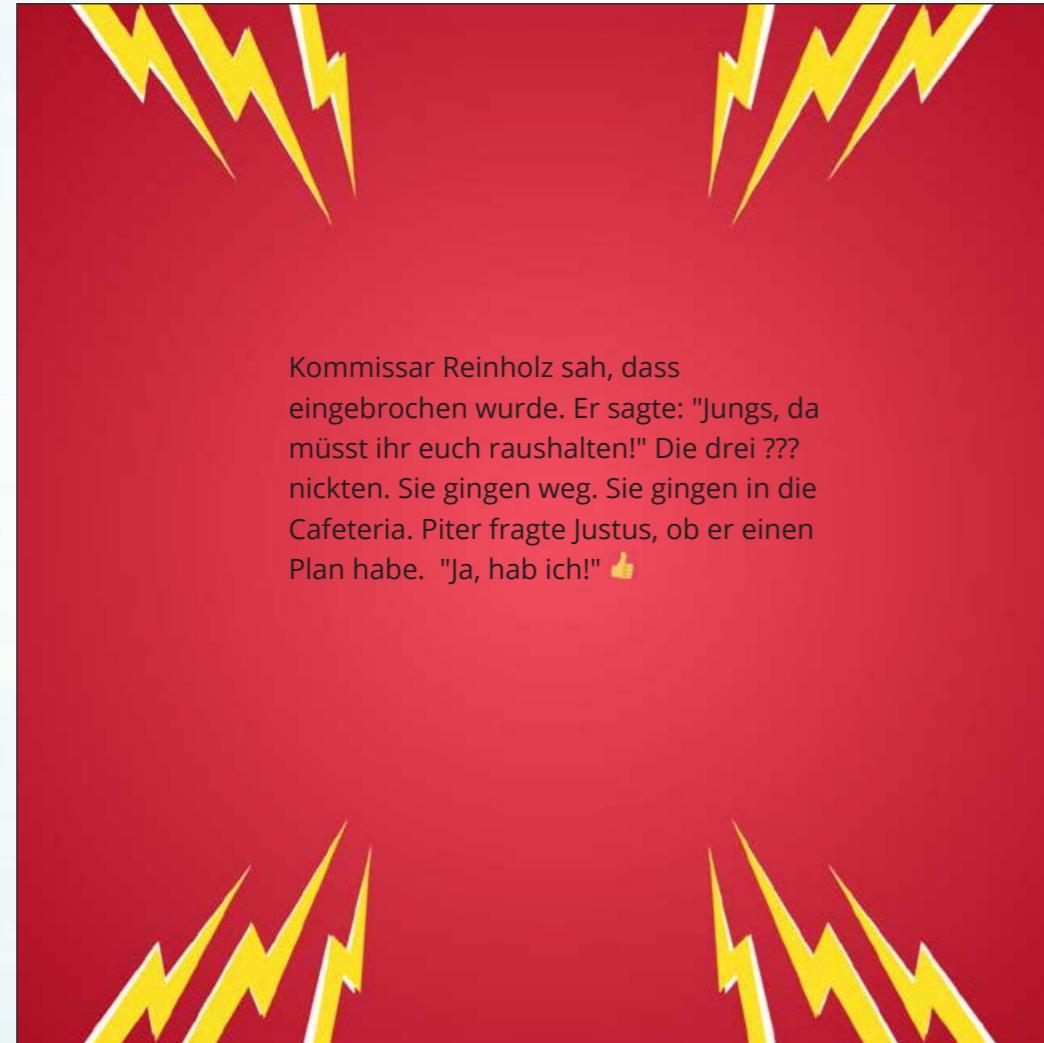
Devam edecek...

Die drei ???

Es war morgens. Justus stand auf. Tante Mathilde schrie: "Es wurde eingebrochen!" Justus rannte in die Küche und fragte: "Was wurde gestohlen?" "Geld", sagte Tante Mathilde.

Jetzt kamen Piter und Bob dazu. Piter fragte: "Was ist los?" Justus antwortete: "Es wurden 1000 Euro gestohlen!" Nun kam auch Kommissar Reinholtz an den Tatort.

Üç ???

Sabah oldu. Justus uyandı. Mathilde teyze, "Eve hırsız girdi!" diye bağırdı. Justus hemen mutfağa koştu ve "Ne çalındı?" diye sordu. "Para," dedi Mathilde teyze. Şimdi Piter ve Bob da yanlarına geldi. Piter, "Sorun ne?" diye sordu. Justus yanıtladı: "1000 Euro çalındı!"

Şimdi olay yerine komiser Reinholtz da geldi. Komiser Reinholtz bir hırsızlık olayı olduğunu gördü.

Dedi ki: "Arkadaşlar, bu olaydan uzak durmalısınız!" Üç ??? başlarını salladı. Oradan uzaklaştılar.

Kafeteryaya gittiler. Piter, Justus'a bir planı olup olmadığını sordu. "Evet var!", dedi Justus.

Aniden komiser aradı: Hırsızlar yakalanmıştı, ama iki kişiyi öldürmüştüler ve biri kaçmıştı.

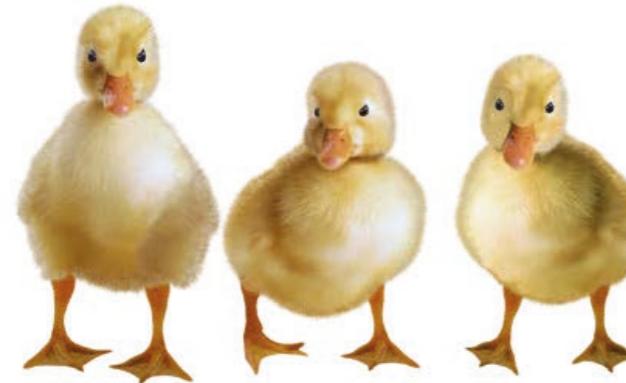
Devam edecek...

Die drei kleinen Entchen

Autorinnen : Charlotte und Lotta

Als die Entchen-Mama eines Tages das erste Mal ohne die drei kleinen Entchen einkaufen ging, machten die drei kleinen Entchen Lotta, Charlotte und Quackquack einen schönen Spaziergang. Viele andere Enten waren auch am Entensee. Sie trafen Ente Karla mit ihrem Sohn Finn und Ente Janosch mit seinem Sohn Simon. Es wurde immer später. Alle anderen Enten waren schon zuhause. Auf einmal kam ein großes, rotbraunes Tier mit buschigem Schwanz auf sie zu. Quackquack schrie: "Das ist ein Fuchs!" Lotta schrie: "Ich habe Angst!" und Charlotte schrie: "Weg hier! Rennt um euer Leben!" Die drei kleinen Entchen rannten was das Zeug hielt. So schnell, dass sie den Ast, der auf dem Boden lag, nicht sahen, und in die Grube stürzten.

Lotta und Charlotte quengelten. Da kam Quackquack eine Idee . "Wir könnten doch aus der Grube fliegen", sagte Quackquack und flatterte schon los. Charlotte und Lotta zögerten, aber sie flatterten bald hinterher. Als sie aus der Grube geflogen waren, tarnten sie sich als Gebüsch . Die drei kleinen Entchen watschelten mit ihrer Busch-Tarnung nach Hause. Als die drei kleinen Entchen zuhause ankamen, waren sie sehr müde. Ihre Enten-Mama hat nicht geschimpft. Dann sind die drei kleinen Entchen ins Bett gegangen. Und wenn sie nicht gefressen sind, dann Leben sie noch heute...

Üç küçük ördek

Anne ördek, bir gün ilk kez üç küçük yavrusu olmadan alışverişe gittiğinde, üç kardeş, Lotta, Charlotte ve Quackquack güzel bir yürüyüşe çıktılar. Ördek gölünde daha birçok ördek toplanmıştı. Orada ördek Karla ve oğlu Finn ve ördek Janosch ile oğlu Simon ile tanıştılar. Birdenbire çok geç oldu. Diğer ördeklerin hepsi evlerine dönmüşlerdi. Aniden, gür kuyruğu olan büyük, kırmızı-kahverengi bir hayvan onların yanlarına geldi. Quackquack, "Bu bir tilki!" diye bağırdı. Lotta ise "Korkuyorum!" diye çığlık attı. Ve Charlotte "Defol buradan! Hayatınızı kurtarmak için kaçın!", diye bağırdı. Üç küçük ördek ellerinden geldiğince koştular. O kadar hızlı koştular ki yerde bulunan dalı göremediler ve ona takılıp çukura düştüler.

Lotta ve Charlotte çok sızlandılar. Quackquack'in bir fikri vardı . Quackquack, "Çukurdan kanatlarını cirparak çıkabiliriz," dedi ve hemen kanatlarını cirpmaya başladı. Charlotte ve Lotta önce tereddüt ettiler, ama çok geçmeden onun gibi yaptılar. Çukurdan kanat cirparak çıktılarında çalı kılığına girdiler. Üç küçük ördek, çalı kamuflajı ile evlerine doğru paytak paytak yürüdüler. Üç yavru ördek eve geldiklerinde çok yorulmuşlardı. Anne ördek onları azarlamadı. Sonra üç küçük ördek yatmaya gitti . Eğer henüz kimse onları yememişse, o zaman bugün hala yaşıyorlar...

Die Geburtstagsfeier

Es ist 6 Uhr morgens. Morgen ist Mayas Geburtstag. Gerade steht Mayas Mama Reena auf. Mayas Mama macht sich einen Kaffee und setzt sich damit auf das Sofa. Sie überlegt, was für eine Torte sie beim Konditor bestellen soll. Dann wacht Maya auf und tappst zu ihr ins Wonzimmer. Maya fragt: "Was machst du? Kannst du mir einen Kakao machen?" Mayas Mama sagt: „Klar mache ich dir einen Kakao!“ Mayas Mama geht in die Küche und macht Maya einen Kakao. Dann wacht Mayas Papa Matteo auf.

Fortsetzung folgt...

Doğum Günü Partisi

Saat sabahın 6'sı. Yarın Maya'nın doğum günü. Maya'nın annesi Reena uyanır, kendisine bir kahve yapar ve kanepeye oturur. Pastaneden ne tür bir pasta sipariş edeceğini düşünür. Sonra Maya uyanır ve annesinin yanına, oturma odasına gider. "Ne yapıyorsun?", diye sorar Maya. "Bana kakao yapar misin?" Maya'nın annesi der ki: "Elbette sana kakao yaparım!" Maya'nın annesi mutfağa gider ve Maya'ya kakao yapar. Sonra Maya'nın babası Matteo uyanır.

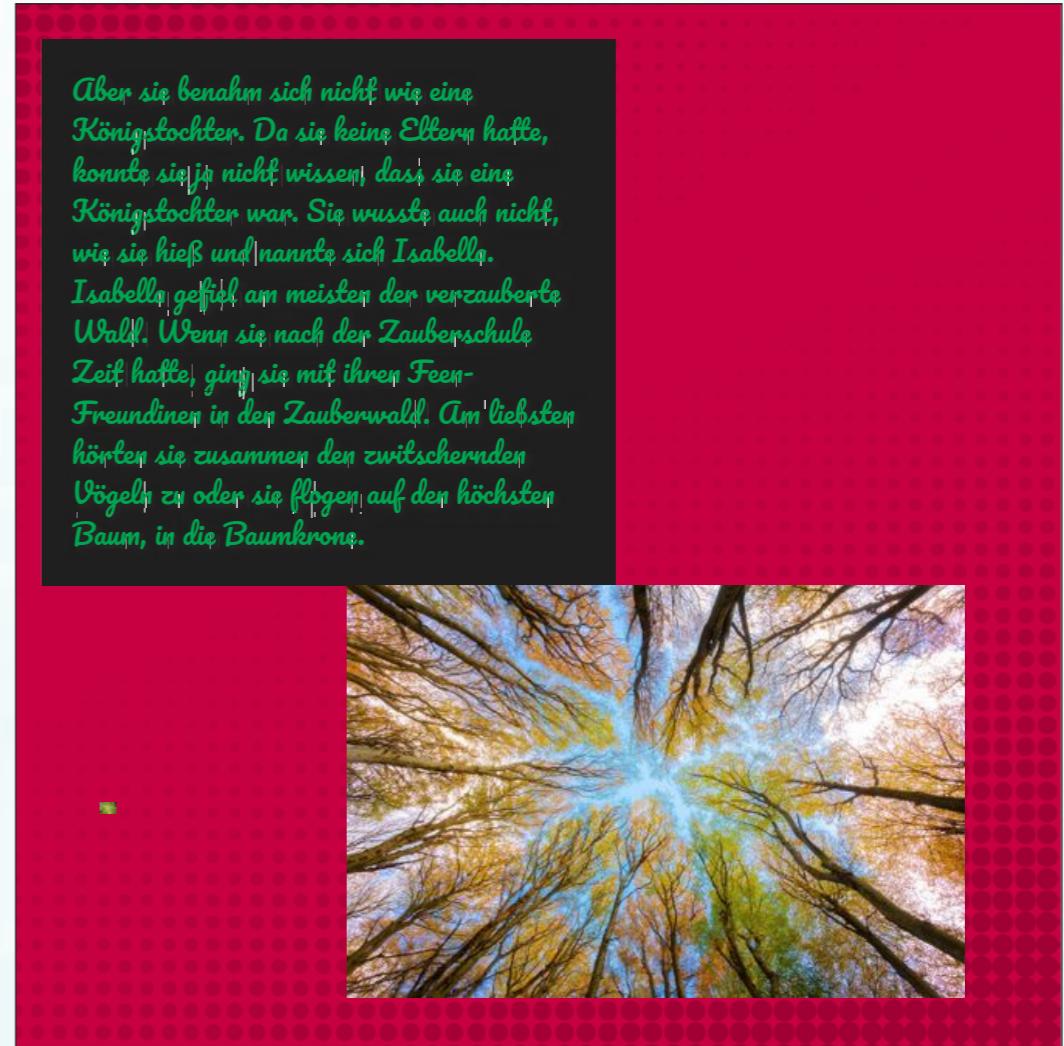
Devam edecek...

*Von Amelie
und Maria*

Es war einmal eine kleine Fee. Sie hatte keine Eltern. Sie hatte kleine goldene Flügel. Das Beste war, sie war eine Königstochter.

Aber sie benahm sich nicht wie eine Königstochter. Da sie keine Eltern hatte, konnte sie ja nicht wissen, dass sie eine Königstochter war. Sie wusste auch nicht, wie sie hieß und nannte sich Isabella. Isabella gefiel am meisten der verzauberte Wald. Wenn sie nach der Zauberschule Zeit hatte, ging sie mit ihren Feen-Freundinnen in den Zauberwald. Am liebsten hörten sie zusammen den zwitschernden Vögeln zu oder sie flogen auf den höchsten Baum, in die Baumkrone.

Aber das Schlechte war, dass sie jeden Tag 23 Stunden in der Schule war und nur eine Stunde mit ihren Freundinnen hatte. Aber manchmal schwänzte sie die Schule, um mit ihren Freundinnen zu spielen. Eines Tages sagte sie zu sich: "Ach, hätte ich doch bloß keine Zauberschule!" Sie wünschte sich, dass sie ein Mensch wäre, denn sie wusste, dass die Menschen nicht 23 Stunden Schule hatten, sondern nur höchstens sechs Stunden. Jemand hatte ihr erzählt, dass sie eine Königstochter war und ihre Eltern gestorben waren. Aber eines Tages, es war am Donnerstag Mittag, kamen ihre Eltern zurück. Die Eltern erkannten ihre Tochter, doch die Tochter erkannte ihre Eltern nicht, weil sie von ihr gegangen waren, als sie noch ein Baby war. Sie wusste, dass jemand ihre Eltern wieder ins Leben gezaubert hatte, weil sie in einem Feenreich waren und jeder im Feenreich konnte zaubern.

Fortsetzung folgt...

Küçük Peri

Bir zamanlar küçük bir peri vardı. Anne babası yoktu. Küçük altın kanatları vardı. Hepsinden iyisi, o bir kralın kızıydı. Ama bir kralın kızı gibi davranmıyordu. Anne babası olmadığı için bir kralın kızı olduğunu bilmiyordu. Adını da bilmiyordu, o yüzden kendine Isabella adını vermişti. Isabella en çok büyülü ormanı severdi. Sihir okulundan sonra zamanı olduğunda peri arkadaşlarıyla sihirli ormana giderdi. Birlikte civil civil kuşları dinlemeyi ya da en yüksek ağaçta uçmayı çok severdi. Ama kötü olan, günde 23 saat okulda olması gerekiyordu ve arkadaşlarıyla vakit geçirmeye sadece bir saati kalyordu. Bu yüzden bazen arkadaşlarıyla oynamak için okulu asıyordu. Bir gün kendi kendine şöyle dedi: "Ah, keşke sihir okulum olmasaydı!" İnsan olmayı diliyordu, çünkü insanların okula 23 saat değil, en fazla altı saat gittiklerini biliyordu. Bir gün birisi ona bir kralın kızı olduğunu ve ailesinin olduğunu söylemişti. Ama bir gün, Perşembe günü öğlen vakti idi, anne babası geri döndü. Onlar kızlarını tanıdı, ancak peri, daha bebekken terk edildiği için anne ve babasını tanıyamadı. Ayrıca bir peri aleminde oldukları ve peri alemindeki herkes sihir yapabildiği için birinin anne ve babasını hayata döndürdüğünü biliyordu.

Devam edecek...

Die Rettung

Mann, ist das schön hier! Die Blumen sind wie das Meer. 🌸

Unsere Nachbarn haben es auch gut.
Ja, ich kontrolliere die Felswände.

Die Felswände
sind ja lösbar.
Ich muss schnell
ins Dorf, davon
berichten.

Wir müssen sofort
alles absichern. Wir
rufen das Notschiff
 an.

Die Notschiffe kommen, also alles bereit machen.

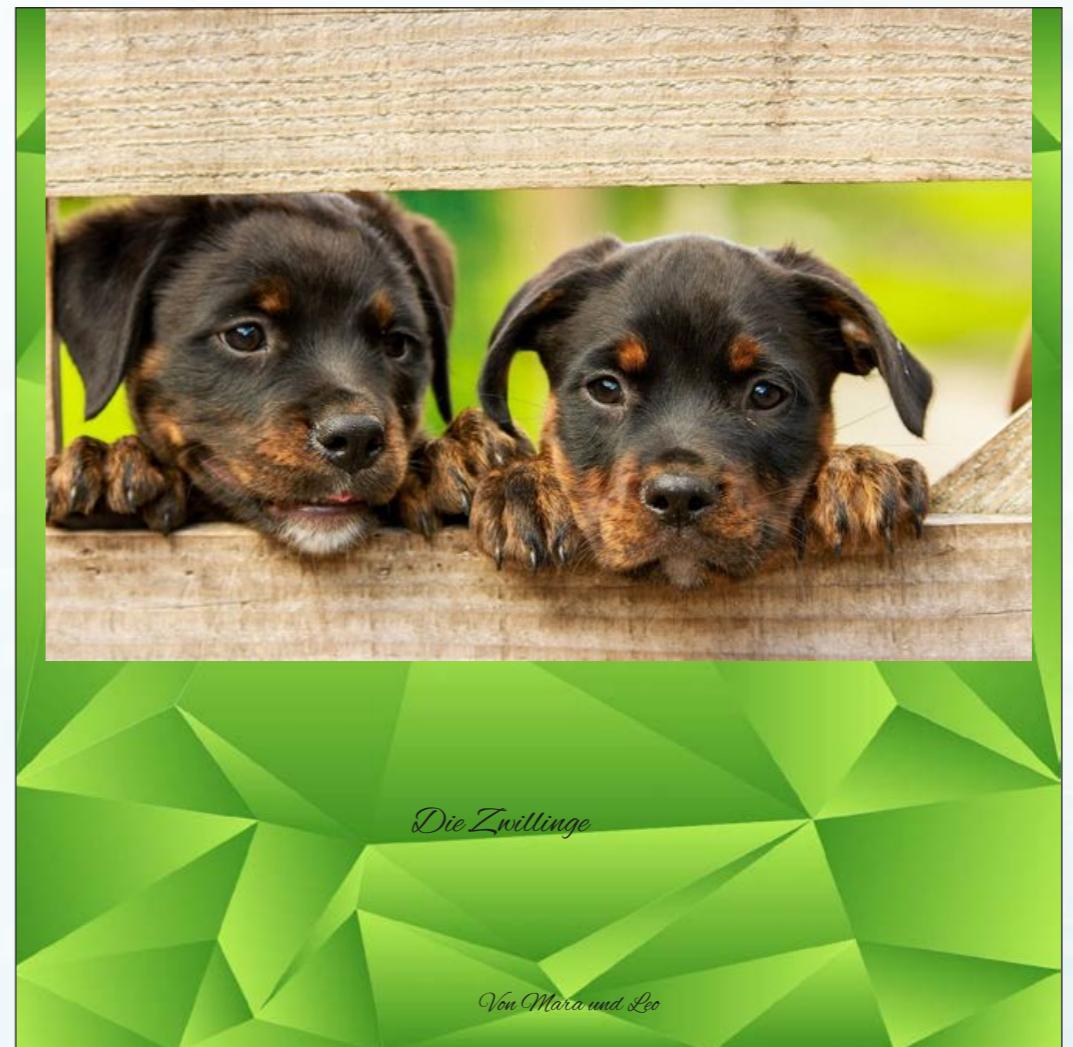
Der Berg bricht ein. Aber zum Glück
sind wir schon auf dem Notschiff. Ja,
aber das Dorf! Alles ist kaputt.

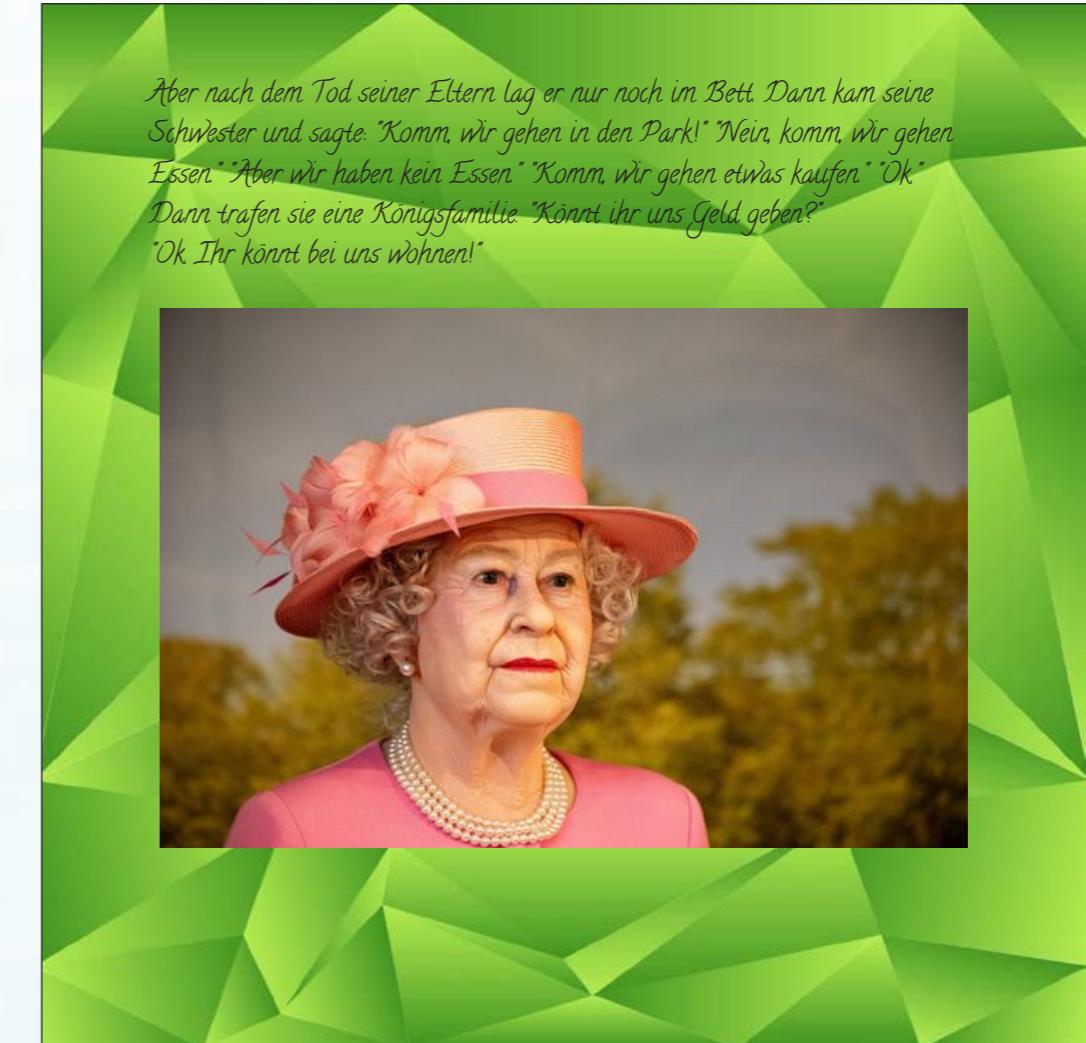
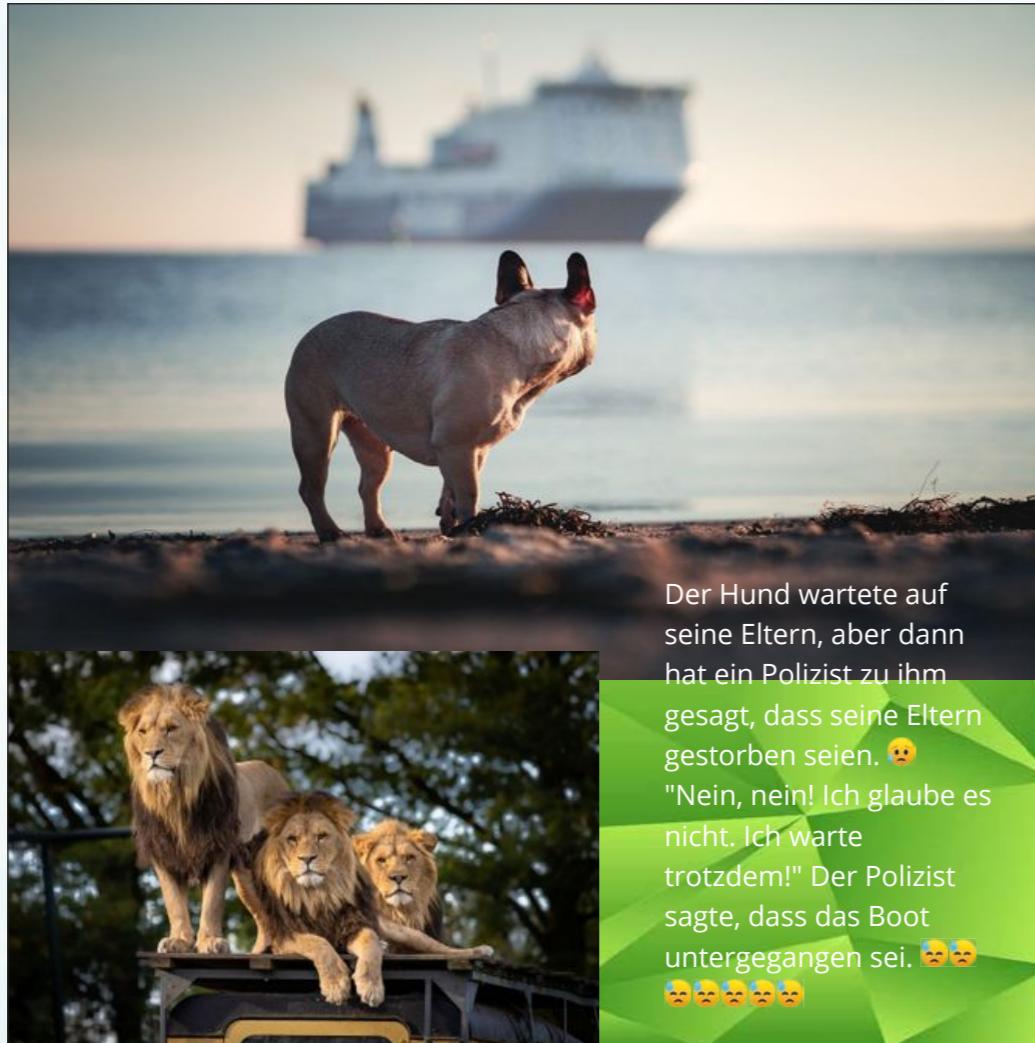

Das Einzige, das schön aussieht, sind die Felsen.

KURTARMA

Abi, burası ne kadar güzel! Çiçekler deniz gibi. 🌸
Komşularımız da iyi.
Evet, kaya duvarlarını kontrol ediyorum.
Kaya duvarları sökülebilir. Çabucak köye gidip, durumu rapor etmeliyim.
Her şeyi hemen güvence altına almalıyız.
İlk yardım gemisini 🚤 çağırıyoruz.
İlk yardım gemileri geliyor, o yüzden her şeyi hazırlayın.
Dağ çöküyor. Neyse ki, biz zaten kurtarma gemisindeyiz. Evet,
ama köy! Her şey yıkıldı.
Güzel görünen tek şey kayalar kaldı.

İkizler

Köpek ailesini bekliyordu, ama sonra bir polis memuru ona ailesinin olduğunu söyledi. 😢 "Hayır, hayır! İnanmıyorum. Yinede bekleyeceğim!" Polis, teknenin battığını söyledi. 😢😢😢😢

O anne ve babasının ölümünden sonra sadece uyumak isted. Sonra ablası geldi ve "Hadi parka gidelim!" dedi. "Hayır, hadi, yemek yiyeşim." "Ama yemeğimiz yok." "Hadi, gidip bir şeyler alalım." "Tamam." Sonra bir kraliyet ailesiyle karşılaştılar. "Bize para verir misiniz?"

"Tamam. Bizimle kalabilirsin!"

Bu askeri uçaklar 1972 yılında. İki köpek müzedeydi.

Devam edecek...

SÜPÜRGESİZ
KARDANADAM

Meleknur

Güzel bir kış günü,
çocuklar toplanmış
kardanadam yapmaya
başlamışlar, sonra da
evlerine gitmişler. Ama
kardanadam çok
üzgümüzüş ve ağlıyormuş,
ordan geçen bir tilki
kardanadama sormuş:

- Neden ağlıyorsun
kardanadam?

Kardanadam cevap vermiş:
- Çünkü bir kurt süpürgemi
alıp kaçtı!

Tilki de demiş ki:

- O zaman ben gidip o kurdu bulurum ve
onunla bu konuda konuşurum.

Kardanadam bunları duyunca çok mutlu
olmuş, tilki de yola koyulmuş. Tilki uzun
sure yürüdükten sonra süpürgesi olan bir
kurdu görmüş ve:

- Kardanadamin süpürgesini sen mi aldın?
diye sormuş.

Kurt:

- Evet! cevabını vermiş.

Tilki de:

- Peki neden aldın? sorusunu sormuş.

Kurt:

- Çünkü onun bir cadı olduğunu
düşünüyorum, demiş.

Tilki de kurda, kardanadamin cadı
olmadığını ve süpürgesi olmadığı için
ağladığını anlattığında, kurt olayları yanlış
anladığını anlamış ve kardanadama
süpürgiyeyi geri vermiş.

- Mutlu Son -

Der besenlose Schneemann

An einem schönen Wintertag versammelten sich die Kinder und fingen an, Schneemänner zu bauen, später gingen sie nach Hause. Aber der Schneemann war sehr traurig und weinte. Ein vorbeigehender Fuchs fragte den Schneemann:

- Warum weinst du Schneemann?
Der Schneemann antwortete:
- Weil ein Wolf meinen Besen weggenommen hat und weggelaufen ist!
Der Fuchs sagte:
- Dann suche ich den Wolf und rede mit ihm darüber.

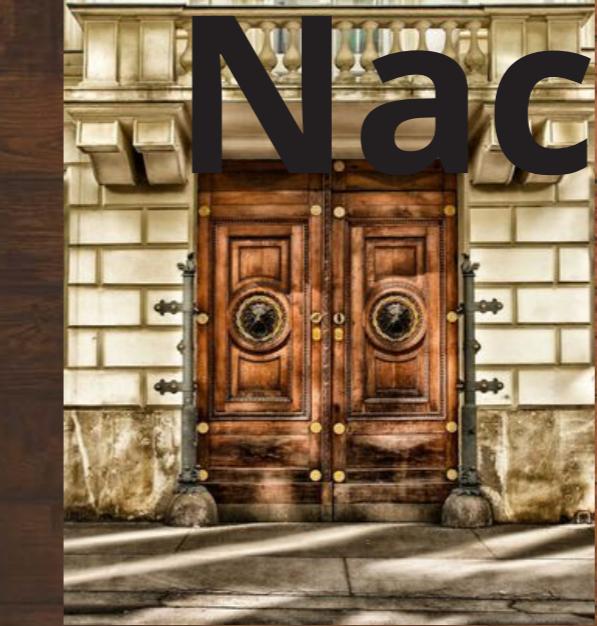
Als der Schneemann das hörte, freute er sich sehr und der Fuchs machte sich auf den Weg. Nach einem langen Weg, sah der Fuchs einen Wolf mit einem Besen und fragte:

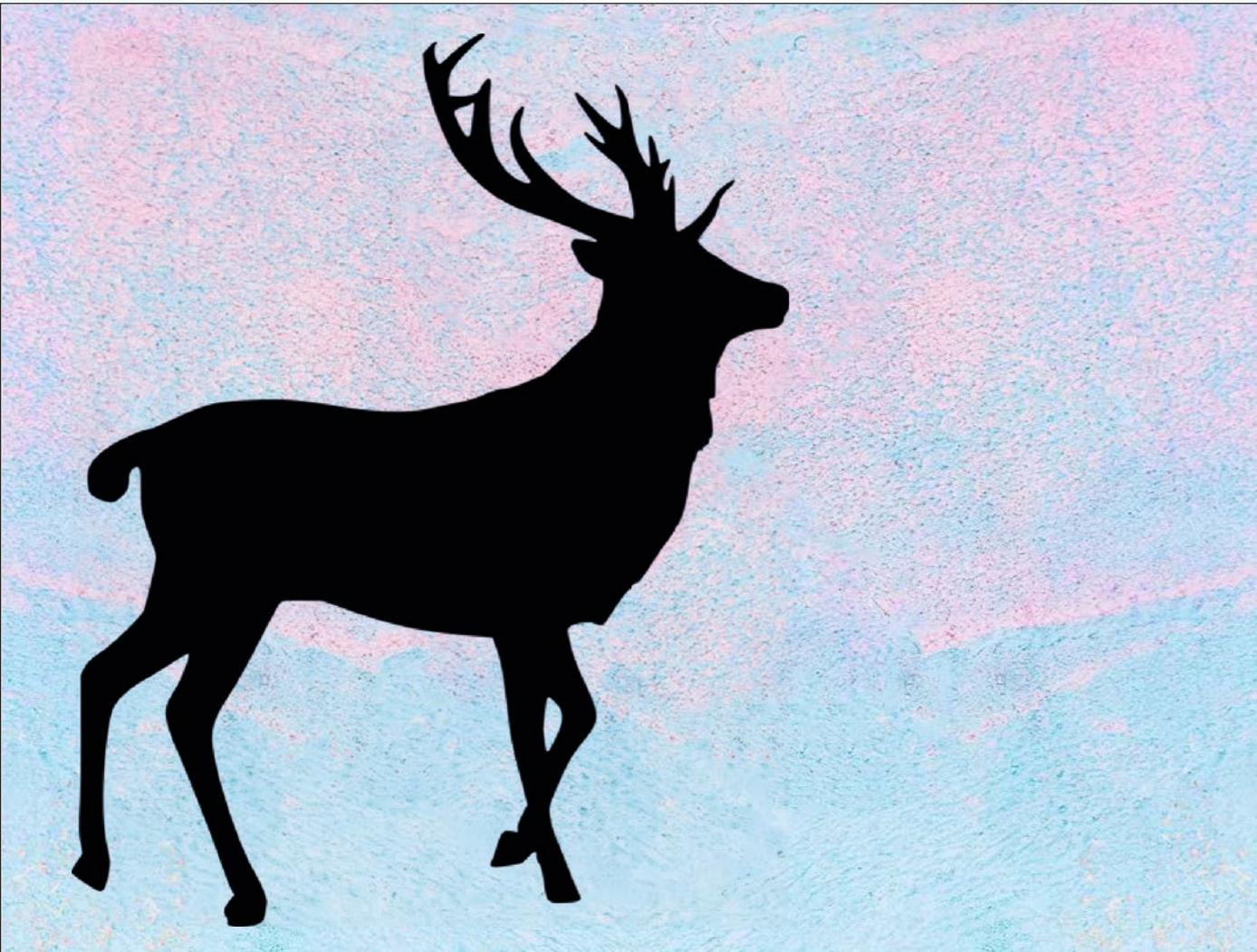
- Hast du dem Schneemann den Besen weggenommen?
Der Wolf antwortete:
- Ja!
- Warum hast du das gemacht?, fragte der Fuchs.
- Weil ich dachte, dass er eine Hexe ist!

Als der Fuchs dem Wolf versicherte, dass der Schneemann keine Hexe sei und ihm erzählte, wie fürchterlich er weinte, weil er keinen Besen mehr hatte, merkte der Wolf, dass er alles falsch verstanden hatte. Also gab er dem Schneemann seinen Besen wieder zurück.

Happy End

Eine Nachricht

Was ich dir noch sagen wollte, ich bin auch nicht daheim. Bin gerade in Berlin, habe noch eine Woche hier, nach dem Arztbesuch. Das war damals ein schöner Urlaub zusammen. Wir sind gerade in der Nähe und wir könnten das ja auch mal wieder machen. Wieder mit euch treffen. Er hat mir gesagt, dass du nicht so viele Freunde hast. Du, kannst du mir mal ein Bild schicken, wenn es dir gut geht. Aber du kannst ja auch mal schauen, wie das ist mit der Zeit... Ich bin jetzt gerade mit meinem Auto in der Stadt...

Bir Mesaj

Sana söylemek istediğim,
ben de evde değilim. Şu an
Berlin'deyim, doktordan
sonra, hala bir hafta
vaktim var. Güzel bir tatil
yapmıştık zamanında
birlikte. Şu an yakındayız
ve bunu tekrar yapabiliriz.
Yani sizlerle tekrar
görüşmeyi. O, bana fazla
arkadaşın olmadığını
söyledi. Sen iyisen bana
bir resim gönderebilir
misin? Ama vaktin olup
olmadığını da bakabilirsın,
istersen... ... Şu an
arabamla şehirdeyim...

Eine Party

Der Fuchs, der Hund, die Katze und das Reh planten eine Party.

Die Katze sagte: "Das hier ist ulrageheim. Es ist die Party 3759. Wir schaffen alles, ja wir schaffen es!" "Aber Katze", sagte der Hund. "Wir wissen doch gar nicht, wie man solche Partys vorbereitet!"

Das Reh stimmte dem Hund zu. Aber die Katze sagte: "Warum warten wir denn noch hier? Los! Finden wir es heraus! Suchen wir den Dachs, der weiß es bestimmt!"

"Also gut, gehen wir mal los!" Sie gingen durch dunkle Wälder und dann sahen sie ein Haus. Der Fuchs tanzte fast vor Ideenreichtum. Er überlegte, was er zuerst fragen könnte.

Bei dem Dachs angekommen, klopften sie an seine Tür und der Dachs öffnete sie all seinen Besuchern.

Fortsetzung folgt...

Bir eğlence partisi

Tilki, köpek, kedi ve geyik bir parti planlıyorlardı.

Kedi, "Bu çok gizli. Bu partinin numarası 3759 olacak. Her şeyi başarabiliriz, bunu yapabiliriz!" dedi. "Ama kedi," dedi köpek. "Böyle partileri nasıl hazırlayacağımızı bile bilmiyoruz!"

Geyik köpekle hemfikirdi.

Ama kedi, "Neden bekliyoruz? Hadi, gidip öğrenelim! Porsuğu bulalım, o mutlaka bilir!" dedi.

"O zaman hadi gidelim!"

Karanlık ormanlardan geçtiler ve sonra bir ev göründüler. Tilkinin parti ile ilgili o kadar çok fikiri vardı ki neredeyse dans edecekti. O yüzden porsuga ilk önce ne soracağını düşünüp durdu. Porsağın yanına geldiklerinde kapısını çaldılar ve porsuk kapısını tüm ziyaretçilerine açtı.

Devam edecek...

Bir gün hava kapalıydı, yağmur yağıyordu. Ben annemle oturmuş sıcak kahvelerimizi yudumlarken, dışında fırtına başladı...

Devam edecek...

Eines Tages war es bewölkt, es regnete. Während ich bei meiner Mutter saß und wir unseren heißen Kaffee schlürften, fing draußen der Sturm an...

Wird fortgesetzt...

BORÇ

ELA SARIÇAM

BORÇ

Sonbahar kendini iyice hissettiriyordu. Ağaçların yaprakları dökülmüş, ağaçlar neredeyse çiplaktı. Yazdan kalma günler geride kalmış, üstüne hırka giymeyen insanların içini ürperten sert bir rüzgar esiyordu. Çarşı her zaman ki gibi çok kalabalıktı. Çarşida amassızca dolaşıyordum. Alacağım hiçbir şey yoktu. Belki birkaç tanıdia rastlarım diye gezmeye çıkmıştım. Gözüm bir ayakkabı boyama sandığının başında duran küçük, çelimsiz çocuğa takıldı. İnsanlar öňünden gelip geçiyor kimse onu farketmiyordu. Üzerinde incecik bir gömlek vardı. Esen rüzgarla üşüyor arada öksürüyordu. İnce sesiyle "Boyacı, ayakkabı boyarım." diyordu. Yanına yaklaştım:

— Kaça boyayıyorsun?

— 10 lira ağabey.

Biraz konuştuk. Üç kardeşin en büyüğümüş. Babası ölünce eve ekmek parası götürmek zorunda olduğunu söyledi. Haline acılmıştım.

— Sana kalın bir şeyler alayım, dedim.

Şaşırıldı.

— Peki, ben size karşılığında ne yapacağım?

— Haftada bir ayakkabınızı boyarsın, dedim.

Belli ki karşısız bir şey almak istemiyordu. Ona kalın bir ceket ve pantolon aldım.

Her hafta pazara gidiyor, ona ayakkabınızı boyatıyordu. Bu şekilde bana borcunu ödüyordu. Öksürügü gittikçe şiddetlenmişti. Bir gün çarşıya gittiğimde onu göremedim.

Ertesi hafta onun sandığının başında ona benzeyen başka bir çocuk vardı. Yanına gittim. Buradaki çocuğa ne olduğunu sordum.

— Ağabeyim öldü. Dün gömdük. Sizi anlattı. Size borcu kaldığını söyledi. Ayakkabınızı bundan sonra ben boyayacağım...

SCHULDEN

Der Herbst machte sich bemerkbar. Die Blätter der Bäume waren herabgefallen, die Bäume waren fast kahl. Die Sommertage waren vorbei, und es blies ein starker Wind, der die Leute erschauern ließ, wenn sie keine Strickjacken trugen. Der Basar war wie immer sehr voll.

Ich irrte ziellos auf dem Markt umher. Ich hatte nichts zu kaufen. Ich spazierte herum, um vielleicht ein paar Bekannte zu treffen. Mein Blick fiel auf den kleinen, gebrechlichen Jungen, der über einem Schuhputzkasten stand. Leute gingen vorbei und niemand bemerkte ihn. Er trug ein dünnes Hemd. Er fror vom Wind und hustete von Zeit zu Zeit. Mit seiner dünnen Stimme rief er: "Schuhe, ich putze Ihre Schuhel!" Ich sprach ihn an:

"Was kostet es?"
"10 Lira, Bruder."

So haben wir ein wenig miteinander geredet. Er war der älteste von drei Geschwistern. Er sagte, dass er nach dem Tod seines Vaters den Lebensunterhalt seiner Familie verdienen musste. Er tat mir leid.

"Ich besorge dir etwas Dickes zum Anziehen", sagte ich.

Er war überrascht.
"Und was soll ich dafür tun?"

„Du kannst meine Schuhe einmal in der Woche putzen“, sagte ich.

Er wollte offensichtlich nichts umsonst bekommen. Ich kaufte ihm eine dicke Jacke und eine Hose.

So ging ich jede Woche auf den Markt und ließ mir meine Schuhe putzen, damit er das Gefühl hatte, mich bezahlt zu haben. Sein Husten wurde schlimmer. Als ich eines Tages zum Markt ging, konnte ich ihn nicht finden.

In der nächsten Woche war dort ein anderer Junge, der fast genauso aussah wie er. Ich ging zu ihm hin. Ich fragte ihn, was passiert war.

"Mein Bruder ist tot. Wir haben ihn gestern beerdigt. Er hat gesagt, er würde dir Geld schulden. Ich werde ab jetzt deine Schuhe lackieren."

Halloween in Fortnite 🎃

Unsere Geschichte beginnt in einer düsteren Nacht. Es war Halloween und die Charaktere von Fortnite waren auf Geisterjagd. Um die Geister einzufangen, brauchten sie ein bestimmtes Werkzeug, den Staubinator "Season 7". Der stärkste Apparat, den es auf der Map gab.

Aber dieses Halloween war anders, viel gruseliger als sonst. Auch die Map hatte sich verändert und - Achtung! - jetzt wird es gruselig: Denn sie versuchten die Geister zu Staubinisieren, aber die Geister waren zu gut im Verstecken. Dies konnte den Charakteren von Fortnite zum Verhängnis werden.

Dies war die erste Geisterjagd der Geschichte von Fortnite und sie haben schließlich tatsächlich einen Geist gefangen. Er hatte einen außergewöhnlichen Namen „Olian“. Olian wurde tagelang von den Fortnite-Charakteren befragt, aber er rückte nicht mit der Sprache heraus und er verriet nicht, wo seine Freunde waren.

Die Kämpfer von Fortnite waren sichtlich geschockt. Eine kleine Spur im Wald ließ sie glauben, dass die Geister ganz in der Nähe waren. Umso weiter die Charaktere in den Wald gingen, desto dunkler und nebliger wurde es. In der Dunkelheit des Waldes schien der Vollmond durch die Bäume.

Sie fanden die letzten Spuren der Geister. Sie konnten schon von Weitem sehen, dass die weißen Geister losflogen. Doch die Fortnite-Charaktere waren schneller und saugten sie ein. Dies konnte für immer der Sieg über die Geister sein.

"So, wir haben die Geister endlich gefangen!", riefen sie voller Freude. War dies wirklich das Ende oder würden sie in das nächste Abenteuer starten?

Fortsetzung folgt...

Fortnite'da Cadılar Bayramı

Karanlık bir gecede başlıyor hikayemiz. Cadılar bayramıydı ve Fortnite karakterleri hayalet avındaydı. Hayaletleri yakalamak için özel bir araca, yani "Season 7" adlı toz emiciye ihtiyaçları vardı. Dünyadaki en güçlü makineydi bu.

Bu cadılar bayramı farklıydı, her zamankinden çok daha ürkütücüydü.

Dünya da değişmişti ve - dikkat edin - şimdi ürkütücü olmaya başlayacak: Çünkü hayaletleri yok etmeye çalışırlar, ama hayaletler saklanmakta çok iyidiler. Bu, Fortnite karakterleri için kötü olabilir.

Ayrıca bu, Fortnite tarihindeki ilk hayalet avıydı ve sonunda bir hayalet yakalamayı becerdiler. Alışılmadık bir adı vardı: "Olian". Olian, günlerce Fortnite karakterleri tarafından sorgulandı, ancak o arkadaşlarının nerede olduğunu açıklamadı.

Fortnite savaşçıları gözle görülür bir şekilde şok oldular. Ormandaki küçük bir iz onları hayaletlerin çok yakında olduğuna inandırıldı. Karakterler ormanda ilerledikçe, orman daha da karanlık ve sisli hale geldi. Dolunay ormanın karanlığında ağaçların arasından parlıyordu.

Hayaletlerin son izlerini buldu. Beyaz hayaletlerin uçup gittiğini uzaktan görebiliyorlardı. Ancak Fortnite karakterleri daha hızlıydı ve onları yakaladı. Bu, ruhlara karşı kesin bir zafer olabilirdi.

"Yaşasın, sonunda hayaletleri yakaladık!" diye sevinçle bağırıldı. Bu gerçekten bir mutlu son muydu yoksa bir sonraki maceraya bir başlangıç mıydı?

Devam edecek...

Halloween!!!

Vor langer Zeit gab es an Halloween mehrere Todesfälle. 🎃 Eines war mal klar: niemand ging an Halloween raus. Denn wer rausging, hatte bald keinen Kopf mehr: Ein Junge wollte nur mal kurz in die Scheune gehen und schon bald hat er seinen Kopf verloren. Ein Mädchen wollte in der Nacht in den Busch gehen und ein Wolf hat sie aufgefressen. Am nächsten Tag gingen die Kinder in die Schule und waren traurig, dass so viele gestorben waren.

Doch es gab eine Ausnahme. Ein Tag vor Halloween hat sich ein 16-jähriger Teenager eine Rüstung gebaut. Mit Schwertern, Pistolen und so weiter. An Halloween ist er dann rausgegangen und hat alle Zombies in seiner Nähe getötet.

Doch schlechte Nachrichten: ein Hügel voller Zombies kam näher. Der Junge rannte ins Haus. Er postete das über YouTube. Seine Freunde hatten Motorräder und fuhren die Zombies platt und ein Blutbad entstand. Die Freunde fuhren schnell in die Garage.

Fortsetzung folgt...

Cadılar Bayramı!!!

Uzun zaman önce cadılar bayramı'nda birden fazla ölüm vardı. 🧟 Net olan bir şey vardı: Cadılar bayramı'nda kimse dışarı çıkmamalıydı. Çünkü çikanın çok kısa zamanda artık kafası yerinde kalmıyordu. Mesela bir çocuk o gece ahıra gitmek istedi ve kısa sürede kafasını kaybetti. O gece bir kız çalılıklara gitmek istedi ve bir kurt onu yedi. Ertesi gün çocukların okula giderken bu kadar çok kişinin ölmesine üzüldüler. Ama bir istisna vardı. Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce, 16 yaşında bir genç, kendine bir zırh yapmıştı. Kılıç, tabanca vb. ile donatmıştı. Sonra cadılar bayramı'nda dışarı çıktı ve etrafındaki tüm zombileri öldürdü. Ama kötü haber tez geldi: Bir tepe dolusu zombi yaklaşıyordu. Genç, hemen eve koştu. Bunu YouTube'da yayınladı. Arkadaşlarının motosikletleri vardı ve hızla gelip, zombileri ezdiler. Her taraf kana bulandı. Sonra arkadaşları hemen garajda saklandılar.

Devam edecek...

Büyük Bir Mucize

© Sir Cam. All rights reserved.

Stephen Hawking zekası normal bir insana göre çok, çok daha fazla. Bir kaza yüzünden engelli kaldı, onun için bir yazı türü bulundu, onun için bir tekerlekli sandalye yapıldı. Ama bu onun zekasını kaybettiği anlama gelmez.

Stephen Hawking gittiği ve bitirdiği çoğu okulda birinci oldu...

Devam edecek...

Stephen Hawkings Intelligenz war viel, viel größer als die eines normalen Menschen. Er saß durch einen Unfall in einem Rollstuhl. Aber das bedeutete nicht, dass er seine Intelligenz verloren hatte. Für ihn wurde eine eigene Schrift entwickelt. Für ihn wurde ein spezieller Rollstuhl gebaut. Stephen Hawking war immer der Beste in den Schulen, die er besucht hatte...

Fortsetzung folgt...

Huzur ormanındaki hayvanların aile oluşturma zamanları gelip çatmıştı. Kuşlar, maymunlar, böcekler, kediler, köpekler, zürafalar ve ormandaki tüm hayvanlar yavrulamıştı. Yalnızca panda aile kuramamıştı. Tüm hayatını yuvarlanmaya adamıştı ve çok tembeldi. Hiç çaba göstermiyordu. Birgün bambu tarlasına gittiğinde gözlerine inanamadı. Bambular küle dönmüştü! Ama kendisine yiyecek bulabileceğini sanıyordu, toprağı kazdı...

Devam edecek...

Wald des Friedens

Es war Zeit für die Tiere im Wald des Friedens, eine Familie zu gründen. Vögel, Affen, Insekten, Katzen, Hunde, Giraffen und alle Tiere im Wald bekamen Babys. Nur der Panda konnte keine Familie gründen. Er widmete sein ganzes Leben dem Herumrollen und er war sehr faul. Er gab sich überhaupt keine Mühe.

Als er eines Tages zum Bambusfeld ging, traute er seinen Augen nicht. Der Bambus war verbrannt, das Feld bestand nur noch aus Asche! Aber der Pandachakte, er könne trotzdem Nahrung für sich finden, also grub er in der Erde und...

Wird fortgesetzt...

**Die
magische
Brücke**

Mili war neun und ging in die vierte Klasse.

Sie fuhr mit dem Bus nachhause. Das durfte sie schon ganz allein.

"Hola, Mädchen!", rief Oma. Oma wirkte etwas geheimnisvoll. "Nun dann, lass uns deine Tasche packen."

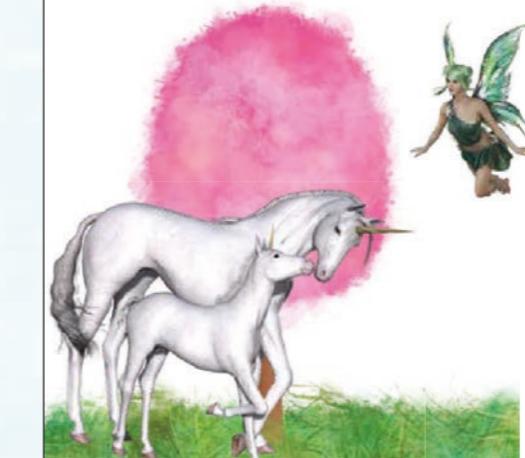
Es gab für die Fahrt leckere Marmeladenbrote. "Heute machen wir eine ganz besondere Fahrradtour", sagte Oma.

Dann ging es los. Sie fuhren über Wiesen und Felder und durch den Wald. Auf einmal lag eine Brücke vor ihnen, die im Nebel endete.

"Müssen wir etwa da durch?", fragte Mili. "Ja", sagte Oma. Sie kamen der Brücke immer näher und als sie genau in der Mitte der Brücke waren, tauchten sie in die Wand ein.

Auf einmal zuckte ein greller Blitz am Himmel. Mili kniff die Augen zu. Es fühlte sich an, als ob ihr Fahrrad schweben würde. Und dann plötzlich waren sie woanders. Dort, wo und Einhörner und Feen waren, die auf Wolken aus Zuckerwatte saßen.

Mili staunte. "Dort drüben unter dem großen Baum halten wir an", rief Oma. "Was ist das?" "Das ist die Feenwelt", sagte Oma. "Aber jetzt gibt es erstmal ein Picknick aus Zuckerwatte. "Juhu!", rief Mili und kletterte auf einen Baum. Sie pflückte ganz viel Zuckerwatte. Huch! Auf einmal viel sie herunter. Plumps, saß sie auf einem Einhorn. Das Einhorn trabte los.

Fortsetzung folgt...

Sihirli Köprü

Mili dokuz yaşındaydı ve dördüncü sınıfıydı. Eve otobüsle gidip geliyordu. Bunu tek başına yapmasına izni vardı.

"Hadi, kızım!" diye seslendi büyükanne. Büyükanne biraz gizemli görünüyordu. "Çantanı hazırlayalım birlikte."

Büyükanne yolculuk için reçelli ekmek hazırlamıştı. Büyükanne, "Bugün çok özel bir bisiklet turu yapıyoruz" dedi.

Sonra yolculuk başladı. Çayır, tarla ve ormanlardan geçtiler. Aniden önlerinde bir ucu sis duvarında kaybolan bir köprü belirdi.

"Oradan geçmek zorunda mıyız?" diye sordu Mili. "Evet," dedi büyükanne. Gittikçe köprüye yaklaştılar ve köprünün tam ortasına geldiklerinde duvarın içine daldılar.

Aniden gökyüzünde parlak bir şimşek çaktı. Mili gözlerini kapadı. Sanki bisikleti uçuyormuş gibi hissediyordu. Ve sonra aniden başka bir yerdeydiler. Pamuk şekerden oluşan bulutların üzerinde oturan tek boynuzlu atlar ve periler vardı.

Mili şaşırıldı. "Orada, büyük ağacın altında duracağız," dedi büyükanne. "Burası neresi?"

"Burası peri dünyası", dedi büyükanne. "Ama şimdi sırada pamuk şekerli bir piknik var."

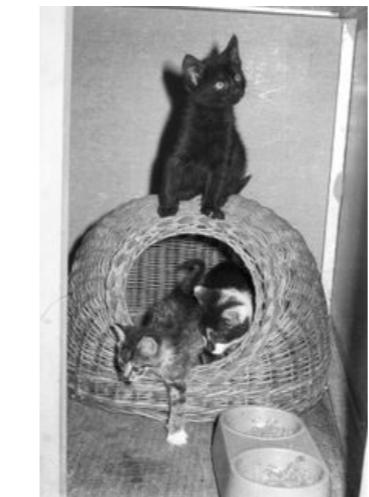
"Yaşasın!" Mili bir ağaca tırmandı. Bir sürü pamuk şeker topladı. Ayy! Mili aniden düştü.

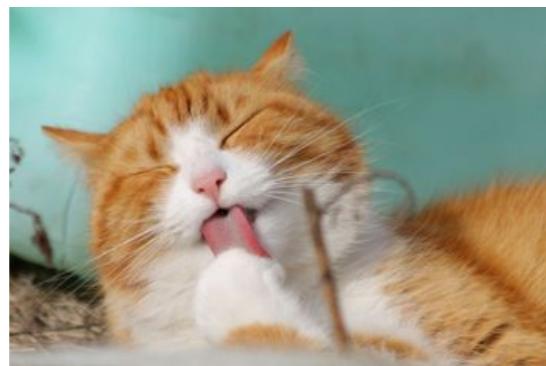
Plop diye bir tek boynuzlu atın üzerine oturuverdi. Tek boynuzlu at koşarak uzaklaştı.

Devam edecek...

Jautzy und Fluffy:
Eine süße Katze
und ein Bolonka

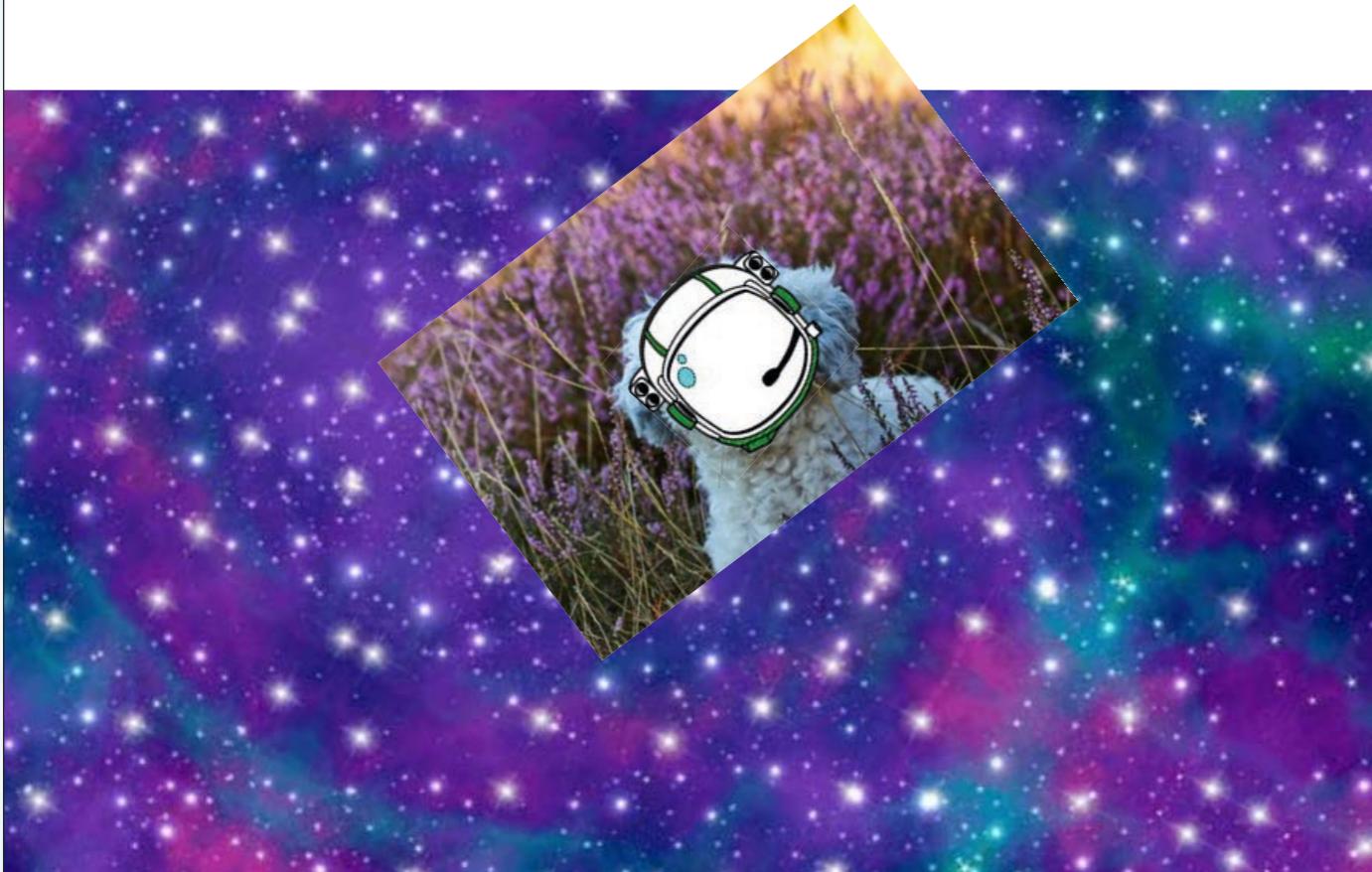
Es war einmal eine süße Katze. Sie ging über die Straße. Auf einmal kam ein süßer kleiner Bolonka. Der kleine Bolonka half der Katze zum Überleben. Die beiden gingen zusammen ins Tierheim und warteten, dass jemand die beiden adoptierte. Dabei wurden die beiden große Freunde :) ❤️❤️ Ein paar Monate später wurden die beiden dann adoptiert und sie wohnten friedlich zusammen.

Die beiden hatten sooooooo viel Spaß zusammen. Morgen war ihr erster Schultag, aber sie fragten sich, wie sie wohl hießen. Der Besitzer hat dann aber noch rechtzeitig daran gedacht, ihnen Namen zu geben. Die Katze hieß ab sofort Jautzy und der Bolonka hieß Fluffy.

Am ersten Schultag nahmen sie ihre Tornister und gingen mit ihrer Schultüte zur Schule. An ihrem ersten Tag in der Schule hatten sie eine tolle Zeit. Sie waren auch schlau, weil ihr Besitzer wirklich toll mit ihnen gelernt hatte 😊😊😊

Am nächsten Tag wollte Fluffy ins Weltall gehen, aber hinterher auch wieder sicher Zuhause ankommen. Fortsetzung folgt...

Şirin Bir Kedi Ve Bir Bolonka

Bir zamanlar sevimli bir kedi vardı. Caddenin karşısına geçerken aniden tatlı, küçük bir Bolonka geldi. Küçük Bolonka, kedinin hayatı kalmasına yardım etti.

Bir gün ikisi birlikte hayvan sığınağına gitti ve birinin onları sahiplenmesini bekledi. İkisi çok iyi arkadaş oldular :) ❤️❤️ Birkaç ay sonra ikisi de sahiplenildi ve birlikte barış içinde yaşamaya başladılar. Birlikte çok eğleniyorlardı.

Yarın okulun ilk günüydü ama adlarının ne olduğunu hala bilmiyordu, merak ediyorlardı. Neyse ki sahibi onlara son anda isim vermeyi düşündü. Artık kedinin adı Jautzy ve Bolonka'nın adı Fluffy idi.

Okulun ilk günü çantalarını aldılar ve okula gittiler. Okulda çok eğlendiler. Ayrıca zekiydiler, çünkü sahipleri onlara gerçekten çok şey öğretmişti. 😊😊😊 Ertesi gün Fluffy uzaya gitmek istediler, ama sonrasında eve sağ salim dönmek şartıyla.

Devam edecek...

Kaybolan Doğa

Doğayı üzmeye başladık. Ağaçları kesiyoruz, yeşili mahvediyoruz, nehirleri kirletiyoruz. Dünya çapında bir beton sevgisi sardı etrafımızı.

Gelecek nesiller oynayacak yeşil alan bulamayacak. Hatta sokak aralarında bile oynayacak yer kalmayacak. İnsanlık kırlarda koşmayı, denizde yüzmeyi unutacak; çünkü her taraf betonlaşıyor. Dünya nefessiz kalacak. Dünyadaki milyonlarca varlığın yaşam kaynağını insanlık yok etmeye başladı. İnsanoğlu kendi kiyametini kendi hazırlıyor. Yüksek yüksek binalar, koca koca alışveriş merkezleri yapılıyor. Ağaçlar kesiliyor, her şey rant uğruna yok oluyor. Böyle giderse ne bir ağaçlık ne bir yeşillik kalacak. Nefessiz kalacağız.

Ormanları kentleşme için yok etmesek, doğayla iç içe barışık yaşayabilsek. Çocuklarımıza büyük alışveriş merkezleri yerine doğal oyun alanları bırakıksak ne güzel olur.

Size sesleniyorum, ey insanlık. Aklınız var, iradeniz var. Tercih sizin; ya doğayı yok edip onunla birlikte yok olacaksınız ya da doğayla yeniden var olacaksınız. Karar sizin ...

Schwindende Natur

Wir haben angefangen, die Natur zu zerstören. Wir fällen Bäume, wir zerstören das Grün, wir verschmutzen die Flüsse. Eine weltweite Liebe zum Beton umgibt uns. Künftige Generationen werden keine Grünflächen mehr zum Spielen finden. Selbst auf der Straße wird es keinen Platz zum Spielen geben. Die Menschheit wird vergessen, wie es ist, auf Feldern zu rennen und im Meer zu schwimmen, weil es überall nur Beton geben wird. Die Welt wird atemlos sein. Die Menschheit hat begonnen, die Lebensquelle von Millionen von Wesen auf der Erde zu zerstören. Die Menschheit bereitet ihren eigenen Untergang vor. Hochhäuser und riesige Einkaufszentren werden gebaut. Bäume werden gefällt, alles wird vernichtet, um des Vorteils Willen. Wenn es so weitergeht, bleibt weder ein Baum noch ein winziges Grün übrig. Wir werden außer Atem sein.

Wenn wir keine Wälder für die Urbanisierung zerstören, können wir im Einklang mit der Natur leben. Es wäre schön, wenn wir unseren Kindern statt großer Einkaufszentren natürliche Spielplätze hinterlassen würden.

Ich appelliere an dich, o Menschheit. Du hast Verstand, du hast den Willen. Es ist deine Entscheidung; du wirst entweder die Natur zerstören und mit ihr untergehen oder mit der Natur wieder aufs Neue existieren. Die Entscheidung liegt bei dir...

Kevin in Portugal

Es war einmal ein Elefant, er hieß Kevin, lebte in Portugal und liebte Erdnüsse.

Eines Tages ging er mit seinen Erdnüssen am Strand spazieren. Auf einmal stolperte er und seine Erdnüsse fielen ins Wasser. Er konnte sie nicht wieder herausholen, weil er nicht schwimmen konnte. Er versuchte die Erdnüsse mit seinem Rüssel wieder herauszusaugen, dabei schwamm ihm ein Fisch in den Rüssel. Er schnaufte einmal kräftig aus, so dass der Fisch rausflog. Dann ging er ein bisschen ins Wasser, steckte den Kopf hinein und versuchte die Erdnüsse mit seinem Maul rauszuholen, aber er erwischte nur zwei Erdnüsse. Jetzt war Kevin sauer und trampelte so fest wie er konnte ins Wasser. Dabei flogen die Erdnüsse hoch und landeten in seinem Mund.

Kevin Portekiz'de

Bir zamanlar bir fil varmış, adı Kevinmiş, Portekiz'de yaşarmış ve yerfistiğini çok severmiş. Bir gün fistıklarıyla sahilde yürüyormuş. Aniden tökezlemiş ve fistıklarını suya düşürmüşt. Yüzme bilmediği için onları toplayamamış. Fistıkları hortumuya emmeye çalışmış, fakat hortumuna bir balık kaçmış. Bir kez sertçe sümükrmüş, böylece balık burnundan fırlamış. Sonra suya girmiş, başını suya sokmuş ve fistıkları ağızıyla çıkarmaya çalışmış, ama sadece iki fistığa ulaşmış. Kevin çok sinirlenmiş ve elinden geldiğince sert bir şekilde suda tepinmiş. Fistıklar havalandıp Kevin'in ağzına düşmüşt.

Klaras große Reise

Autorinnen Paulina und Jana

Es war einmal vor langer Zeit. Da lebte ein junges Papageienweibchen. Sie hieß Klara. Sie flog Tag und Nacht herum, um ein Zuhause zu finden. Als sie die Stadt erreichte, klopft sie an jeder Tür. Aber sie wurde immer rausgeschmissen und beschimpft. Als Klara einmal eingeschlafen war, schlich sich eine Frau an sie heran und fing die ein. Als Klara aufwachte, fand sie sich in einem Käfig wieder. Der Käfig stand auf einem Tisch. Klara hatte richtig Angst als die Frau hereinkam. Als die Frau sie in einen größeren Käfig stecken wollte, piekten Klara wie wild ihre Hand. Sie kam trotzdem in den Käfig. Die Frau brachte den Käfig in einen Vogelpark.

Die Frau stellte den Käfig im Park ab, und machte ihn auf. Klara hüpfte aus dem Käfig. Was sie da sah, war ein Papageienjunge. Sie sah ihm an, dass er sie nicht leiden konnte. Also wollte sie auf einen Ast fliegen, aber es kam Wind auf und sie bekam den Ast nicht mehr zu fassen und fiel herunter. Die Frau kam und untersuchte Klaras Flügel, danach nahm sie den anderen Papagei auf die Hand und setzte ihn auf den Boden. Der Papagei kletterte auf einen Baum.

Klara versteckte sich in einem Busch. Der andere Papagei sagte: "Hallo, ich heiße Klaro und du?"

Fortsetzung folgt...

Klara'nın Harika Yolculuğu

Bir zamanlar genç bir dişi papağan yaşıyordu. Adı Klara'ydı. Bir ev bulmak için gece gündüz uçmuştu. Şehre vardığında her kapıyı çaldı. Ama o her zaman kovuldu ve hor görüldü. Bir keresinde Klara uyuya kaldığında bir kadın ona gizlice yaklaşıp onu yakaladı. Klara uyandığında kendini bir kafeste buldu. Kafes bir masanın üzerindeydi. Kadın içeri girdiğinde Klara gerçekten korkmuştu. Kadın onu daha büyük bir kafese koymaya çalıştığında, Klara deli gibi elini dörttü. Yinde de kafese kapatıldı. Sonra kadın kafesi bir kuş parkına götürdü.

Kadın kafesi parka bıraktı ve kapısını açtı. Klara hemen kafesten dışarı fırladı. Gördüğü şey bir yavru papağandı. Onun kendisinden hoşlanmadığını gördü. Bu yüzden bir dala uçmak istedi, ama o an rüzgar çıktı ve Klara o dala tutunamadı ve düştü. Kadın gelip Klara'nın kanatlarını inceledi, sonra diğer papağanı alıp yere koydu. Papağan bir ağaca tırmandı. Klara bir çalılıkta saklandı. Diğer papağan, "Merhaba, benim adım Klaro, seninki ne?" diye sordu.

Devam edecek...

Nicky ve Preñses;
Ölümsüzlük Çiçeği

Asel Zeren Yakuşır

Ervel zaman içinde ülkenin birinde dünyaya bir çüce katılmış.

Bu çüce herkesin çok önemdediği bir çuceyimış.

Nedeni ise çok soylu bir aileden geliyormuş ve ülkenin bütün geleceği bu çüceye bağlmış.

Dört yaşında tahta geçip ülkeyi yönetmeyi planlıyormuş.

Çünkü şu an tahtta olan babası çok yaşlıymış. Bu çüce de çok küçük bir umutla dünyaya gelmiş.

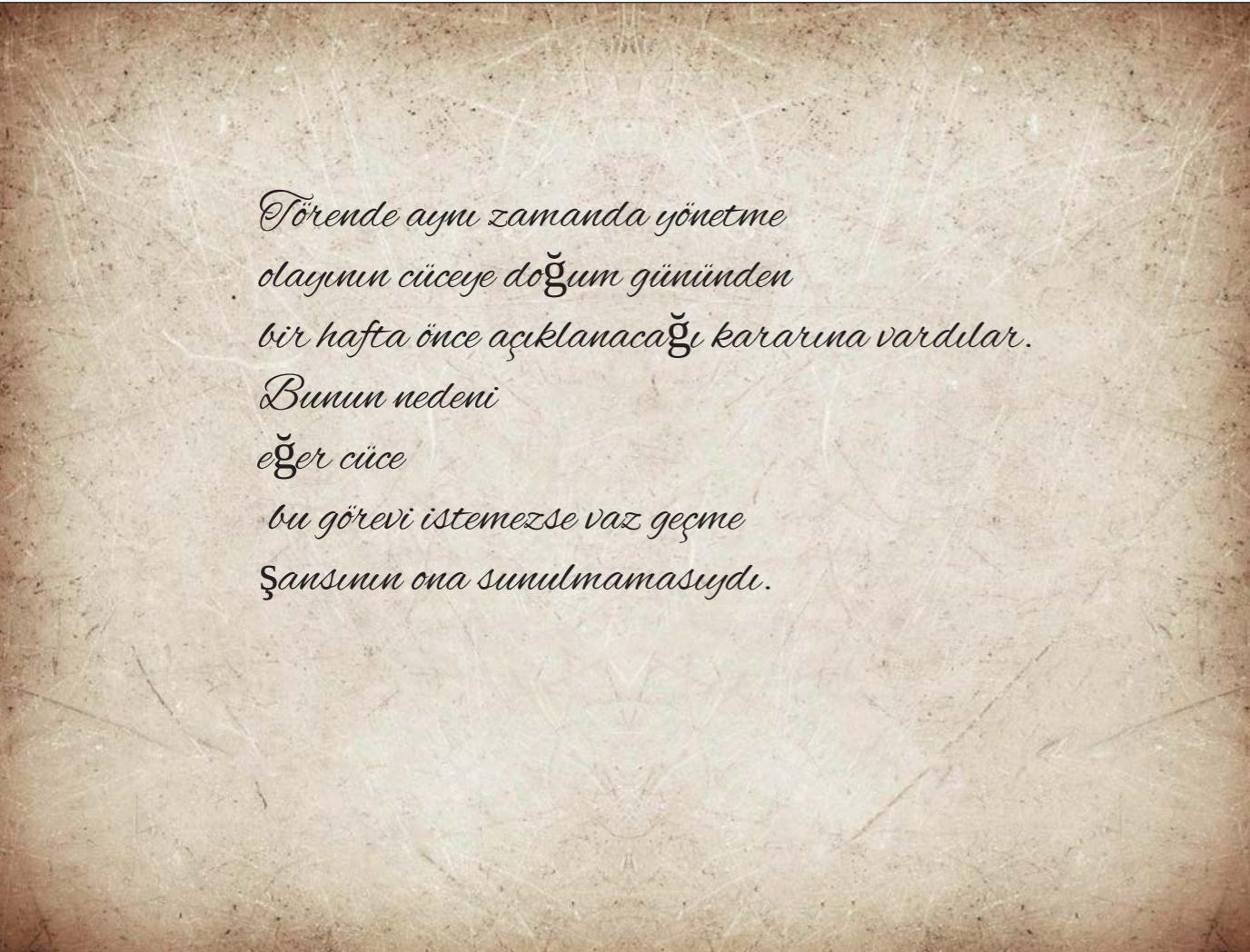

Bu cücenin ismi çok büyük bir tören ile belirlenecekmış.

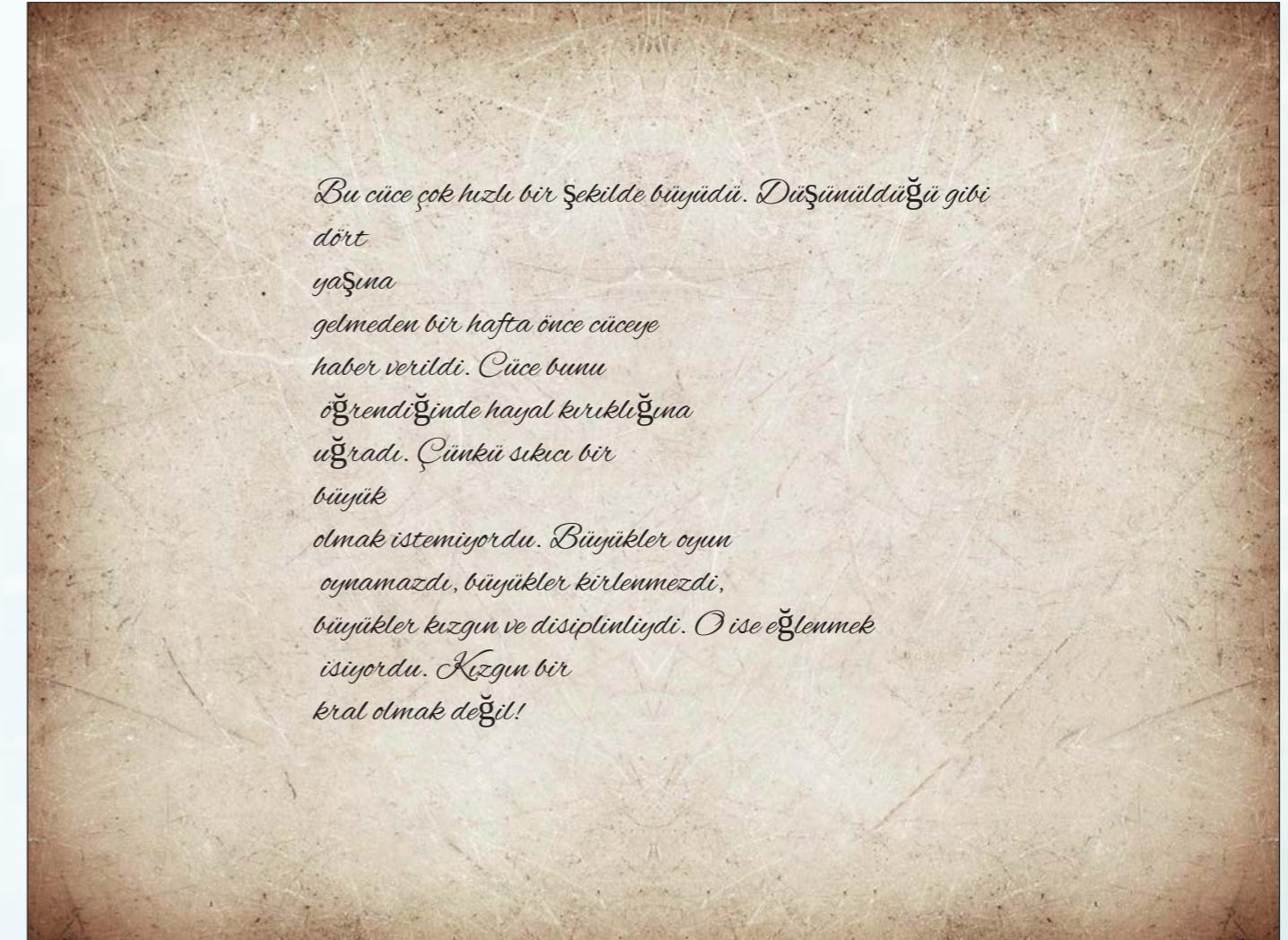
Tören'e bütün ülke davetliymış.

Görevli olan kişi bebek çuceyi eline almış, kulağına ismini üç kez fısıldamış.

Sonrada bağırarak isminin "Nicky" olduğunu açıklamış. Bütün ülke bu ismi alkışlamış. Fakat kimseyin bilmediği bir kişi daha o törene gelmiş. Kimse onu fark etmemiştir.

Törenede aynı zamanda yönetme
olayının cüceye doğum gününden
bir hafta önce açıklanacağı kararına vardılar.
Bunun nedeni
eğer cüce
bu görevi istemezse vaz geçme
Şansının ona sunulmamasıdır.

Bu cüce çok hızlı bir şekilde büydü. Düşüldüğü gibi
dört
yaşına
gelmeden bir hafta önce cüceye
haber verildi. Cüce bunu
öğrendiğinde hayal kırıklığına
uğradı. Çünkü sıkıcı bir
büyük
olmak istemiyordu. Büyüklere oyun
oynamazdı, büyükler kırılmazdı,
büyükler kızgın ve disiplinliydi. O ise eğlenceli
isiyordu. Kızgın bir
kral olmak değil!

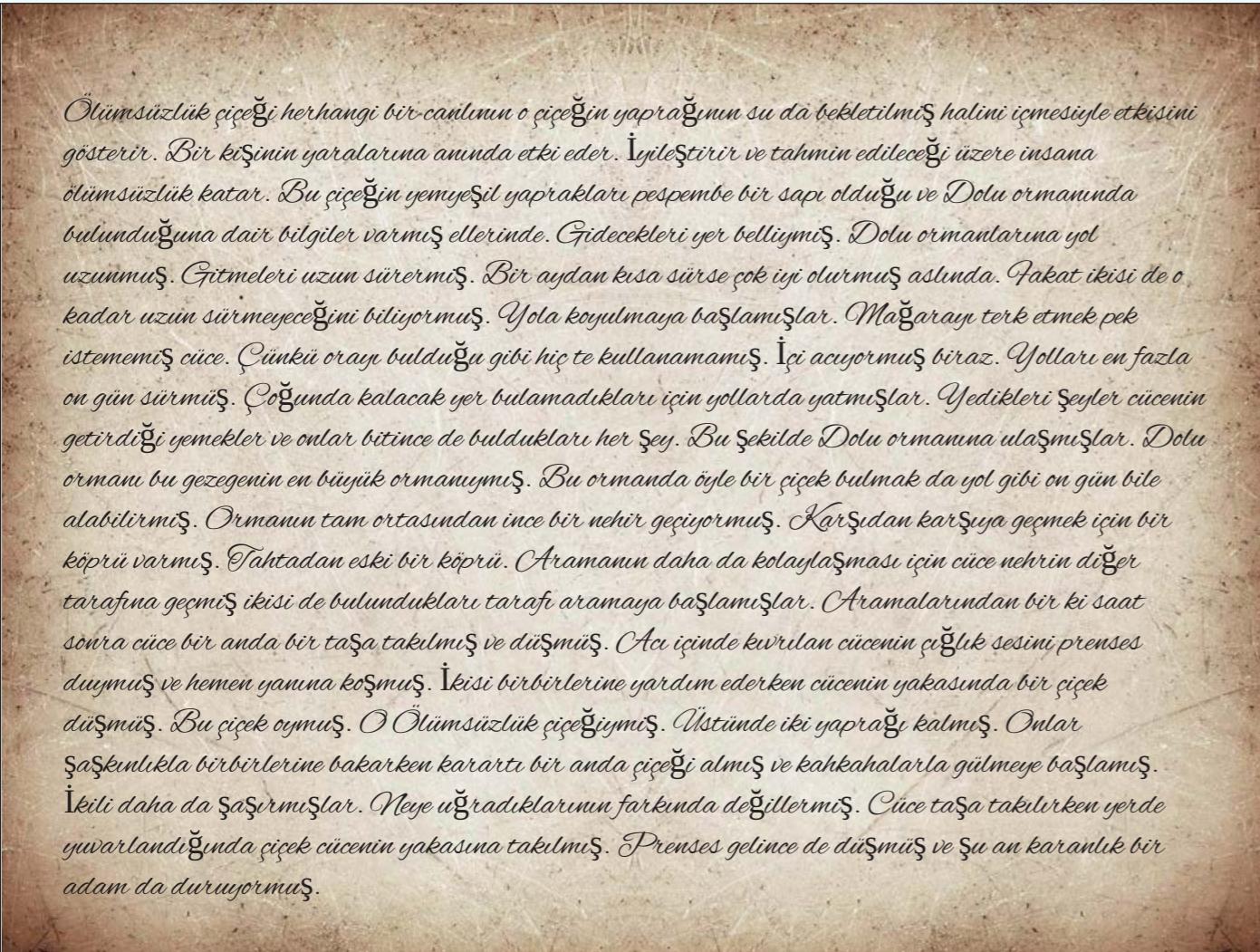
*Artık eğitim almaya başlamış
bu konuda. Arkadaşları ile görüşmemeye
başlamış. Bu hayattan sıkıldığın eminmiş.
Sınırlı bir şekilde daha önce başladığı kitaba devam etmiş.
Kitapta evden kaçan bir karakter varmış. Cüce bu fikrin iyi
olabileceğini
düşünmüş. Kitaptaki karakter
ile çok uyuşuyorlarmuş. İkiside
istemedikleri Şeyleri yapmaya
mahkum kalmış. Bu kitabı yerde
bulmuş.
Ailesine sorsa bu kitabı okumasına
asla izin vermezlermiş*

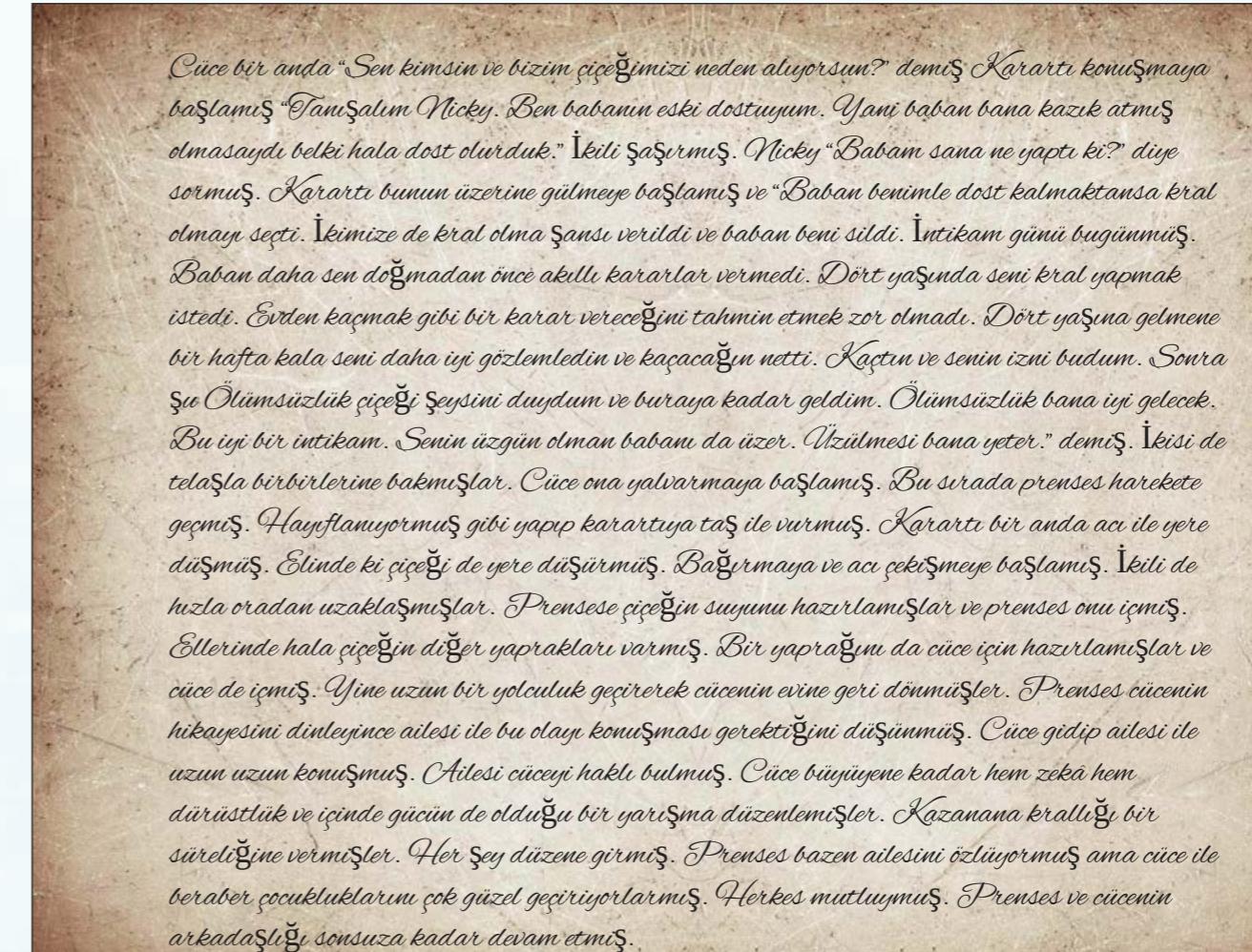
*Evden kaçmak için sırt çantasını hazırlamış. Planı basitmiş.
Siyah giyinip kamuflaj olarak evden kaçacaktı.
Çantasını hazırladı ve akşamı beklemeye başladı.
Akşam oldu ve kaçış planı başladı.
Yatağına içine yastıkları koydu.
Bu yatağın içinde o varmış gibi bir görüntü yaşatıyordu.
Çantasını almış ve camdan sarkittığı ip ile bahçeye indi.
Gece muhaffizlarına yakalanmadan tehlikeyi atlattı.
Akıl etmediği bir şey vardı. Şimdi nerede kalacaktı.
Kentten bayağı uzaklaşmıştır.*

Öncelikle akşam kaçmak kaçmayı kolaylaştırılmıştı, ama kaçacağı belirli bir yer yoksa evah demeni gerektiriyormuş. Çünkü gecenin bu saatinde, göz gözü görmezken bir de kalacak yer araması çok zormuş. Kitapta yazanlara bakmak istemiş, çünkü o kızın da kaçacak belirli bir yeri yokmuş. Fakat eğer ışık olan sokak lambalarının altından geçerse belli olurmuş ve sokak lambası da bulunduğu yerde yokmuş. Çantasundan fener almayı düşünmüştür ama bu onu sokak lambasının altına geçmekten çok daha fazla belli edermiştir. Bu nedenle zor da olsa karanlıkta yürüye yürüye bir yere ulaşma umuduyla yürümeye devam etmiştir. Sonrasında karşısına bir yapı gelmiş. Ne olduğunu anlamasa da büyük bir yermiştir. Belki kalabileceğini bir yerde birisi olup olmayacağı, oranın girilip girilmeyeceğini bilmemişti için bu geceyi oranın bahçesinde geçirmiştir. Çantasına koyduğu battaniye ve yastıkları bahçeye sermiş ve uyumuş. Sabah olduğunda karşılaşışı bir mağaraymış. Dün akşam gördüğü görüntü de bir mağaraymış halıyla. İçerisi bir süreliğine kalmaya uygun mu diye bakmak için içeri girmiştir. İçeride ne bir hayvan ne de başka bir şey varmış. Sadece bir lamba görmüştür. Bir gaz lambası. Sonunda üç dilek hakkı olduğunu düşünerek gaz lambasını almıştır. Aynı Alaeddin gibi lambayı okşayıp beklemeye başlamış. Gerçekten de bir ıslı parlamuş. Bütün bunlar olurken o kimseyi bilmediği karartı cücenin izini bulmuş ve onun izlerini takip etmeye başlamış. ıslı bir süre daha devam etmiştir. Sonrasında bütün ıskılar toplanıp bir prensese doşunmuştur. Bu prensesin beline kadar uzanan kumral saçları, ip incecik beli, elazlı gözleri, alımlı yanakları ile çok güzelmiş. Cüce bir cin çakmadığı için şaşırılmış. Sonrasında prensese "Üç dileğim hazır. Hemen söyleyeyim mi?" demiştir.

Prensese ile şaşın şaşın birbirlerine bakmışlardır. Sonrasında prenses durumu anlatmaya başlamış; "Ben bu lambanın içine bir büyü sayesinde geldim. Ailem bir zarara maruz kalmamı istemiyorlardı. Her Şeyden korunmam için beni bir büyüğüne götürdüler. Büyücü birisinin aynı senin yaptığı gibi bu lambayı okşadığında ortaya çıkacağımı ve bazı sihirli kelimeleri söyleyince tekrar lambanın içine gireceğimi teklif etti. Annem kabul etti. Nette de istedikleri zaman beni koruyabilecek ve istedikleri zaman benim ile görüşebileceklerdi. Böyle bir Şey yaptıklarını kimseye söylemediler. Çünkü onlara deli gözüyle bakılmalarını istemediler. Lamba her zaman büyük salonun masasının ortasında dururdu. Annem bir gün o lambayı yanı beni bahçede yere düşürdü. Sonrasında lambayı gören bir uşak lambayı çöpe attı. Diğer olanlardan haberim yok. Çok fazla macera yaşıyarak buraya geldim. Bu olaylar yaşanmış birkaç yıl geçmiştir. Lambanın içinde açlık ve susuzluk hissetmediğim için şu ana kadar hayatımdır. Fakat gerçekten çok sıkıldım. Önce sadece bu lambanın içinde oturdum yattım veya her neyse. Ailemi çok özledim ama onları görebilmeye gibi bir şansımın olacağını sanmıyorum. Sana da teşekkür ederim beni kurtardığın için." demiştir. Cüce ile biraz dertleşmişler. Fakat bir sıkıntı varmış. Prensese çok uzun bir süre lambada kaldığı için bir ay sonra öleceğini. Büyücü en fazla iki yıl kalabileceğini yoksa geri çıktığından bir ay sonra öleceğini söylemiştir. Cüce bunu duyunca çok üzülmüş ve prenses ile beraber ne yapabileceklerini aramaya başlamışlardır. Sonrasında cücenin aklına Ölümsüzlük çicensi gelmiş. Prensese bu fikri danışmış. İkisi de onay vermiş. Bu serada karartı onları dinliyor musun.

Ölümsüzlük çiçeği herhangi bir çantının o çiçeğin yaprağının su da bekletilmiş halini içmesiyle etkisini gösterir. Bir kişinin yaralarına anında etki eder. İyileştirir ve tahmin edileceği üzere insana ölümsüzlük katar. Bu çiçeğin yemyeşil yaprakları puspembe bir sapi olduğu ve Dolu ormanında bulunduğuuna dair bilgiler varmış ellerinde. Gidecekleri yer belliymiş. Dolu ormantarına yol uzunmuş. Gitmeleri uzun sürermiş. Bir aydan kısa süre çok iyi olurmuş aslında. Fakat ikisi de o kadar uzun sürmeyeceğini biliyorlarmış. Yola koyulmaya başlamışlar. Mağarayı terk etmek pek istememiş cüce. Çünkü orayı bulduğu gibi hiç te kullanamamış. İçi acıymuş biraz. Yolları en fazla on gün sürmüş. Coğunda kalacak yer bulamadıkları için yollarda yatmışlar. Yedikleri şeyler cücenin getirdiği yemekler ve onlar bitince de buldukları her şey. Bu şekilde Dolu ormanına ulaşmışlar. Dolu orman bu gezegenin en büyük ormanımış. Bu ormanda öyle bir çiçek bulmak da yol gibi on gün bile alabilemiş. Ormanın tam ortasından ince bir nehir geçiyormış. Karşidan karşuya geçmek için bir köprü varmış. Tahtadan eski bir köprü. Aramanın daha da kolaylaşması için cüce nehrin diğer tarafına geçmiş ikisi de bulundukları tarafı aramaya başlamışlar. Aramalarından bir ki saat sonra cüce bir anda bir taşa takılmış ve düşmüş. Aci içinde kurulan cücenin ağlık sesini prense duymuş ve hemen yanına koşmuş. İkisi birbirlerine yardım ederken cücenin yakasında bir çiçek düşmüş. Bu çiçek oymuş. O Ölümüslük çiçeğimiş. Üstünde iki yaprağı kalmış. Onlar şaşkınlıkla birbirlerine bakarken karartı bir anda çiçeği almış ve kahkahalarla gülmeye başlamış. İkili daha da şaşırılmışlar. Neye uğradıklarının farkında değilmiş. Cüce taşa takılırken yerde yuvarlandığında çiçek cücenin yakasına takılmış. Prenses gelince de düşmüş ve şu an karanlık bir adam da duruyormuş.

Cüce bir anda "Sen kimsin ve bizim ciceğimizi neden alıversun?" demiş Karartı konuşmaya başlamış "Tanısalım Nicky. Ben babanın eski dostuyum. Yani baban bana kazık atmış olmasaydı belki hala dost olurduk." İkili şaşırılmış. Nicky "Baban sana ne yaptı ki?" diye sormuş. Karartı bunun üzerine gülmeye başlamış ve "Baban benimle dost kalmaktansa kral olmayı seçti. İkimizde kral olma şansı verildi ve baban beni sildi. İntikam günü bugündüm. Baban daha sen doğmadan önce akıllı kararlar vermedi. Dört yaşında seni kral yapmak istedi. Evden kaçmak gibi bir karar vereceğini tahmin etmek zor olmadı. Dört yaşına gelmene bir hafta kala seni daha iyi gözlemedin ve kaçacağın netti. Kaçın ve senin izni budum. Sonra şu Ölümüslük çiçeği şeyini duydum ve buraya kadar geldim. Ölümüslük bana iyi gelecek. Bu iyi bir intikam. Senin üzgün olman babam da üzer. Üzülmesi bana yeter." demiş. İkisi de telaşla birbirlerine bakmışlar. Cüce ona yalvarmaya başlamış. Bu surada prense harekete geçmiş. Hayflanmış gibi yapıp karartuya taş ile vurmuş. Karartı bir anda aci ile yere düşmüş. Elindeki çiçeği de yere düşürmüş. Bağrımıya ve aci çekmeye başlamış. İkili de hızla oradan uzaklaşmışlar. Prense çiçeğin suyunu hazırlamışlar ve prense onu içmiş. Ellerinde hala çiçeğin diğer yaprakları varmış. Bir yaprağını da cüce için hazırlamışlar ve cüce de içmiş. Yine uzun bir yolculuk geçirerek cücenin evine geri dönmüşler. Prenses cücenin hikayesini dinleyince ailesi ile bu olay konuşması gerektiğini düşünmüş. Cüce gidip ailesi ile uzun uzun konuşmuş. Ailesi cüceyi haklı bulmuş. Cüce büyüğene kadar hem zeka hem dürüstlük ve içinde gücün de olduğu bir yarışma düzenlemişler. Kazanana krallığı bir süreliğine vermişler. Her şey düzene girmiş. Prenses bazen ailesini özlüyormuş ama cüce ile beraber çocukluklarını çok güzel geçiriyorlarmış. Herkes mutluymuş. Prenses ve cücenin arkadaşılığı sonsuza kadar devam etmiş.

Nicky und die Prinzessin; Blume der Unsterblichkeit

Es lebte einmal in einem fernen Land ein Zwerg. Dieser Zwerg war ein sehr wichtiger Zwerg. Der Grund war, dass er aus einer sehr adeligen Familie stammte und die ganze Zukunft des Landes von diesem Zwerg abhing. Es war geplant, dass er im Alter von vier Jahren den Thron besteigen sollte, um das Land zu regieren. Denn sein Vater, der jetzt auf dem Thron saß, war sehr alt. Dieser Zwerg wurde mit wenig Hoffnung geboren. Der Name dieses Zwerges sollte mit einer großen Zeremonie ermittelt werden. Das ganze Land war zu der Zeremonie eingeladen. Der Betreuer nahm das Zwergebaby in den Arm und flüsterte ihm dreimal seinen Namen ins Ohr. Dann rief er, dass sein Name "Nicky" sei.

Das ganze Land applaudierte diesem Namen zu. Aber eine andere Person, die niemandem bekannt war, kam ebenfalls zu der Zeremonie. Niemand hatte ihn bemerkt. Zur gleichen Zeit, während der Zeremonie, beschloss man, dem Zwerg eine Woche vor seinem vierten Geburtstag das Urteil bekannt zu geben.

Denn, wenn der Zwerg diese Aufgabe, das Land zu regieren, nicht wollte, hätte er keine Chance. Dieser Zwerg war sehr schnell gewachsen. Wie geplant, wurde der Zwerg eine Woche vor seinem vierten Geburtstag informiert. Als der Zwerg davon erfuhr, war er enttäuscht, weil er kein langweiliger großer Kerl sein wollte. Erwachsene spielten nicht, Erwachsene machten sich nicht schmutzig, Erwachsene waren wütend und diszipliniert. Aber er wollte Spaß haben, kein wütender König sein! Inzwischen hatte er seine Ausbildung begonnen. Deswegen konnte er seine Freunde nicht mehr sehen. Er war sich sicher, dass ihm dieses Leben langweilig werden würde. Wütend fuhr er mit dem Buch fort, das er zuvor begonnen hatte.

Es gab darin eine Figur, die von zu Hause wegrief. Der Zwerg hielt das für eine gute Idee. Er und der Charakter im Buch passten gut zueinander. Beide waren dazu verdammt, Dinge zu tun, die sie nicht tun wollten. Er hatte dieses Buch auf dem Boden gefunden. Hätte er seine Familie gefragt, sie hätten ihm nie erlaubt, dieses Buch zu lesen. Er packte seinen Rucksack, um aus dem Haus zu fliehen. Sein Plan war einfach. Er würde schwarz gekleidet und in Tarnung von zu Hause weglauen. Er wartete auf den Abend. Der Abend kam und der Fluchtplan begann. Er legte ein Kissen in sein Bett. Es sah aus, als ob er in seinem Bett liegen würde. Er nahm seine Tasche und kletterte mit dem Seil, das aus dem Fenster hing, in den Garten hinunter. Er entkam ohne von den Nachtwächtern erwischt zu werden. Doch es gab etwas, an das er nicht gedacht hatte. Wo würde er jetzt bleiben? Er war ziemlich weit von der Stadt entfernt...

Fortsetzung folgt...

Mavi, renkleri kafaya takan düşünmeden
duramayan sevimli bir kızmış. Sürekli
renkler hakkında yarışmalar yapar,
soruların cevaplarını öğrenmeye
çalışırmış. Öğrenirmiş ama o kadar çok
sorusu varmış ki yetmiyormuş. Uzay
neden lacivert, neden altın sarı, neden
gümüş gri, neden su yeşil, çilek neden
kırmızı bunlar gibi milyonlarca soru...

Bir gün, yağmur yağdıktan sonra
gökkuşağı çıktı. Mavi, üzgün üzgün
otururken birden bire neşesi yerine geldi.
Hemen kağıt ve boyalı kalemlerini alıp
balkona koştu. Gökkuşağını kağıda döktü.
Ve annesine sorular sormaya başladı;
gökkuşağı nasıl oluştu, bu güzel renkler
nereden geldi? Annesi ona açıkladı: güneş
ışınlarının kırılmasıyla oluşur gökkuşağı.
Mavi hayallere daldı, kocaman bir merdivenle
gökkuşağına tırmandı, tırmandı, tırmandı.
Sonunda ulaştı tepeye, kendini bıraktı aşağıya
kaydı, kaydı, kaydı, ağaç onu tuttu, çiçeklerle
dolu bir ağaç. Birde bakrı ki annesi, sarıldılar...

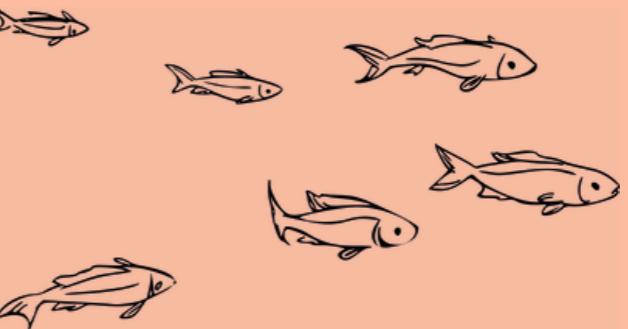

Devam edecek...

Blau war ein nettes Mädchen, das von Farben besessen war und nicht aufhören konnte, an sie zu denken. Sie machte immer bei Wettbewerben zu Farben mit und versuchte, Antworten auf ihre Fragen zu finden. Sie hatte so viele Fragen: Warum ist der Weltraum dunkelblau? Warum ist die Sonne goldgelb? Warum ist Metall silbergrau? Warum ist Wasser grün? Warum ist die Erdbeere rot? Eines Tages, nachdem es geregnet hatte, erschien ein Regenbogen. Blau, die traurig war, fand plötzlich ihre Freude wieder. Sofort schnappte sie sich Papier und Farben und rannte auf den Balkon. Sie übertrug den Regenbogen auf ihr Blatt. Und sie begann, ihrer Mutter Fragen zu stellen; Wie ist der Regenbogen entstanden? Woher kommen diese schönen Farben? Ihre Mutter erklärte ihr: Ein Regenbogen entsteht durch die Brechung der Sonnenstrahlen. Blau tauchte in bunte Träume ein, kletterte eine riesige Leiter zum Regenbogen hinauf, kletterte und kletterte. Endlich erreichte sie die den höchsten Punkt. Sie ließ sich fallen, rutschte, rutschte, rutschte, erreichte einen Baum. Einen Baum voller Blumen. Plötzlich bemerkte sie ihre Mutter, sie umarmten sich...

wird fortgesetzt...

Memo Ve Kızgın Balığın Dostluğu

Bir gün denizde yüzen kızgın ama tatlı bir balık varmış. Bu balık denizdeki en hızlı yüzen balıkmiş. Biri bu balığa bir şey sorarsa çok kızarmış, neden kızlığıni hiç kimse anlamamış. Denize yeni bir balık gelmiş, o balığın adını Memo koymuşlar. Bazı balıklar ona Memo diyerek gülüyolarmış. Kızgın balık bir delikten çıkışip Memoyla dalga geçenleri yok etmiş. Memo bir köşede oturup ağlıyormuş. Kızgın balık yanına gitmiş, "Ağlamayı bırak ve evine git", diyerek oradan uzaklaşmış. Memo kendi başına derin okyanuslara doğru yüzmüş ve karşına denizdeki en, ama en büyük balık gelmiş, her yer çok karantıkmiş. Büyüük balık Memoyu tam yiyecekken bir oltta büyük balığı almış ve saniyeler içinde sudan çekmiş. Memo ne olduğuna şaşırılmış. Memo "onu kurtarmam gerek" demiş, ve hemen kızgın balığın evine gitmiş. Kızgın balık çantasına makas, ve kesici aletler koyup Memo ile birlikte o bölgeye doğru gitmişler, sonra dev balığı görmüşler, iple bağlıymış. Kızgın balık havada takla atarak ipi kesmiş...

Devam edecek...

Eines Tages schwamm ein wütender, aber süßer Fisch im Meer. Dieser Fisch war der am schnellsten schwimmende Fisch im Meer. Wenn jemand diesen Fisch etwas fragte, wurde er sehr wütend. Niemand konnte verstehen, warum er so wütend war. Eines Tages kam ein neuer Fisch und man nannte ihn Memo. Memo wurde geärgert. Der wütende Fisch kam aus seinem Loch und vernichtete alle, die sich über das Memo lustig machten. Memo saß in einer Ecke und weinte. Der wütende Fisch sagte: "Hör auf zu weinen und geh nach Hause!" So schwamm Memo allein in Richtung des tiefen Ozeans. Der größte Fisch des Meeres kam vorbei und plötzlich wurde es sehr dunkel. Gerade als der riesige Fisch Memo fressen wollte, fing eine Angelrute den Fisch und zog ihn in Sekundenschnelle aus dem Wasser. Memo war überrascht. Memo sagte sich, dass er ihn retten müsse, und so eilte er sofort zum wütenden Fisch. Sie steckten Schere und Schneidewerkzeuge ein. Der wütende Fisch schwamm mit Memo an den Ort. Dort sahen sie den riesigen Fisch, er war mit einem Seil gefesselt. Der wütende Fisch machte einen Salto in der Luft und schnitt das Seil mit der Schere durch...

Wird fortgesetzt...

Murksis Abenteuer

Von Mara und Leo

Murksi lebte im Haus Nummer 19. Sie lag im Bett von Lisa. Lisa war in der Schule und der Vater machte gerade Essen für Murksi. Murksi wollte lieber im Garten spielen. Lisa kam von der Schule, dann spielten Murksi und Lisa mit einem Stück Wolle. Danach gingen sie spazieren.

Sie gingen in den Wald. Murksi kletterte auf einen Baum. Danach waren sie noch im Katzenpark...

...und danach auf der Blumen- - wiese.
Später sind sie nach Hause gegangen.
Auf dem Weg nachhause hat Murksi auf einmal geredet. Sie sagte: "Da ist eine Baustelle!"
"Du kannst ja reden!", sagte Lisa.

Murksi sagte: "Ich konnte schon immer reden!"
"Das wusste ich nicht, Entschuldigung!", sagte Lisa.
Lisa und Murksi malten gerade mit Filzstiften.
Lisa sagte: "Murksi, du siehst ja lustig aus.
Komm wir putzen dich mal!" 😊Lisa ging mit Murksi wieder in den Park und sie spielten dort bis... Oh nein! Murksi hat sich wehgetan.
😢 "Ich glaube, ich rufe den Arzt an!", sagte Lisa.

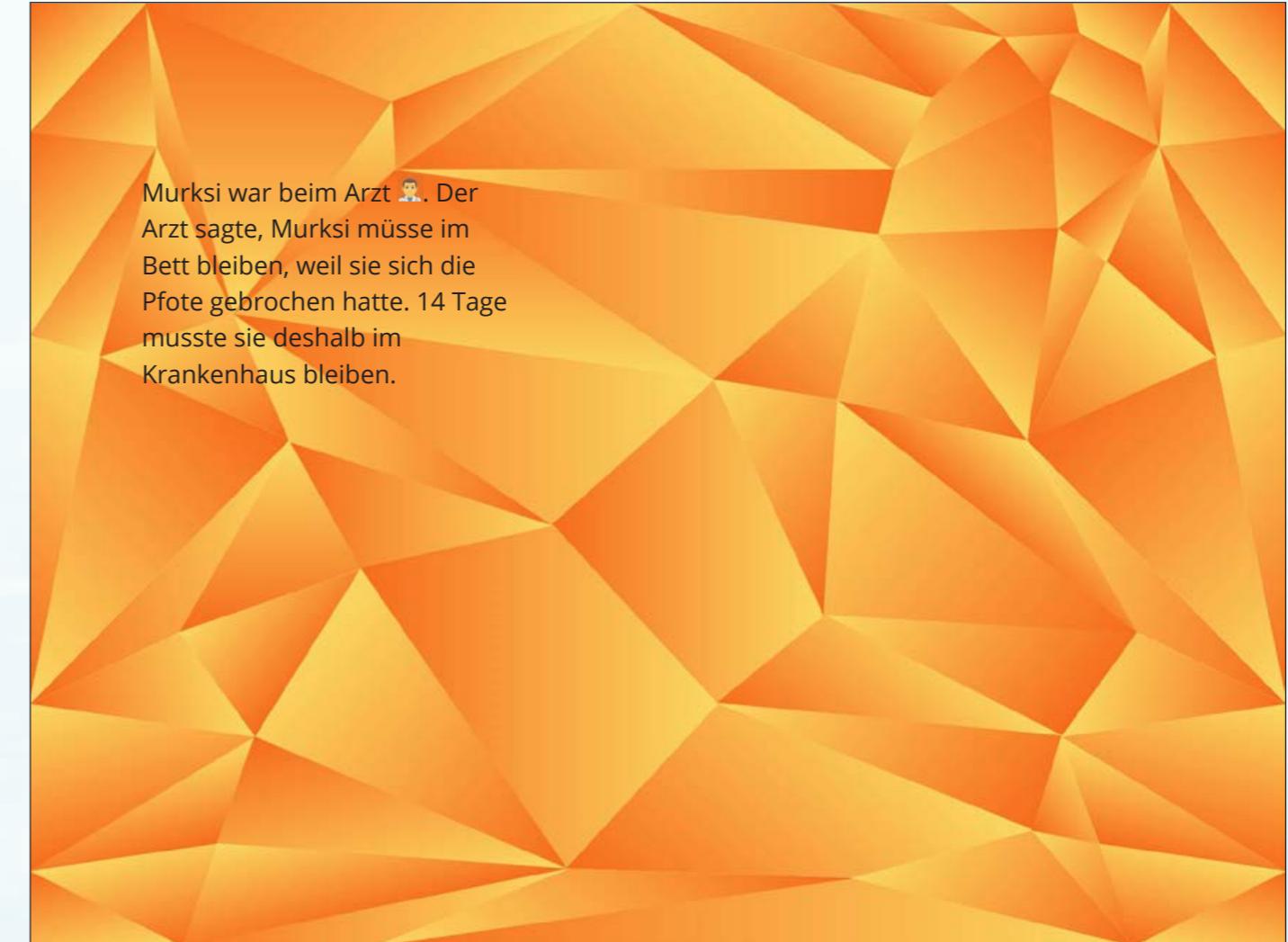
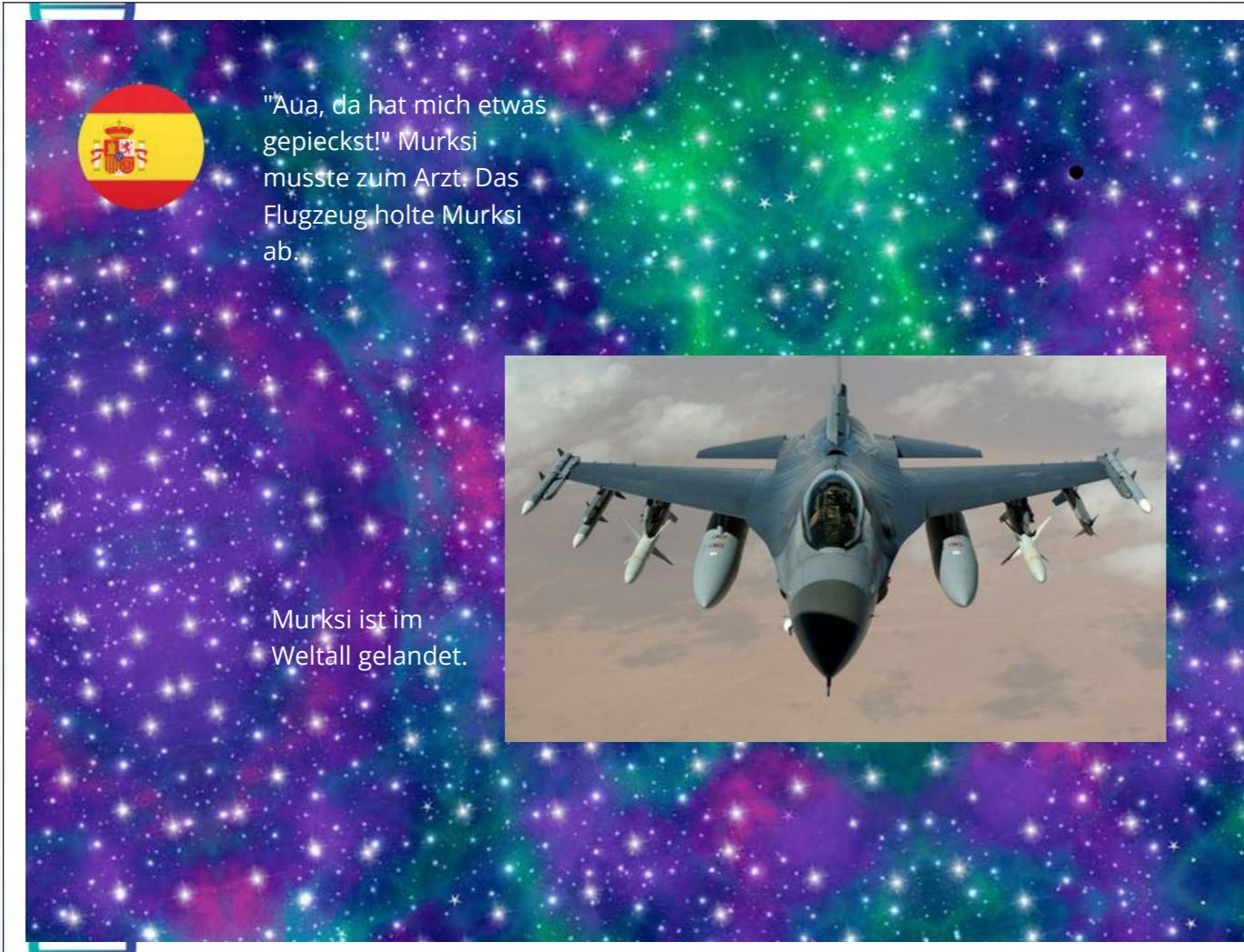
Der Arzt sagte: "Du musst leider noch 15 Tage hier bleiben. Wir müssen dich röntgen, damit wir wissen, ob du dir etwas gebrochen hast."
Nach langen 15 Tagen, waren sie endlich wieder zusammen zuhause.

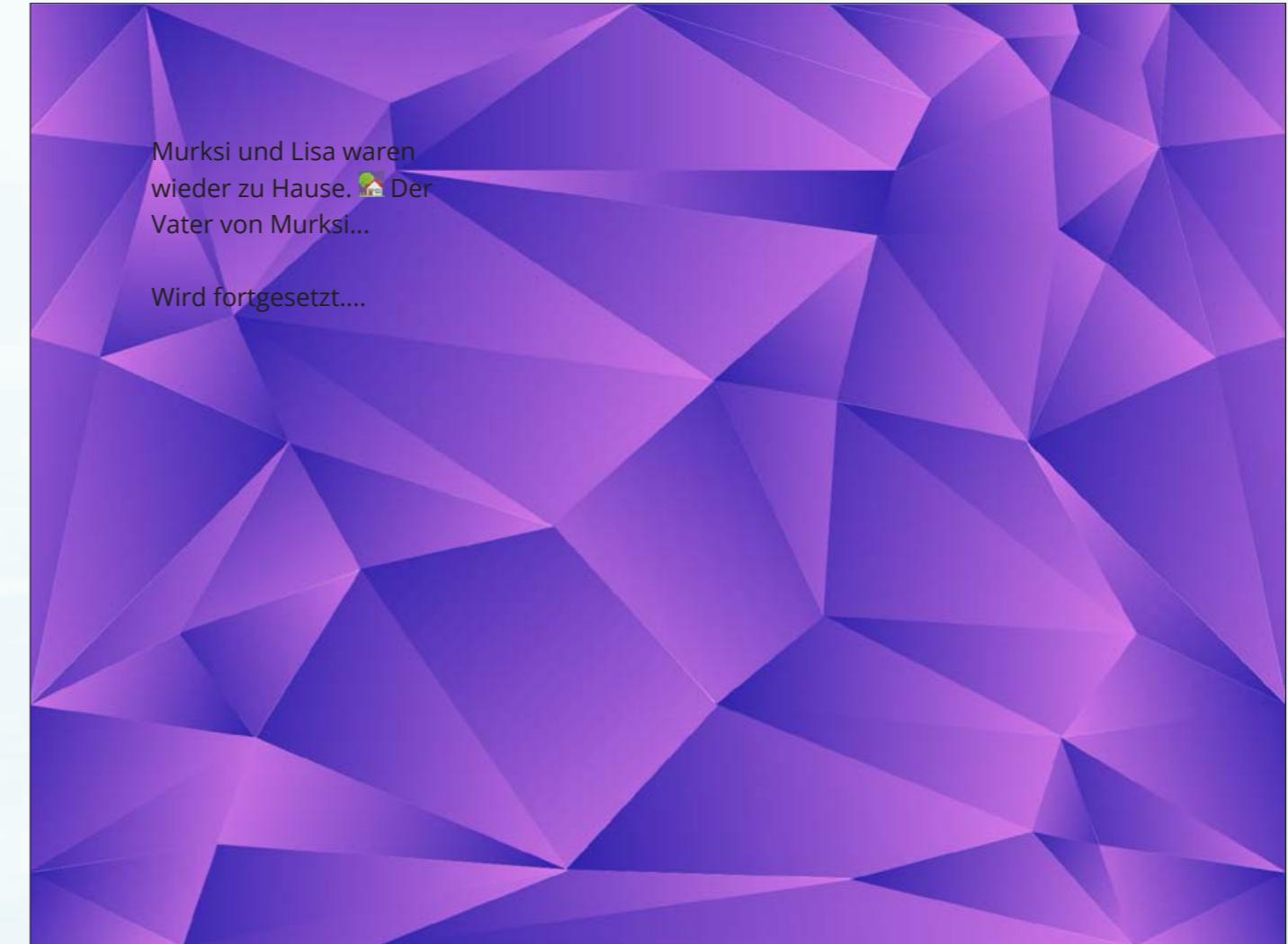

Zwei Monate später ist ein Hund zu ihnen ins Haus gezogen. Bob, Murksi und Lisa wurden gute Freunde. Gemeinsam gingen sie in den Park. Murksi hat auf einmal einen Vogel gesehen. Murksi freundete sich mit dem Vogel an. Lisa und Bob fragten, wie denn der Vogel hieße. "Ich heiße Lukas und bin gegen einen Baum geflogen." Bob nahm ihn auf den Rücken und so sind sie alle zusammen nach Hause gegangen. Unterwegs trafen sie auf einen Dachs. "Murksi, schau, da ist ja ein Dachs!" Bob rief: "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, da ist wirklich ein Dachs!" "Bob, ich musste gar nicht, dass du Angst von einem Dachs hast!", sagte Lisa.

Murksi'nin Maceraları

Murksi 19 numaralı eve yaşıyordu. Lisa'nın yatağında yatıyordu. Lisa okuldaydı ve Lisa'nın babası Murksi için yemek hazırlıyordu. Murksi bahçede oynamayı tercih etti. Lisa okuldan eve geldi, sonra Murksi ve Lisa bir parça yünle oynadılar. Sonra yürüyüse çıktılar.

Ormana gittiler. Murksi bir ağaça tırmandı. Ondan sonra kedi parkındaydilar ...

... ve sonra çiçeklerle dolu bir 🌸 çimende.

Daha sonra eve gittiler. Eve giderken Murksi aniden konuştu. "Orada bir şantiye var!" dedi.

"Sen konuşabiliyorsun!" Lisa şaşkındı.

Murksi, "Ben zaten her zaman konuşabiliyordum!" dedi.

"Bunu bilmiyordum, üzgünüm!" dedi Lisa.

Bir gün Lisa ve Murksi keçeli kalemlerle çizim yapıyorlardı. Lisa, "Murksi, komik görünüyorsun. Hadi, seni temizleyelim!" dedi. 😊 Sonra Lisa ve Murksi tekrar birlikte parka gittiler ve orada oynadılar. Ta ki ... Olamaz, hayır! Murksi yaralandı. 😱 "Sanırım doktoru aramam lazım!" dedi Lisa.

Doktor, "Maalesef 15 gün burada kalman gerekiyor. Bir yerini kirip kırmadığını anlayabilmek için röntgenini çekmeliyiz" dedi.

Uzun bir 15 günün ardından nihayet tekrar evlerindeydiler.

İki ay sonra evlerine bir köpek taşıydı. Bob, Murksi ve Lisa iyi arkadaş旧oldular. Birlikte parka gittiler. Murksi orada birdenbire bir kuş gördü. Murksi kuşla arkadaş oldu. Lisa ve Bob, kuşun adını sordular. "Benim adım Lukas ve bir ağaça çarptım." Bob onu sırtına bindirdi ve hep birlikte eve gittiler. Yolda bir porsukla karşılaştılar.

"Murksi, bak, orada bir porsuk var!", dedi Lisa.

Bob korktu: "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, gerçeken bir porsuk var!"

"Bob, bir porsuktan korktuğunu bile bilmiyordum!" dedi Lisa.

Günlük hayatın alıntıları:

Lisa ve Lukas bir kuş resmi yaptı.

Lukas, "Laaaaa, loooo, iuuuuu!" şarkısını söyledi.

Ve Murksi resim yaptı.

"Ah, bir şey beni gagaladı!" Murksi bir doktora görünmek zorunda kaldı.

Uçak Murksi'yi aldı.

Murksi uzaya indi.

Murksi doktordaydı 😊. Doktor Murksi'nin patisini kırdığı için yataktaki kalması gerektiğini söyledi. 14 gün hastanede kalması gereki.

14 gün bittiğinde...

... Murksi ve Lisa oynamak için parka gittiler.

Murksi ve Lisa eve döndüklerinde 🎃 Murksi'nin babası...

Devam edecek....

Die Löwen-Familie

In Afrika lebte mal eine Löwen-Familie. Kai war der Vater der Familie. Die Mutter hieß Lilli. Lilli war schwanger und nach 9 Monaten kam das Baby. Es war ein Mädchen und sie hieß Vanessa. An einem sonnigen Tag ging Kai auf die Jagd und fand eine Hyänen-Bande.

1

Die Hyänen griffen Kai an.

Kai hatte sehr viele Kratzer abbekommen. Dafür hatte er es geschafft, sie zu fangen und freute sich. Lilli und Vanessa freuten sich natürlich auch. Als die Hyänen aufgefressen waren, war es schon abends geworden. Vanessa fragte: „Mama, wieso muss ich jetzt schon schlafen gehen? Ich bin nicht müde!“ Die Mutter antwortete: „Du musst für Morgen sehr viel Energie haben!“

Vanessa hatte sehr großen Hunger. Aber Lili sagte: „Das ist doch nicht schlimm. Nächstes Mal bekommen wir bestimmt ein Zebra zum Essen!“ Vanessa war traurig. 😞 Aber Kai und Lilimunterten sie auf. Den Rest des Tages spielten sie. Das Spiel hieß Fangen.

Ein neuer Tag begann. Zum Frühstück wollten sie ein Zebra fressen. Und der Vater ging wieder auf Jagd. Er sah die Zebras schon von Weitem. „Ich werde euch kriegen“, brüllte er laut. Die Zebras hörten ihn und rannten weg. irgendwann konnte Kai sie nicht mehr sehen und kam traurig nachhause. Er sagte: „Es tut mir leid, die Zebras sind weggerannt!“ Lili sagte: „Nicht schlimm!“ Doch Vanessa war sehr traurig.

Als am nächsten Tag Vanessa Schultag zu Ende war, wurde sie von Kai abgeholt und zuhause abgesetzt. Er ging danach wieder auf Jagd und entdeckte ein Zebra. Aber auf einmal sah er die Hyänen, die das Zebra auch wollten 😱. Kai sprang auf die Hyänen und kratzte sie so lange bis sie wegrannten. 😬 😬

Kai fraß das Zebra auf und nahm noch zwei weitere mit. Vanessa verstand sich sehr gut mit den Tieren.

Plötzlich wollte sie ein Mensch werden und sie wollte wissen, wie es sich anfühlt in einem Menschenkörper zu sein. Und sie ging zu den Tieren und fragte: „Ich will ein Mensch werden! Wie kann ich das anrichten?“ „Komm mit“, sagten sie.

Die Eltern machten sich Sorgen, weil Vanessa weg war. „Wir machen uns jetzt auf die Suche!“, sagten beide und gingen los. Sie riefen die ganze Zeit: „Vanessa, Vanessa, wo bist du?“

Fortsetzung folgt...

Bir Aslan Ailesi

Afrika'da bir aslan ailesi varmış. Kai, ailenen babasıydı. Annenin adı Lili'ydı. Lili hamileydi ve 9 ay sonra bebek geldi. Bebek bir kızdı ve adı Vanessa'ydı. Güneşli bir günde Kai ava gitti ve bir sırtlan çetesi buldu.

Sırtlanlar Kai'ya saldırdı.

Kai bir sürü çizik almıştı. Ama onları yakalamayı başarmıştı ve mutluydu. Elbette Lilli ve Vanessa da mutluydu. Sırtlanları yiyece kadar akşam olmuştu. Vanessa sordu: "Anne, neden şimdi uyumak zorundayım? Yorgun değilim!" Anne cevap verdi: „Yarın için çok enerjin olmalı, zinde olmalsın!“

Vanessa hemen uykuya daldı. Herkes rahat uyuyabildi ve herkes güzel rüyalar gördü. Sabah olunca herkes birbirine "Günaydın!" dedi. Vanessa için aslan okulundaki ilk gündü. „Ayyyy! Sonunda okula gidiyorum!“ Kai, Vanessa'yı okula götürdü.

Vanessa çok açılmıştı. Ama Lili şöyle dedi: "Ne yapalım. Bir dahaki sefere kesinlikle bir zebra yiyeceğiz!" Vanessa üzgündü. 😞 Ama Kai ve Lili onu neşelendirdi. Günün geri kalanında oyun oynadılar. Oyunun adı kovalamaca idi.

Yeni bir gün başladığında kahvaltıda bir zebra yemek istediler. Ve baba tekrar avlanmaya gitti. Uzaktan zebraları gördü. "Sizi yakalayacağım" diye yüksek sesle bağırdı. Zebralar onu duydu ve kaçtı. Sonra Kai onları artık göremedi ve üzgün bir şekilde eve döndü. "Üzgünüm, zebralara kaçtı!" dedi. Lili dedi ki: "Sorun değil!" Ama Vanessa çok üzgündü. Ertesi gün Vanessa'nın okulda dersleri bittiğinde, Kai onu aldı ve eve bıraktı. Daha sonra ava geri döndü ve bir zebra keşfetti. Ama aniden zebreyi yemek isteğen sırtlanlar peydahlandı 😱. Kai sırtlanların üzerine atladı ve onlar kaçana kadar onları tırmaladı.

Kai zebreyi yedi ve yanına iki tane daha alıp eve döndü. Vanessa hayvanlarla çok iyi anlaştı.

Aniden insan olmak istedi ve bir insan vücudunda olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedii. Ve hayvanlara sordu: "Ben insan olmak istiyorum! Bunu nasıl yapabilirim?"

"Bizimle gel" dediler.

Vanessa gittiği için ebeveynleri çok endişeliydi. "Onu bulmaya gideceğiz!" dediler ve yola koyuldular. Her yerde onu aradılar: "Vanessa, Vanessa, neredesin?"

Devam edecek...

DER VERKLEIDETE KÜRBIS

Es war ein Mal ein kleiner Kürbis. Er lebte mit seiner Familie im Wald.

Er hieß Drakula und lebte mit seiner Familie in einer dunklen Höhle. Bald würde Halloween sein und er freute sich auf seinen Auftritt, darauf Leute zu erschrecken.

Doch er muss sich erst ein richtig gutes Kostüm aussuchen. Er fand eine Verkleidungskiste mit vielen gruseligen Kostümen. Doch bevor er sich ein Kostüm aussuchen konnte, musste er erst seine Mutter fragen. Seine Mutter sagte: „Ja, aber nicht das Totenkopf-Kostüm.“

Er nahm das Totenkopf-Kostüm trotzdem, weil es so gruselig war.

Endlich war es soweit. Es war Helloween. Drakula zog heimlich das Totenkopf-Kostüm an und ging in die düstere Nacht, um Leute zu erschrecken.

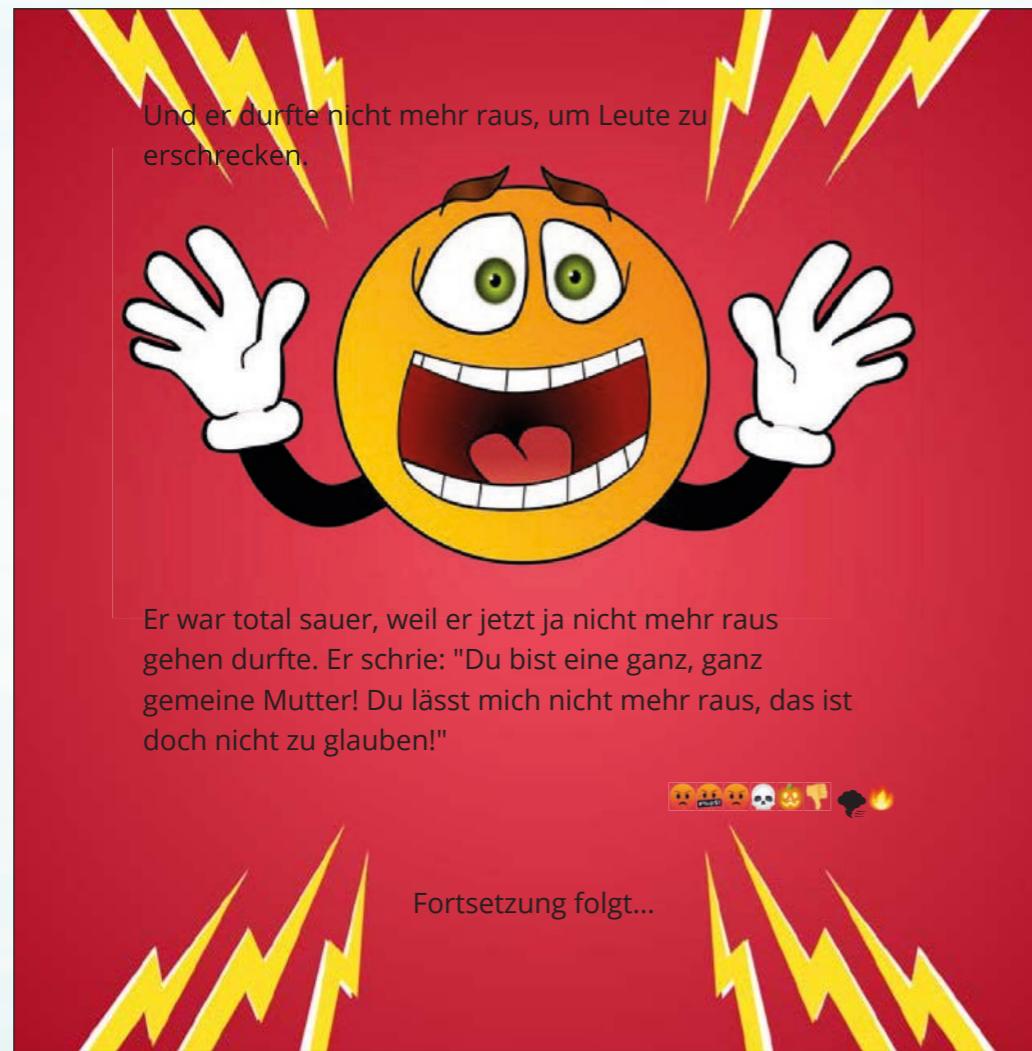
Als erstes klingelte er bei der Familie Grimm. Er sagte: "Süßes oder Saures?"

Er bekam Süßes und Saures. Er ging weiter zu Familie Grünwald und klingelte. Sie machten nicht auf, obwohl er 34 Mal geklingelt hatte.

Er wunderte sich sehr, dass sie nicht aufmachten. Also wollte er das seine Mutter fragen. Aber er hatte vergessen, sein Kostüm auszuziehen, deswegen bekam er richtig viel Ärger.

Und er durfte nicht mehr raus, um Leute zu erschrecken.

Er war total sauer, weil er jetzt ja nicht mehr raus gehen durfte. Er schrie: "Du bist eine ganz, ganz gemeine Mutter! Du lässt mich nicht mehr raus, das ist doch nicht zu glauben!"

Fortsetzung folgt...

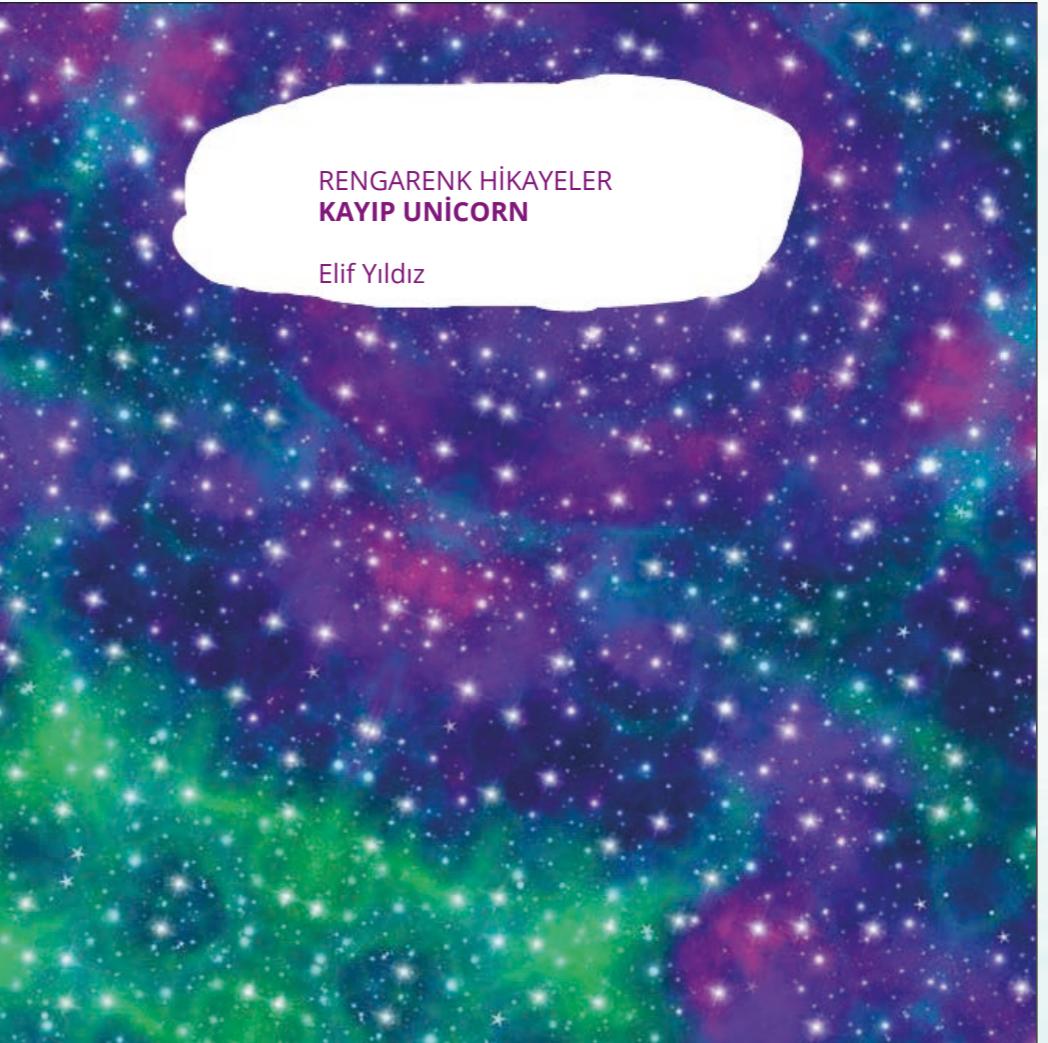
Kılık Değiştirmiş Kabak

Bir zamanlar küçük bir balkabağı vardı. Ailesiyle birlikte ormanda, karanlık bir mağarada yaşıyordu. Adı Drakula'ydı. Yakında cadılar bayramı olacaktı ve o görevini, yani insanları korkutmayı dört gözle bekliyordu. Ama önce gerçekten çok iyi bir kostüm seçmesi gerekiyordu. Bir sürü ürkütücü kostümün olduğu bir sandık buldu. Ama kostüm seçmeden önce annesine sorması gerekiyordu. Annesi, "Evet giyebilirsin, ama kafatası kostümü kesinlikle olmaz!" dedi.

Fakat Drakula kafatası kıyafetini yine de aldı, çünkü o çok korkutucuydu. Sonunda Helloween zamanı gelmişti. Drakula gizlice kafatası kostümünü giydi ve insanları korkutmak için karanlık gecenin içine daldı. Yaptığı ilk şey Grimm ailesinin kapı zilini çalmak oldu. "Şeker mi şaka mı?" dedi. Hem şeker hem şaka aldı. Sonra Grünewald ailesinin evine gitti ve oranın zilini çaldı. 34 defa çalmasına rağmen açmadılar.

Açmamalarına çok şaşırıldı. Bu yüzden annesine bu durumu sormak istediler. Ama kostümünü çıkarmayı unuttu, bu yüzden de başı çok belaya girdi. Tabii ki annesi ona artık insanları korkutmasına izin vermedi. Darkula annesinin ona artık dışarı çıkışmasına izin vermediği için çok öfkeliydi, bağırdı: "Sen çok, çok kötü bir annesin! Artık bana dışarı çıkmama izin vermiyorsun, bu inanılır gibi değil!"

Devam edecek...

RENGARENK HİKAYELER
KAYIP UNİCORN

Elif Yıldız

KAYIP UNICORN

Peri Diyarı'nda Kumru adında bir kız yaşamış. Kumru, o diyarda her gün çeşit, çeşit macera yaşamış. Bir gün uçan kedileri ikna ederken, diğer gün unicornlarla gezermiş. Yaz tatilinde her boş zamanında gezinir macera ararmış. Bir de Renkli adında bir unicornu varmış. Çok minik ve rengarenk olduğu için ona bu adı vermiş.

Bir gün renkli ile beraber gezintiye çıkmış. Bir de bakmışlar da ne görmüşler, avuç içlerine sığmayan minik mi minik bir unicorn.

Dayanamayıp sormuşlar:

-Hey, sen ne ariyorsun burada? Ailen nerede? Yoksa kayıp mı oldun?, diye üst üste sorular sormuşlar. Minik unicorn şöyle demiş:

-Durun sakin olun, ben kayboldum. Ailemi çok özledim, yardım edebilir misiniz?, diye sormuş.

Renkli cevap vermiş:

-Kumru'nun verdiği tak tak meyvelerini yiince, kanatlarımla uçabiliyorum, senin aileni uçarak bulabiliriz!, demiş ve Kumru'dan o meyvelerden istemiş, ama kumru cebinin boş olduğunu görünce çok üzülmüş ve şöyle demiş:

-Olamaz! Cebim boş. O meyveler Laki Ormanında yetişiyor, oraya gitmeliyiz! Minik unicorn bunun üzerine:

-Ben zaten orada yaşıyorum, oraya gitmemiz yeterli. Siz de oradan tak tak meyvesi toplarsınız! demiş.

Kumru ise: -Olamaz, ben oraya hiç gitmedim, tak tak meyvesini annem toplar!, deyince moralleri bozulmuş, ama pes etmemişler ve annesinden yolu öğrenip yola koyulmuşlar. Yürüken arkadaşlarına arkadaşları yani, civciv Lina, şepzopi atları, pembe ve mor tavşanlar ve rengarenk tuzluklar çıkmış. Sonra Laki Ormanı'na varmışlar ve tak tak meyvelerini toplamışlar. Sonra köye gitmişler ve kapıyı çalmışlar, kimse açmamış minik unicorn çok üzülmüş, çünkü ailesi taşınmış! Artık onları bulamayacağız derken tak tak meyveleri aklına gelmiş ve arkadaşlarına fikrini söylemiş, sonra havalandılar. Minik unicorn gözlerine inanamamış, renklinin sırtında uçuyormuş. Ailesini görmüşler ve yanlarına inmişler. Ailesi, minik unicornu aramaya çıktıkları için, evlerinde yoklarmış, ama artık kavuşmuşlar ve çok mutlularmış. Ailesi minik unicornun arkadaşlarına çok teşekkür ettikten sonra, Kumru ve arkadaşları oradan ayrılmışlar.

EINSAMES EINHORN

Im Feenland lebte ein Mädchen namens Kumru. Sie erlebte dort jeden Tag neue Abenteuer. Mal überredete sie fliegende Katzen, mal reiste sie mit Einhörnern durch die Welt. In den Sommerferien wanderte sie mal wieder auf der Suche nach Abenteuern umher. Sie hatte ein Einhorn namens Kunterbunt. Sie hatte ihm diesen Namen gegeben, weil es so bunt war.

Eines Tages ging Kumru mit Kunterbunt spazieren. Doch was sahen sie da auf einmal? Ein winziges Einhorn, das nicht mal in ihre Handflächen passte. Sie konnten es kaum aushalten und fragten gleich drauflos:

"Hey, was machst du hier? Wo ist deine Familie? Oder hast du dich etwa verlaufen?

Das kleine Einhorn sagte:

„Beruhigt euch. Ja, ich habe mich verlaufen und ich vermisste meine Familie so sehr. Könnt ihr mir helfen?“

„Wenn ich von den Taktak-Früchten esse, die mir Kumru gibt, dann kann ich mit meinen Flügeln fliegen. Wir könnten deine Familie so finden“, schlug Kunterbunt vor.

Aber als Kumru in ihrer Tasche nachsah, war diese leider leer. Sie war sehr aufgebracht und sagte:

„Das darf doch nicht wahr sein! Meine Tasche ist leer. Diese Früchte wachsen im Laki-Wald, wir müssen dorthin!“

„Ich wohne dort“, sagte das winzige Einhorn. „Ihr könnet mich dorthin begleiten, und für euch dort diese Früchte pflücken.“

„Aber ich war noch nie dort“, wandte Kumru ein. „Nur meine Mutter weiß, wo man diese Früchte sammeln kann.“ Erst hatten sie alle schlechte Laune, aber dann ließen sie sich nicht entmutigen. Sie erfuhren von Kumrus Mutter, wo der Wald lag, in dem das winzige Einhorn lebte, und machten sich auf den Weg. Unterwegs begegneten sie ihren Freunden, nämlich dem Küken Lina, den Chepsopy-Pferden, den rosa und lila Hasen und den bunten Salzstreuern. Schließlich kamen sie im Laki-Wald an und pflückten ihre Früchte, dann gingen sie ins Dorf und klopften an die Tür von dem Haus des Einhorns. Doch niemand öffnete. Das kleine Einhorn war so traurig, dass ihre Familie umgezogen war. Gerade als sie dachten, sie könnten sie nie finden, fielen dem kleinen Unicorn die Früchte ein und es erzählte seinen Freunden von seiner Idee. So machten sie sich auf den Weg. Aber diesmal in der Luft. Das kleine Einhorn traute seinen Augen nicht, es saß auf dem Rücken von Kunterbunt und sie hoben ab. Oben, im Himmel, entdeckten sie irgendwann unten die Familie von dem Winzling. Diese erzählten, dass sie nicht zu Hause waren, weil sie sich vor lauter Sorge auf die Suche nach dem kleinen Einhorn gemacht hatten. Aber nun waren sie wieder vereint und sehr glücklich. Nachdem sich die Familie bei den neuen Freunden von ihren Winzling bedankt hatte, flogen Kumru und Kunterbunt wieder nach Hause.

dolabın
içindeki
sevimli
hayalet

merhaba

Bir sabah iki kardeş akşamda kadar yaramazlık yapmışlar. Akşam olunca iki kardeşin uykusu gelmiş, odalarına gitmişler birkaç dakika sonra dolapta tıkkıtlar duymaya başlamışlar, ikisi de gerilmiş, aralarından biri cesaretini toplayıp yavaşça dolabın kapanı açmış, dolap bomboşmuş. Sonra ikisi kıkırdamaya başlamışlar, uyumak için başlarını yastığa koyunca yatağın altından ses gelmiş. Daha sonra diğer kardeş yavaşça yatağın altına eğilip bakmış. Bu sefer de hiç bir şey yokmuş, ikisi de çok gerilmiş, daha sonra dolabın içi parlamaya başlamış, bir tanesi koşarak dolabın kapağını açmış, sonra çok ama çok tatlı bir hayalet onu dolabın içinde karşılamış ve diğer kardeşe yanına gitmiş, ikisi de şok olmuş.

Hayalet "Merhaba" demiş, iki kardeş, "Buraya neden geldin, nasıl geldin, sen nasıl hayalet oldun?", gibi sorular sormuşlar. Hayalet soruların hiçbir tanesine yanıt vermemiş ve sadece şöyle söylemiş: "Ben Ütopya'dan (hayal dünyasından) geliyorum, çünkü hiç arkadaşım yok, çok yanlızım. Lütfen arkadaşım olun!", demiş, çocukların bunu kabul etmiş. Aradan aylar, yıllar geçmiş, çok yakın arkadaş olmuşlar. Ama tatlı hayalet evini ve okulunu özlemiştir, ama arkadaşlarından da ayrılmak istememiş. Arkadaşlarıyla beraber gitmeyi planlamış, onlara haber vermeye gitmiş. Arkadaşları bunu kabul etmemiştir ve sınırlenip küşmüştür. Hayaletin uzay aracı gelmiş ve mutsuz bir şekilde uzay aracına girmiştir, iki kardeş üzülmüş. Aradan haftalar geçmiş, iki kardeş her akşam yaptıkları gibi, camdan bakmışlar ve bir ışılı görmüşler. Bir yandan sevinmişler, çünkü uzay mekiyi olabilirmiştir, ama emin degillermiştir. Ama gerçekten uzay mekiyiymiş ve içinden tatlı hayalet çıkmış, çocuklar koşarak evden çıkışmış ve hayalet sarılmış. Ama hayaletin gitmesi gerekmış. Artık aya gitme zamanı gelmiş, bu yüzden bir daha görüşmeyeceklermiş. Bu yüzden çok mutsuzmuş...

İki kardeş sevimli canavarı bırakmak istememiş ve sımsıkı sarılmış ve çok büyük bir ışılı olmuş. Tatlı hayalet küçük bir çocuk olmuş, iki kardeş çok şaşırılmış ve onu da evlat edinmişler ve artık 3 kardeş yaramazlık yapmamaya söz vermişler. Ve bundan sonra hiç ayrılmamaya karar vermişler ve hepsi okula başlamış. Okulun ilk günü olduğu için çok heyecanlılarlar. Okul için her şeyleri hazırlıbu yüzden mutlular.

Okul taşıtına binmişler, okula doğru gidiyorlarmış, daha sonra okul taşıtına binen küçük tatlı bir kız girmiştir, hepsi ona ismini sormuş. Kızın ismi Çilek'miş. Çilek de onların ismini sormuş, en büyüğü Ali demiştir, ortancı Nil demiştir. Ve tatlı Nil ve Ali en küçüğün ağını kapatmış, çünkü bu olayın kimse bilmemesi gerekiyormuş. Nil, Ayda demiştir, sonra arkadaş olmuşlar, okula gelmişler. Onları öğretmenleri karşılamış. Çilek, Nil ve Ali aynı sınıf taymışlar, ama Ayda kireçe gitmesi gerekiyormuş, çünkü Ayda en küçük olduğu için bu yüzden mutsuzmuş, ama yepyeni ve çok arkadaşları olacakmış. Birisi Ayda'ya ismini sormuş, Ayda kendini tanıtmış ve ona kendisini tanıtmamasını söylemiştir. Kızın adı Leyla'miş, bütün gün Leylayla oynamış ve artık gitme vakti gelmiş. Leylayla vedalaşıp taşıta binmiş.

Abi ve ablasını beklemeye başlaş, ama okul taşıtı onları almadan gitmiş, bunu şoföre sormuş ve şoför güllererek cevap vermiş: "Onlar senden sonra çıkyor, çünkü sen daha çok küçüksün!" Ayda bunu duyuncaya şaşırılmış.

Ve evin önüne gelmiş, annesi onu karşılamış ve "şaaşirdin değil mi?" demiştir. Ayda annesinin ne söylediğini anlamamış. Annesi, "Kardeşlerin senden sonra çıktıgına!" demiştir. Ayda "Aa, evet neden söylemedin, anne?" demiştir. "Üzülmeli istemedim!" "Tamam, anneciğim, yemek hazırlımı? Açıktan bayılacam." "Tabiki de hazır, hadi iyiyelim!"...

Nil ve Ali gelmiş ve zili calmışlar, onlara kapı açılmış, içerde bu gün neler yaptıklarını anlatmışlar.

Birkaç dakika sonra anneleri Ali, Nil ve Ayda'yı çağrırmış, babalarının bir poşetle geleceğini ve içinde süpriz olduğunu söylemiş, çocukların çok heycanlanmış.

Bir saat sonra babaları gelmiş, gerçekten de elinde poşet varmış, kocaman bir poşet okul hediyesiydi. Poşeti açmaya başlamışlar, açıkça kutu küçülmüş ve üzülmüşler. Ama kutu sonunda açılmış ve Uno'nun yeni serisi çıkmış, bayılmışlar. Sabaha kadar ailece oynamışlar ve uykuya vakti gelmiş. Uyumadan önce gök yüzünü izlemeye başlamışlar, bir parıltı görmüşler. Ayda, "Geldiler", demiş, kardeşleri anlamamış ve sormuşlar. Ayda, "Yıldızlar!" demiş, ama onlar yıldız deyilmış, uzay mekiyimmiş

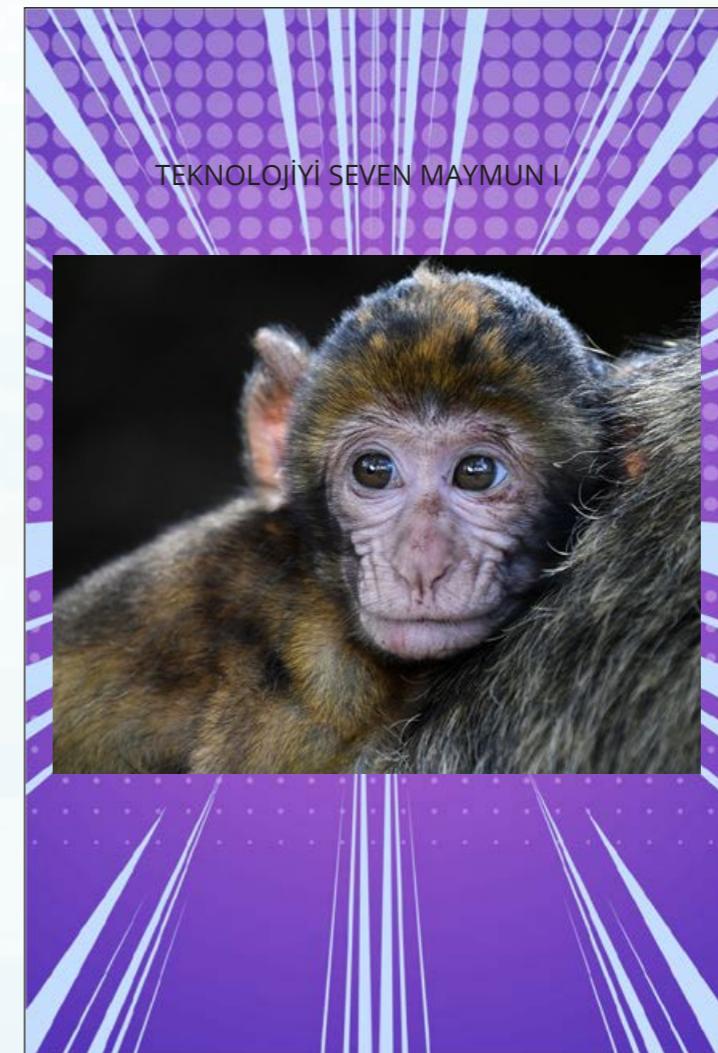
Devam edecek...

Ve içinden Kiki gezegeninden gelen kötü uzaylılar Ayda'nın yanına işinlanıp Ayda'yı boş bir alana götürmüştür ve Utopya'nın sırrını sormaya başlamışlardır. Yoksa dünyaya başka uzaylıları çağrırlamış, ama Ayda onları oyalamaya çalışmış ve birden kendisini çok güçlü hissetmiş. Kiki gezegenini dünyadan katlarca uzağa, sihirle götürmüştür.

Süßes Gespenst im Schrank

Eines Morgens benahmen sich zwei Brüder bis zum Abend ziemlich schlecht. Abends wurden die beiden Brüder schlaftrig, sie gingen in ihr Zimmer, und nach ein paar Minuten hörten sie ein Klappern aus dem Schrank. Beide wurden nervös, einer nahm seinen Mut zusammen und öffnete langsam die Tür des Schrankes, doch dieser war leer. Dann fingen die beiden an zu kichern, und als sie ihre Köpfe zum Schlafen auf das Kissen legten, hörten sie ein Geräusch, das von unten kam. Dann sagte der eine Bruder: "Sei leise!" Er sah unter das Bett. Auch diesmal gab es nichts zu sehen. Beide waren sehr nervös. Schließlich begann das Innere des Schranks zu leuchten. Einer rannte los, um die Schranktür zu öffnen. Dort begrüßte sie ein sehr, sehr süßer Geist. Dieser sagte: "Hallo!" Die beiden Brüder stellten Fragen wie: "Warum bist du hierher gekommen? Wie bist du hergekommen? Wie bist du ein Geist geworden?"

Der Geist beantwortete keine der Fragen und sagte einfach: "Ich komme aus der Utopia (Traumwelt). Weil ich keine Freunde habe, bin ich sehr einsam. Bitte seid mein Freunde!" Das haben die Brüder gerne akzeptiert. Monate und Jahre vergingen und sie wurden sehr enge Freunde. Aber das süße Gespenst vermisste sein Zuhause und die Schule, aber es wollte auch seine neuen Freunde nicht verlassen. Er plante, mit seinen Freunden zu gehen. Seine neuen Freunde akzeptierten dies nicht und wurden wütend und waren beleidigt. Das Raumschiff des Geistes kam an und der Geist betrat es unglücklich. Die beiden Brüder waren verärgert. Wochen vergingen, und die beiden Brüder hielten jeden Abend aus dem Fenster Ausschau nach einem Leuchten. Einmal war es wirklich ein Space-Shuttle und der süße Geist trat heraus. Die Kinder rannten aus dem Haus und umarmten den Geist. Aber der Geist musste wieder gehen. Jetzt war es Zeit, zum Mond zu fliegen. So würden sie sich nie wieder sehen. Deshalb war er so unglücklich... Fortsetzung folgt

TEKNOLOJİYİ SEVEN MAYMUN İ

teknolojiyi seven maymun

1. Bölüm

Bir gün bir hayvanat bahcesinde bir sürü hayvan varmış. Ayılar, zürafalar, kuşalar, zebraalar, filler, aslanlar ve kaplanlar varmış ve sadece bir tane maymun varmış. O maymun yanlışsız ve sıkılmış. O maymun yanlış olduğu için kaçmaya karar vermiş, o gün bir plan kurmuş ve akşamı beklemiş. Bütün hayvanlar yatmış ve hepsi kontrol edilmiş. Sonra sıra maymuna gelmiş ve uyuma numarası yapmış. Uyunduğunu sanıp gitmişler. Maymun o anda hemen kapıya doğru gitmiş ve tırmanarak duvardan atlmış, koşmuş ve sonra kaçmayı başarmış. Bir ormana gitmiş, sonra bir ağacın arasında uyuya kalmış, sonra sabah olmuş. Ormandan çıkmış, yürümüş, yürümüş ve yürümüş ve bir dükkân görmüş, içeri girmiş. Orası çok büyümüş. Orada bir telefon görüp, alıp kaçmış sonra...

...maymun pişman olmuş. Görevliler maymunun peşine düşmüş, hemen hayvanat bahçesini aramışlar. Maymun sıkılıp telefonu kimse görmeden geri yerine koymuş. Tam çıkışken bir müşteri çığlık atmış. Görevliler yine telefon alıp kaçacağı sanmışlar, bu sefer maymunu yakalamışlar... Devam edecek...

DER AFFE, DER DIE TECHNOLOGIE LIEBTE

In einem Zoo gab es einmal viele Tiere: Bären, Giraffen, Vögel, Zebras, Elefanten, Löwen und Tiger, und es gab nur einen einzigen Affen. Dieser Affe war einsam und er langweilte sich sehr. Da dieser Affe allein war, beschloss er wegzulaufen, so machte er an diesem Tag einen Plan. Er wartete auf den Abend. Als alle Tiere einschliefen, wurden sie kontrolliert. Als der Affe an der Reihe war, tat er so, als würde er schlafen und als man dachte, er schliefe tief und fest, sprang der Affe über die Wand und rannte davon. Er schaffte es, zu fliehen und kam bald an einen Wald. Dann schließt er an einem Baum ein. Am Morgen ging er aus dem Wald und ging, und ging, und sah in der Ferne einen Laden. Er ging hinein, der Laden war sehr groß. Er entdeckte dort ein Telefon, er nahm es sich und rannte damit weg. Bald bereute der Affe dies aber. Die Beamten fingen den Affen jedoch ein...

Fortsetzung folgt

teknolojiyi seven
maymun II

Teknolojiyi Seven Maymun

Birgün bir ormanda teknoloji bağımlısı bir maymun varmış, ne zaman teknolojik bir alet görse onu alırmış ve onla oynamaya başlamış. Bu yüzden kimse ona telefonunu vermek istemezmiş. Birgün maymun ormandan sıkılıp dışarı çıkmak istemiş. Dışarda gördüklerine şaşırıp gözleri kamaşmış. Bir adamın elinde bir telefon görmüş ve çok sevmiş, bu yüzden o telefonu almaya karar vermiş. Adamın sırtına ziplamış, telefonu kapıp, hızla koşmuş. Adam onu sıkıştırmış ve maymun denize atlamp.

Devam edecek...

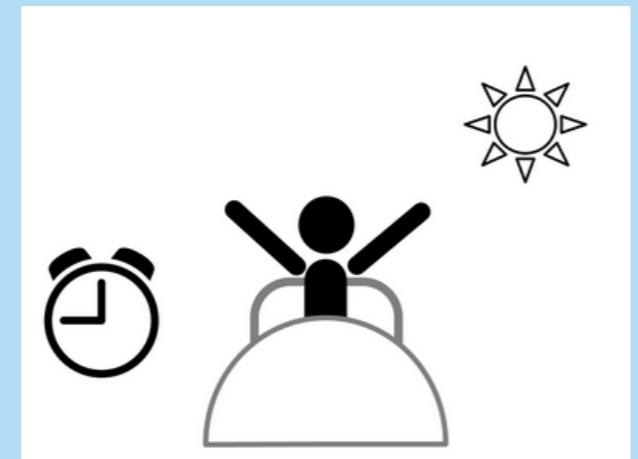
DER AFFE, DER DIE TECHNOLOGIE LIEBTE

Einst lebte ein techniksüchtiger Affe im Wald. Immer, wenn er ein technisches Gerät sah, wollte er es haben, um damit zu spielen. Deswegen wollte ihm niemand sein Handy geben. Also verließ er den Wald und es gefiel ihm, was er draußen sah. Er entdeckte einen Mann mit einem Handy. So sprang er auf seinen Rücken, schnappte sich das Telefon und rannte schnell davon. Der Mann folgte ihm, und als der Affe nicht weiter wusste, sprang er einfach ins Meer...

Wird fortgesetzt...

Çoğu kişinin başına gelen bir olay...
Sabah annelerimiz tarafından
uyandırılıncı, ilk kalktığımızda
verdiğimiz tepki genelde "Hala
uyuyor muyum? Yoksa uyandım
mı?" tepkisi olur. Bu tepki en az 5-10
saniye sürer.

Ben bu tepkiyi
verdikten hemen
sonra 'elini
yüzünü yıka,
yatığını topla,
pijamalarını
üstünden çıkar' vb.
komutlar alırım 😷

Bugün apar topar kahvaltı yaptı. Bunun nedeni annem bizi bir arkadaşıyla buluşmak için sahile götürürecekti. Oraya zorla gidiyordum. Yani bu günün çok da iyi geçeceğini düşünmüyorum.
Kahvaltında annem uzun zaman sonra harika pankek yapmıştı. Yoksa hala uyuyor muyum?

Bu arada benim bir ikiz kardeşim var.
Kendisiyle aramız hiç iyi gitmez.
O çok disiplinli, harika düzenli ve çok titizdir. Annemi kopyalamış gibi...
Ben ise kirlenmeyi, başıma dert toplamayı çok severim.

Biz sahile taksi ile gitmeye karar verdik. Çünkü annem bizi kalabalık otobüse bindiremeyeceğinden bahsetti. Kaybolabilirmiştiz. Bizim otobüslerimiz bir kartalın kanadı olur. Yolculuğu uçarak yaparız. Taksi de bir leyleğin gagası. Biz leyleğin gagasında seyahat edecektik. Yanımıza gerekli malzemeleri alacak bir çanta aldık. Gerçi ikizim yanımıza eğer bize bir şey olursa diye ilk yardım seti, kamp seti vb. setler aldı yanına. Yani bizim oraya götürdüğümüz çanta değil bavuldu. Annem ikizimi kıramayacağı için hepsini almayı kabul etti.

Yolculuk başladı. Leylek kapının önüne gelip bizi gagasına aldı. Harika bir histi. Kendimi rüyada sandım Acaba hala uyuyor muyum? Kardeşimi biraz korkutmak için leyleğin gagasının sonuna geçip kardeşimi de belinden tuttum. Kardeşim bir çığlık attı. Bende onun ile dalga geçmek için yüzümü korkuyormuş gibi yaptım. Annemde "Ahh" diye bir iş çekti.

Kardeşim sahilde
bizimle kalmayacaktı.
Onun arkadaşları
gelecekti. Onlar ile
beraber kütüphaneye
gidecekti. Sahile vardık
ve kardeşim gitti.
Annemin arkadaşını
beklemeye başladık.

Annemin arkadaşı ve yanında
süper gıcık bir kurbağa daha
geldi yanımıza. Bir dakika
ikinci kurabağa da nereden
çıktı. Hala uyuyor muyum?
Lütfen uyuyor olayım.

Galiba uyumuyorum.
İlk başta çevrede
otların ve bankların
olduğu bir yerde bir
banka oturduk. Annem
direk "Canım siz
beraber takılırsınız."
dedi. Bende bu
kurbağa ile yalnız
kaldım. Bana ilk olarak
"Benim fotoğrafımı
çeksene, sosyal
medyada
paylaşacağım." dedi ve
elime fotoğraf
makinasını tutuşturdu.

Benim için sadece
bir fotoğraf
çekmek yeterli
olurdu. Fakat
onun için
yetmedi. Bana bir
sürü fotoğrafını
çektirdi.

Sonrasında da telefonu ile ilgilendi.
En sıkıcı günüm olabilirdi bugün.
Kendime tekrar sormak istiyorum bu soruyu; "Acaba hala uyuyor muyum?"
Sadece uyumayı dilerdim şu an.

Biraz daha zaman geçti. Annemler biraz sahil kenarında yürüyüş yapacağımızı söyledi. Biraz olsun mutlu oldum. Biraz hava almak iyi gelebilirdi. Yürüyüse başladık. Deniz havası düşündüğüm gibi çok iyi geldi.

Biraz yürüdükten
sonra karşımıza
dondurmacı
dükkani çıktı.
Dondurma almaya
karar verdik. Bu
günün en güzel anı!
Yoksa uyuyor
muyum? Hayır şu
an olmaz. Şu an
uyuyor olamam.

Devam edecek...

Schlafe Ich?

Etwas, das den meisten Menschen passiert... Wenn wir morgens von unseren Müttern geweckt werden, ist unsere Reaktion beim ersten Aufstehen normalerweise: "Schlaf ich noch? Oder bin ich wach?" Diese Reaktion dauert mindestens 5-10 Sekunden. Dann befolge ich Befehle wie "Wasche deine Hände, mach dein Bett, zieh dein Pyjama aus" usw. 😴 Hektisches Frühstück heute. Das liegt daran, dass meine Mutter zum Strand will, um eine Freundin zu treffen. Ich muss mitgehen. Daher glaube ich nicht, dass dieser Tag sehr gut verlaufen wird. Meine Mama macht zum Frühstück tolle Pfannkuchen. Schlafe ich noch? Ich habe übrigens einen Zwillingssbruder. Wir verstehen uns nicht gut mit ihm. Er ist so diszipliniert, so ordentlich und sehr sorgfältig. Er ist wie die Kopie unserer Mutter. Ich bin dreckig, ich liebe es, Ärger zu machen.

Wir wollen mit dem Taxi zum Strand fahren. Denn meine Mutter befürchtet, dass wir uns mit dem Bus verfahren könnten. Unsere Busse sind die Flügel eines Adlers. Das Taxi ist der Schnabel eines Storches. Storchenschnabelreisen sind besser als Adlerreisen. Wir wollten eine Tasche für das nötige Material mitnehmen. Vorsorglich packten wir auch ein Campingset ein. Am Ende war es keine Tasche, sondern ein Koffer. Wir steigen in den Storchenschnabel. Es ist ein tolles Gefühl. Ich glaube, ich träume. Oder schlafe ich noch? Um meinen Bruder ein wenig zu erschrecken, fasse ich ihn an die Hüfte.

Mein Bruder schreit auf. Ich tue so, als hätte ich Angst. Meine Mutter seufzt "Ahh!" Mein Bruder will nicht bei uns am Strand bleiben. Seine Freunde würden kommen, sagt er. Er möchte mit ihnen in die Bibliothek gehen. Wir erreichen den Strand und mein Bruder geht sofort weg. Wir warten auf die Freundin meiner Mutter. Die Freundin meiner Mutter kommt und hat einen super nervigen Frosch dabei. Wo kommt der denn her? Schlafe ich noch?

Bitte lass mich schlafen. Vielleicht schlafe ich auch nicht...

Fortsetzung folgt...

Ben dışarıdan aldığımız içeceklerin zararlı olduğunuyla ilgili yapılan araştırmaların doğurduğu sonucunda, bu besinlerin bedenimize zararlı olduğuna inanıyorum. Türkiye'de 3 tane şirketim var. Bu şirketlerde bu ürünlerin zararlı olduğunuyla ilgili resimler, araştırmalar yapıyorum ve insanları bilgilendiriyorum.

Bazen sokaklara resimler asıyorum. Daha doğrusu asıyoruz, çünkü bu konu hakkında benimle aynı fikirde olanlarda var. Tam 3000 kişi benim şirketimde çalışıyor. Ve biz bizimle aynı fikirde olmayanları kanıtlarla ikna etmeye çalışıyoruz.

Hatta 3 tane içecek firması bizim sayemizde kapatıldı. Ve o içeceklerin içinde olan zararlı şeyleri aşağı çıkarttık. Bizim amacımız onlara kötülük yapmak değil, insanların hayatını kurtarmaktır.

Yine bu günde bu konu ile araştırmalar yapıyordum. Sonra bir anda şirketteki elektrikler kesildi. Sadece akıllı tahta açtı.

Devam edecek...

Ich, der lebensrettende Chef

Ich glaube, dass manche Lebensmittel schädlich für unseren Körper sind. Hier nun das Ergebnis der Forschungen zur Schädlichkeit von bestimmten Getränken, die wir zu uns nehmen. Ich habe drei Unternehmen in der Türkei. Hier mache ich Beweisaufnahmen, recherchiere und informiere die Leute, dass diese Produkte schädlich sind.

Manchmal hänge ich Bilder an die Straßen. Oder besser gesagt, wir hängen sie auf, weil es Leute gibt, die mich in dieser Frage unterstützen. In meinem Unternehmen arbeiten genau 3000 Menschen. Und wir versuchen, diejenigen, die nicht einer Meinung mit uns sind, mit Beweisen und Argumenten zu überzeugen.

Tatsächlich wurden dank unserer Arbeit drei Getränkeunternehmen geschlossen. Und wir haben die schädlichen Stoffe in diesen Getränken enthüllt. Unser Ziel ist es nicht, den Firmen zu schaden, sondern Menschenleben zu retten. Ich habe heute wieder zu diesem Thema recherchiert. Dann fiel plötzlich der Strom in der Firma aus. Nur das Smartboard war an...

Wird fortgesetzt...

Gut gegen Böse

VS

Es war einmal eine Welt voller Meerjungfrauen. Über dieses Reich wachte ein wunderschöner Edelstein. Aber eines Tages kamen die bösen Kieler Quallen, um das Reich zu zerstören. Dazu mussten sie aber erst mal durch den gut gesicherten Tunnel. Aber die Fallen konnten sie nicht aufhalten. Der Anführer hatte einen Laserstrahl. Er nahm den Edelstein und durchbohrte ihn...

Die Decke brach auf, die Quallen verzogen sich.

Fortsetzung folgt...

İyiye Karşı Kötü

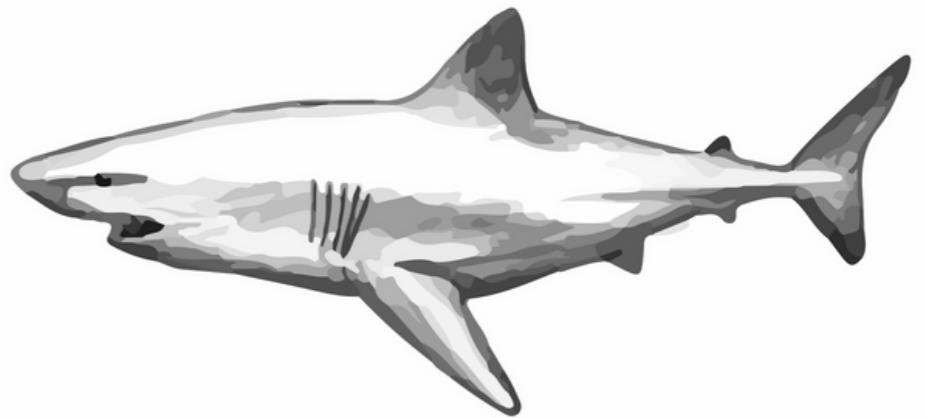
Bir zamanlar deniz kızlarıyla dolu bir dünya varmış. Bu alemi güzel bir mücevher koruyormuş. Ama bir gün kötü niyetli Kiel denizanası imparatorluğu onları yok etmeye gelmiş. Ancak bunu yapmak için önce iyi korunan bir tünelden geçmeleri gerekiyormuş. Ama tuzaklar onları durduramamış. Liderlerinin lazer işini varmış ve mücevheri almış ve onu delmiş...

Tavan çatlayarak açılmış, denizanalar geri çekilmiş.

Devam edecek...

Der große, weiße Hai

Band 1

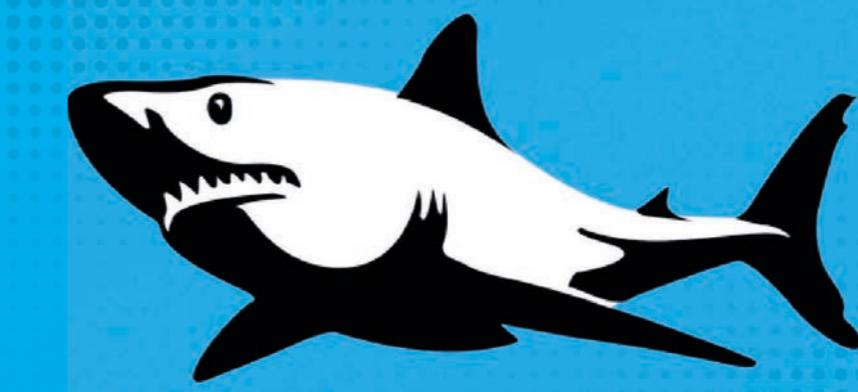

Doch er schwamm mutig weiter. Als er um die nächste Ecke bog, fiel ein riesiger Schatten auf ihn. Der Babyhai spürte mit seinem Seitenlinienorgan, dass da irgendetwas Riesiges war.

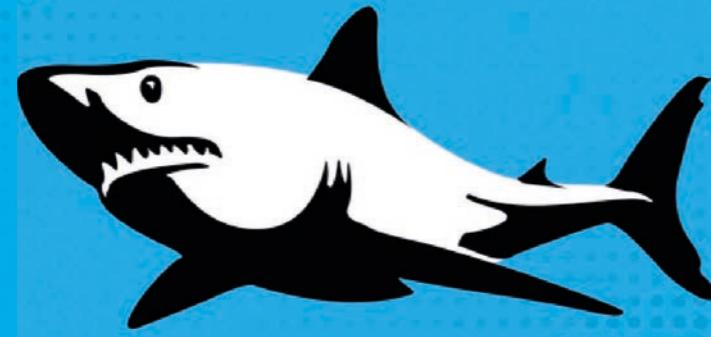

Dann sah er einen riesigen Hai, der viel größer war als er. Aber er war ebenfalls ein weißer Hai.

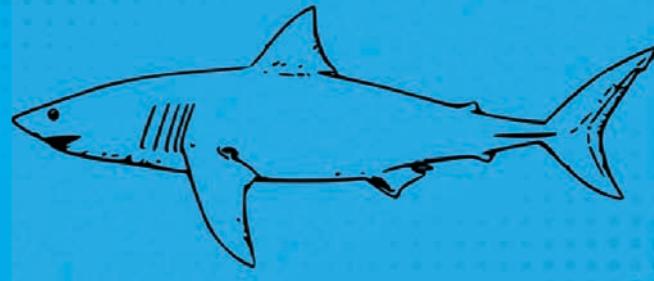

Der riesige Hai riss sein Maul auf und schnappte nach dem Babyhai, doch der konnte im letzten Moment ausweichen. Als der große Hai zum zweiten Mal sein Maul aufsperrte, tauchte der Babyhai in die Korallen, um zu entkommen.

Das gelang ihm auch. Er freute sich, dem riesigen Hai entkommen zu sein und schwamm durch die Korallen davon.

Dann schwamm er von dem Riff weg und in das offene Meer hinein.

Er versuchte ein paar Fische zu fangen, doch er schaffte es nicht, denn die Fische waren zu wendig. Irgendwann schaffte er es dann doch, einen Fisch zu fangen.

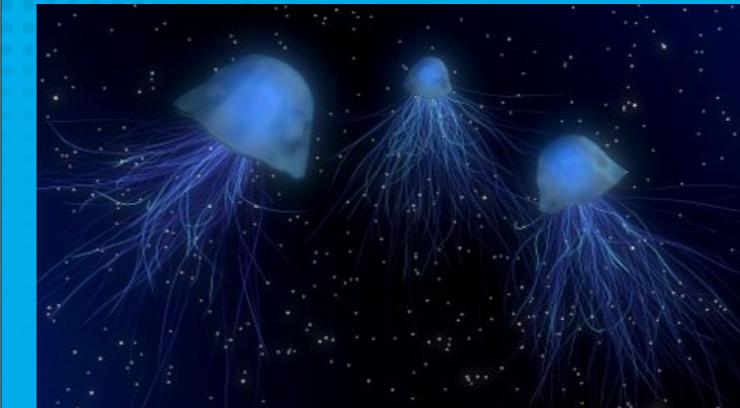
Der Fisch schmeckte sehr gut. Dann schwamm der kleine Hai tiefer in das Meer hinein.

Plötzlich merkte er, dass es dunkler wurde.

Dann sah er leuchtende Quallen und erschrak. Er dachte sie wären giftig.

Deswegen schwamm er schnell weg. Als er weit weg war, fühlte er sich sicher, doch er bemerkte einen Lichtschimmer hinter sich. Es waren wieder die Quallen.

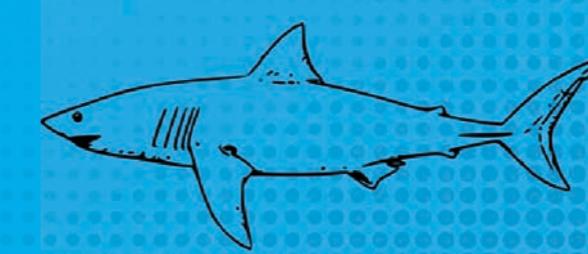
Sie versuchten ihn mit ihren Tentakeln zu umschlingen.

Doch sie schafften es nicht weil der Hai zu klein war.

Aber bald konnte er nicht mehr. Plötzlich viel ein großer Schatten auf die Quallen. Der kleine Hai dachte, es wäre wieder der große Hai.

Doch plötzlich schoss der große Hai hinunter und fraß die Quallen! Der kleine Hai traute seinen Augen nicht.

Der große Hai schwamm direkt auf ihn zu und der kleine Hai erkannte, dass es seine Mutter war.

Sie schmiegten sich aneinander. Dann schwammen sie zusammen weiter.

Der kleine Hai fühlte sich in der Nähe seiner Mutter sehr wohl.

Seine Mutter sagte zum kleinen Hai: „Weißt du, du heißt Sharki!“

ENDE

Büyük Beyaz Köpekbalığı

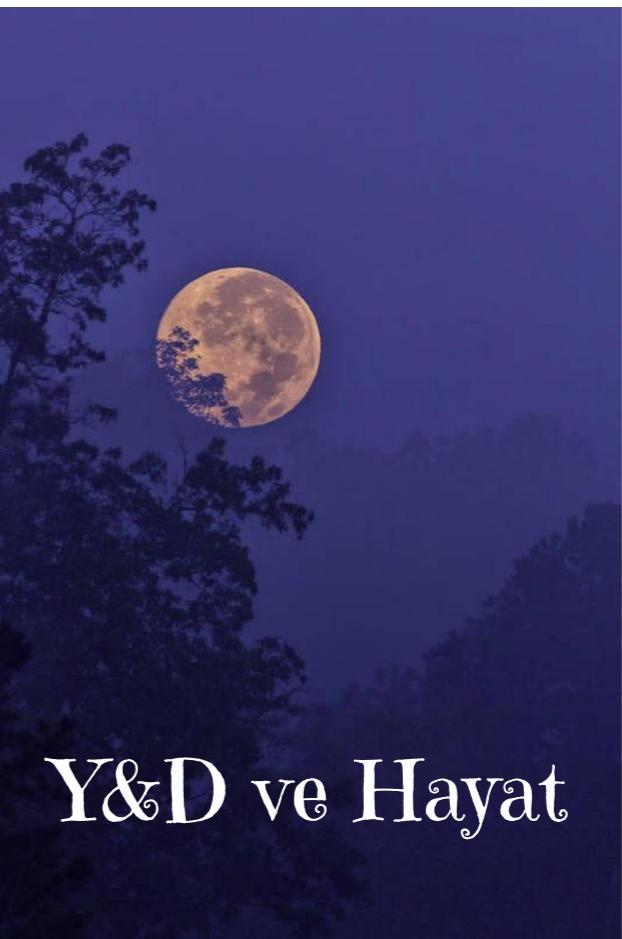
Bir gün dişi bir beyaz köpekbalığı bir resifte yüzüyordu ve bu süreçte bir yumurtasını kaybetti. Yumurta mercanlara yapıştı. Birkaç gün sonra yumurtadan yavru bir köpekbalığı çıktı ve oraları keşfetmek için resifte dolaşdı. Resif çok karanlıktı ve yavru köpekbalığı orayı biraz korkutucu buldu. Ama cesurca yinede yüzdü. Bir sonraki köşeyi döndüğünde, üzerine büyük bir gölge düştü. Yavru köpekbalığı yan organıyla onun çok büyük bir şey olduğunu hissetti. Sonra kendisinden çok daha büyük bir köpekbalığı gördü. O aynı zamanda kendisi gibi beyaz bir köpekbalığıydı.

Dev köpekbalığı ağını açıp yavru köpekbalığına saldırdı, ancak yavru son anda kaçmayı başardı. Büyük köpek balığı ağını ikinci kez açtığında yavru köpek balığı kaçmak için mercanlara daldı ve başarılı oldu. Yavru dev köpekbalığından kurtuluğu ve mercanların arasında yüzdüğü için mutluydu. Sonra resiften uzaklaşıp açık denize yüzdü. Birkaç balık yakalamaya çalıştı, ancak balıklar çok hareketli oldukları için başaramadı. Sonunda bir tane balık tutmayı başardı. Balık çok lezzetliydi. Sonra küçük köpekbalığı denizin derinliklerine yüzdü.

Birden havanın karardığını fark etti. Parlayan denizanaları gördü ve ürktü. Zehirli olduklarını düşündü çünkü. Bu yüzden hızla yüzerek uzaklaştı. Uzaktayken kendini güvende hissetti ama arkasında bir ışık parıltısı fark etti. Yine denizanaları gelmişti. Dokunaçlarını yavrunun etrafına sarmaya çalışılar. Yavaş yavaş yavrunun gücü kalmamıştı. Aniden üzerinde büyük bir gölge belirdi. Küçük köpekbalığı, önceden karşılaştığı tehlikeli büyük köpekbalığının tekrar geldiğini düşündü. Fakat o aniden dalıp denizanalarının hepsini yuttu! Küçük köpekbalığı gözlerine inanamadı. Sonra bu büyük köpekbalığı yavruya doğru yüzdü ve küçük köpekbalığı onun annesi olduğunu anladı. Yanak yanağa evlerine doğru yüzdüler.

Küçük köpekbalığı kendisini annesinin yanında emniyyette hissetti. Annesi, yavru köpekbalığına şöyle dedi: "Biliyor musun, senin adın Sharki!"

Son

Y&D ve Hayat

(29 Ağustos 2016)

Rooney'den indiğimde karşısındaki manzaraya gülümserdim. Deniz ve kum. Parlak güneş, bana zitti olan Yasu'yu hatırlattı. Garip en yakın arkadaşım...

Arkamdan gelen hıçkırık sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Arkama döndüğümde Yasu her zamanki bikkin yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Sabahın beri geçmedi... Benim hakkında konuşuyorsundur diye geldim." dedi Yasu sırt çantasını Rooney'in kapısından içeri fırlatırken. Böyle garip inançları vardı bu kızın. Sözlerim her ne kadar şikayet edermiş gibi gelse de ona çok bağılıyım. O da bana tabii.

"Sadece düşünüyordum, 'Gececi kız şimdi ne yapıyor acaba?' diye." dedim. Yasu kendini kumlara bıraktıktan sonra bana baktı ve "Bir sonraki oyunu hazırlıyorum, başka ne yapacağım?" dedi bikkinlikla.

"Gececi kızsin, belli olmaz." dedim sırtarak. Yasu korkutmak için elini kaldırıp ayağa kalkar gibi yaptı: "Hey!"

Ellerimi birleştirip "Acıyan bana!" dedim yapmacık bir şekilde. Yasu geri çekiliş iç çekti: "David... İnsanların yanında da söylersen yanlış anıllarlar. Ben geceyi seviyorum sadece."

Ellerimle saçlarını karıştırıp bozdum. O da bana oynısını yaptı ve normal bir şekilde Rooney'e girip içeri oturdu.

"Dav, hadi video oyunu."

"Şimdi olmaz, grubu gitmem lazım."

Yasu her stres olduğunda yaptığı gibi parmaklarıyla oynamaya başladı. Tam ağını açıp bir şey diyecekken durdu, vazgeçti sanırım.

"Ne yaptın?" dedim bir işler karıştırdığını anlayınca. Bir süre sinirli sinirli bana baktıktan sonra konuşmaya başladı:

"Motorla gidiyordum."

"Evet?"

"Sonra ıssız bir sokaktan geçerken, adamın birinin, birini dövdüğünü görüp durdum."

"Ben bu hikayeyi bir yerden hatırlıyorum ama..."

"Bölme."

"Tamam tamam."

"Neden dövüyorsun' dedim. "Sana ne, git işine!" dedi. Sonra dövülen kişiye baktı. Cılız, saf bir tipti. Kötülük yapacak biri gibi durmuyordu. Bu yüzden onu kurtardım. Ama adamı çok kötü dövdüm ve bana tazminat davası açtı."

İç çekerek "Sadece kurtarmaya da gücün yeterdi." dedim.

"Evet de... gıcık oldum." dedi Yasu duygusuz gözleriyle.

"Ne kadar peki?"

"Yirmi beş bin dolar..."

(30 Ekim 2016)

Yasemin'in bir günbir gece yazdığı mektuplar
ve onunla konuşmalarının bir dizi.
Yasemin'in bir günbir gece yazdığı mektuplar
ve onunla konuşmalarının bir dizi.

(5 Kasım 2016)

"Ne kadar aldın?"

"İki bin dolar."

"O kadar az mı?!" dedim şaşırarak. Yasu
kızarmış gözleriyle "Yarı zamanlı bu
kadar oluyor." dedi.

"Peki~, ben de beş bin aldım. Tazminatı
bankadan aldığım krediyle
ödeyeceğiz. Krediyi de bu
biriktirdiğimizle ödeyeceğiz. Sorun yok,
tamam." dedim ikimizi de rahatlatmaya
çalışarak.

Devam edecek...

Y&D und das Leben

(29.08.2016)

Als ich von Rooney's rausging, lächelte ich bei dem Anblick vor mir. Meer und Sand. Die strahlende Sonne erinnerte mich an ihr Gegenteil, Yasu. Seltsame beste Freundin...

Ein Schluchzen hinter mir riss mich aus meinen Gedanken. Als ich mich umdrehte, sah mich Yasu mit ihrem üblichen gelangweilten Gesichtsausdruck an. "Es ist nicht lang seit jenem Morgen her... ich bin gekommen, weil ich dachte, du könntest über mich sprechen", sagte Yasu und warf ihren Rucksack durch Rooneys offenstehende Tür. Dieses Mädchen hatte so seltsame Überzeugungen. Egal wie sehr meine Worte nach Klage klingen, ich bin ihr sehr verbunden. Sie mir natürlich auch.

"Ich dachte nur: 'Ich frage mich, was das Nachtmädchen jetzt macht?' Yasu sah mich an, nachdem sie sich in den Sand gelegt hatte. 'Ich bereite das nächste Spiel vor, was soll ich sonst tun?", sagte sie genervt.

"Du bist ein Nachtmädchen, man weiß nie", sagte ich grinsend. Yasu hob ihre Hand und tat so, als würde sie aufstehen: "Hey!" Ich faltete meine Hände. "Habe Mitleid mit mir!" jammerte ich künstlich. Yasu zog sich zurück und seufzte: "David... Wenn du das vor den Leuten sagst, werden sie es falsch verstehen. Ich liebe die Nacht einfach."

Ich zerzauste ihr Haar mit meinen Händen. Sie tat dasselbe mit meinen und ging wie gewohnt ins Rooney und setzte sich hinein.

"Dav, komm schon, ein Videospiel."

"Nicht jetzt, ich muss zur Band." Yasu begann mit ihren Fingern zu spielen, wie sie es immer tut, wenn sie gestresst ist. Gerade als sie den Mund aufmachen wollte, um etwas zu sagen, hielt sie inne, ich glaube, sie hatte aufgegeben.

"Was hast du gemacht?" fragte ich, als ich merkte, dass etwas nicht stimmte. Nachdem sie mich eine Weile nervös angeschaut hatte, begann sie zu sprechen:

"Ich bin gefahren."

"Ja?"

"Dann kam ich an einer verlassene Straße vorbei und sah wie ein Mann immer wieder jemanden schlug." "Ich erinnere mich von irgendwoher an diese Geschichte, aber..." "Nicht unterbrechen!" "Okay, okay!"

"<Warum schlägst du ihn?>, habe ich ihn gefragt. <Was geht dich das an?>, hat er gesagt. <Geh weiter!> Dann betrachtete ich die geschlagene Person. Er war dürr und so ein naiver Typ. Sah gar nicht aus, als würde er etwas Schlechtes tun können. Deswegen habe ich ihn gerettet. Hab den Mann sowsas von vermöbelt. Jetzt will er mich auf Schmerzensgeld verklagen."

"Du hättest ihn auch einfach nur retten können, ohne den anderen zu verprügeln!", sagte ich.

"Ja, aber... ich war sauer", sagte Yasu mit ihren emotionslosen Augen.

"Und wie viel?"

"25.000 Dollar!"

(5. November 2016)

"Wie viel hast du bekommen?"

"Zwei tausend Dollar."

"So wenig?", sagte ich überrascht. Yasu mit roten Augen: "Das ist eben so bei Teilzeit."

"Nun, ich habe auch fünftausend. Wir werden das Schmerzensgeld mit dem Kredit bezahlen, den wir von der Bank bekommen haben. Und den Kredit bezahlen wir mit dem, was wir sparen werde. Es ist schon okay", sagte ich und versuchte uns beide zu trösten.

Wird fortgesetzt...

Alle Texte und Illustrationen wurden mit der App Book Creator erstellt.

Das Projekt „Reisen mit Stift und Papier“ wurde gefördert durch:

**DEUTSCH-TÜRKISCHE JUGENDBRÜCKE
GENÇLİK KÖPRÜSÜ TÜRKİYE-ALMANYA**

ULLA-HAHN-HAUS

Neustraße 2-4

40789 Monheim am Rhein

Telefon +49 2173 951-4140

E-Mail ullahahnhaus@monheim.de

www.monheim.de/ulla-hahn-haus

www.facebook.com/UllaHahnHaus